MERCENAR

35 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Coșmar la Boston

Colecţia MERCENAR

35

Dick Stanford

COŞMAR LA BOSTON

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Cam pe la două după-amiază a unei zile noroase de luni, un bărbat înalt cu ochi reci intră într-o sală de biliard din cartierul North End din Boston, al cărei proprietar era un anume Julio LaRocca, un mafiot de mică anvergură.

Marty Cara se afla în spatele barului situat în partea din faţă a sălii şi profita de acalmia de moment ca să-şi şteargă paharele.

La capătul barului, doi obişnuiţi din cartier, trecuţi de vârsta mijlocie, beau o bere cu înghiţituri mici şi schimbau o vorbă.

În fund, doi adolescenţi din North End jucau zgomotos, deşi ar fi trebuit să se afle la şcoală.

Proprietarul, LaRocca, un bărbat scurt şi solid, de vreo treizeci şi cinci de ani, juca singur în cealaltă parte a sălii.

Barmanul, Cara, ridică ochii spre noul venit, apoi aruncă o privire neliniştită spre fundul sălii.

Vizitatorul purta un costum sobru, un pardesiu subţire şi încălţări cu talpă de crep. Nu purta pălărie. Descheiat, pardesiul se desfăcea când mergea. Necunoscutul câţiva paşi înaintea lui. Nu luă în seamă remarca sarcastică a unuia dintre tineri, intră cu prudenţă în sala curată apoi se opri în faţa mesei la care juca patronul.

— Vă caută cineva, domnule LaRocca, zise el cu o voce posomorâtă.

LaRocca continuă să joace şi zise:

— Şi?

— Cred că ar trebui să-i vorbiţi.

— Nu „trebuie” să vorbesc cu nimeni, Marty, îl avertiză LaRocca care fusese poreclit „animalul” de pe Richmond Street.

— Dar e aici, şefule.

— Să aştepte o secundă, că doar nu arde...

În momentul în care se pregătea să lovească bilele, un obiect metalic căzu pe pluşul verde lângă bila albă.

LaRocca îşi arcui uşor umerii. Se uită la obiectul indezirabil apoi încremeni brusc, o scânteie îi lumină brusc privirea şi rămase paralizat cu tacul în mână, uitându-se prosteşte la medalia care zăcea pe pânza verde şi care nu putea să aibă decât o singură semnificaţie.

— Loveşte, îi propuse o voce plină de răceală. Dar pun prinsoare pe tot sângele din tine că nu vei reuşi.

Zgomotele din jurul celorlalte mese încetă brusc. Vocea unui tânăr zise:

— ... Păi, ăsta nu-i... nu-i...

— Gura! se răsti la el o altă voce.

LaRocca se uita ţintă la medalie. Secundele treceau imperceptibil şi sala fu învăluită într-o tăcere apăsătoare. În sfârşit, mafiotul bombăni cu o voce răguşită:

— Ce vrei de la mine?

— Tu ce crezi?

LaRocca se îndreptă brusc şi aruncă tacul spre intrus. Celălalt se feri cu uşurinţă. Cu o mişcare aproape invizibilă, necunoscutul scoase un pistol negru prevăzut cu surdină.

Arma trase de două ori. Primul glonţ intră în spatele urechii lui LaRocca şi al doilea îi perforă tâmpla. Se prăbuşi pe masă, inundând cu sângele lui pânza verde.

— Isuse... murmură un martor din fundul sălii.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Marty Cara se uita când la şeful lui defunct, când la arma neagră din mâna ucigaşului, începu să se bâlbâie:

— Nu... nu ştiu... zău...

Terorizat, barmanul îl văzu pe bărbatul înalt întorcându-se spre el şi îl auzi zicând:

— Spune-le! Spune-le că am sosit! Spune-le că unul dintre ei ştie pentru ce! Spune-le asta!

Cu ochii ţintă la arma fatală, Cara îşi umezi cu nervozitate buza de jos înainte de a răspunde:

— Da, domnule, o voi face, le voi spune.

Ochii ucigaşului priviră spre martorii din cealaltă parte a sălii. Doi încercară fără succes să-i zâmbească. Altul puse jos încet tacul apoi ridică mâinile ca să arate că nu e înarmat.

Bărbatul înalt le ordonă:

— Anunţaţi-i!

Apoi puse la loc arma şi ieşi în stradă.

Cara se sprijini de masă şi îşi trecu mâna peste fruntea plină de sudoare.

Câţiva martori se repeziră spre ferestrele sălii şi aruncară o privire discretă pe stradă.

Alţi doi se apropiară de cadavru cu un pas ezitant.

— Ai văzut afurisita aia de Beretta? întrebă unul dintre ei cu o voce neîncrezătoare.

— Toată lumea a văzut-o, răspunse celălalt. Numai Julio n-a văzut nimic!

Un bătrân părăsi barul, se apropie de Marty Cara şi se uită la partida întreruptă. Întinse mâna, luă medalia şi o pipăi cu degetele.

— A fost Bob Hunter, nu? întrebă bătrânul cu un uşor accent italian.

Cara gâfâia zgomotos.

— Mda. Chiar el. Nu l-am mai văzut niciodată, Gino, dar l-am recunoscut de cum a intrat. Avea ceva... nu ştiu ce... în felul în care mergea, în privire... Am ştiut.

— Mă întreb de ce-a venit aici.

Barmanul se înfioră din nou.

— Nu se vede, nu? Crezi că nu se vede?

*

* *

La câteva minute după asasinatul de pe Richmond Street, un tip surescitat intră ca o vijelie în partea din spate a unei brutării din acelaşi cartier.

Acea încăpere servea drept cartier general lui Antonio „Gags" Gaglione, regele loteriilor clandestine din North End. Prezenţi erau Gaglione însuşi, doi tipi din cartier care se ocupau cu racolatul, un contabil şi gărzile de corp ale lui Gaglione, Willie „Tumbler" Pacchese.

Contabilul tocmai terminase un calcul cu ajutorul unui calculator de buzunar în timp ce ceilalţi stăteau în jurul lui.

Când al şaselea om intră ca vijelia, contabilul zicea:

— E mai bine să refuzăm câteva sute de combinaţii optsprezece, Gags. Am putea să ne frigem.

Gaglione aruncă o privire dezaprobatoare spre noul venit şi răspunse:

— Mda, OK. Voi face în aşa fel încât să etalez totul la Chelsea şi la Revere.

Apoi se întoarse spre descreieratul care tocmai intrase.

— Ce te-a apucat să intri aşa ca în gară? bombăni el. Cine te-a speriat în halul ăsta?

Omul nu avea timp de pierdut cu explicaţii inutile.

— Unu' l-a lichidat pe Julio LaRocca! zise el gâfâind. Marty zice că a fost Bob Hunter!

Gaglione îi întoarse brusc spatele, scoase cu nervozitate din buzunar un trabuc şi bombăni:

— Ce, ce, ce?...

— Am spus că...

— Mda! Gura. Adică Marty îşi închipuie că ştie cum arată Bob

Hunter? Ca să vezi! Dar Julio chiar e mort?

— Ar trebui să-l vezi.

O tăcere încordată plană în mica încăpere. Tumbler Pacchese scoase un revolver mic cu ţeavă scurtă şi începu să-i verifice buna funcţionare.

— Bagă chestia aia la loc, zise domol Gaglione.

Se uită la contabil cu o privire distrată.

— Credeam că Hunter se află pe coasta de vest, zise de parcă şi-ar fi vorbit lui însuşi.

— Parcă ieri devasta Frisco, spuse Pacchese cu o voce aspră. Cam mare saltul de la Frisco la Boston.

— N-ai auzit niciodată de avioane? zise rânjind omul care le adusese vestea.

Pacchese se uită la el cu o privire dură.

— Ai impresia că e ceva de râs?

Omul dădu din umeri, întoarse spatele şi mormăi:

— Păi, atunci să plângem toţi în cor.

În acel moment în încăpere intră a şaptea persoană şi primul emisar se pomeni nas în nas cu cineva care zise cu o voce tăioasă:

— Gaglione.

Numele fusese pronunţat domol, dar consonanţa invadă încăperea cu o autoritate absolută.

Regele loteriei încremenise locului, cu picioarele depărtate, cu mutra de taur îndreptată spre tragedia care îl pândea. Pacchese avea degetele lipite de răscroiala hainei, depărtate, nervoase, gata să apuce mânerul micului revolver.

Contabilul se uita ţintă la silueta din faţa uşii, cu calculatorul în mână, de parcă ar fi vrut să-şi calculeze şansele de supravieţuire. Nimic nu mişca şi liniştea era desăvârşită.

— Păi, intră, zise Gaglione. Să schimbăm o vorbă... Când ai sosit? Ai găsit ceva de cordit?...

Chiar şi contabilul putea să estimeze stupiditatea acestei încercări.

Tipul înalt cu ochii de mort aruncă la picioarele lui Gaglione o medalie de trăgător de elită.

Mafiotul suspină apoi se aplecă înainte de parcă ar fi vrut s-o ia de jos, dar aplecându-se şopti:

— Trage!

Amintirea a ceea ce a urmat a fost, după aceea, destul de vagă în rândul martorilor supravieţuitori. S-a spus că Hunter avea deja arma în mână când a aruncat medalia; s-a mai spus că

i-ar fi dat voie lui Tumbler Pacchese să apuce arma, dar că a tras mai repede.

În orice caz, Pacchese a murit cu un glonţ în cap şi altul în inimă. Glonţul care i-a trecut prin inimă i-a găurit mai întâi mâna, putând astfel să se creadă că Hunter nu l-a lăsat să scoată arma.

Antonio Gaglione muri de un singur glonţ care îi pătrunsese în partea de sus a capului, ceea ce-l făcu pe medicul legist să spună că a murit în timp ce se apleca să ia de jos medalia.

Exterminatorul lăsă din nou în urma lui un mesaj:

— Spuneţi-le c-am venit. Spuneţi-le că cineva ştie pentru ce.

La un sfert de oră după acest asalt, proprietarul unei societăţi de instalaţii de încălzire centrală fu ciuruit de gloanţe în biroul său din North End în faţa a vreo zece martori. Şi aici fu lăsată aceeaşi medalie şi acelaşi mesaj.

La patru după-amiaza, în aceeaşi zi. Avu loc o reuniune, la care participanţii au fost convocaţi în mare grabă la primăria din Boston. A avut loc chiar şi o teleconferinţă cu forţele de poliţie din California, din Florida, din New York şi din Washington. Rezultatul fu că diferiţi agenţi de poliţie fură expediaţi ca să colaboreze cu poliţia din Boston şi să o sfătuiască.

La orele optsprezece, un comunicat oficial al primarului se termina cu paragraful următor:

„După mărturiile primite, este evident că Bob Hunter a venit la Boston şi că are de gând să ducă o luptă atât în oraş precum şi la periferia lui. Dispozitivele de alarmă din *Greater Boston Unified Crime Prevention* au fost declanşate şi puse sub ordinele inspectorului Kenneth J. Trantham. Acest program are două scopuri la fel de importante: 1. Prinderea lui Hunter, viu sau mort; 2. Descoperirea şi redarea libertăţii numiţilor Johnny Hunter şi Valentina Querente cât mai repede posibil”.

Spuneţi-le că am venit! Spuneţi-le că cineva ştie de ce!

De la orele şase şi jumătate seara, întreg Bostonul era la curent cu sosirea Exterminatorului.

Dar, cu excepţia poliţiei, numai o mână de oameni cuprinşi de panică ştiau *de ce* venise Hunter.

Venise să pârjolească Bostonul. Venise să zguduie, să distrugă şi să asasineze în scopul eliberării a două fiinţe la care ţinea mai mult decât la propria lui viaţă.

Venise să-şi salveze fratele şi femeia pe care o iubea de la un destin la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Şi dacă din întâmplare... dacă din întâmplare sosise prea târziu, dacă Johnny şi Val nu mai puteau fi ajutaţi, atunci numai Dumnezeu ştia ce se va întâmpla la Boston în rândul mafioţilor.

În acel moment, nici Hunter nu ştia.

CAPITOLUL II

Când o văzuse pentru prima dată pe Valentina Querente, Hunter fugea de urmăritori şi era rănit. Ea avea atunci douăzeci şi şase de ani, era o învăţătoare care trăise singură şi fără probleme, o tânără femeie căreia nu i se întâmplase niciodată nimic extraordinar.

Îi sărise în ajutor, îl pansase, încercase să-l înţeleagă şi, în sfârşit, îi dăruise dragostea ei. O iubise cu regret, ştiindu-se condamnat, ştiind că nu-i va aduce decât griji, temeri şi pericole.

Dar Hunter nu era un supraom. Rănit, sângera ca oricare altul; îndrăgostit, se dăruia ca oricare altul. Şi, ca oricare altul, i se întâmpla să ia o hotărâre proastă.

Luase o hotărâre proastă în ceea ce o privea pe Valentina Querente. Tânăra femeie reuşise să-l convingă că era mai bine să iubească şi să rişte să-i piardă iubirea decât să refuze totul şi să trăiască cu un regret etern,. Îi convinsese că grijile şi temerile făceau parte integrantă din viaţa fiecărei femei.

Asta se petrecuse cu ocazia primei lupte – Bătălia de la Pittsfield – când Hunter nu crezuse că va supravieţui. Totuşi, poate că dintr-o pornire egoistă. Hunter acceptase dragostea lui Val şi fusese răsplătit, căci această dragoste constituia o reconfortare imensă pentru cel care, se credea condamnat pe termen scurt.

Şi apoi, printr-un miracol, supravieţuise înfruntării de la Pittsfield dar, văzând în asta doar o amânare neglijabilă, se avântase încă o dată la asaltul inamicului, se depărtase de oraşul natal şi îi spusese lui Val:

— Sunt deja mort. Nu trebuie să mai contezi pe mine; refă-ţi viaţa cu un tip bine care îţi va da mai mult decât un pumn de cenuşă şi motive de lacrimi.

Dar Val nu-l uitase. Mai mult decât atât, datorită bunăvoinţei unor magistraţi, obţinuse tutela tânărului Johnny Hunter şi, împreună cu el, se sustrăsese privirilor lumii.

Această retragere la adăpost se impunea de la sine, căci Mafia n-ar fi ezitat să-l suprime din răzbunare sau să-l facă ostatic pentru a încerca unele negocieri cu exterminatorul.

Val, care aparent nu avea nimic comun cu Hunter, îşi legase de bună voie destinul de destinul lui, prin intermediul fratelui său mai mic.

Era deci destul de normal ca Bob Hunter să aibă pentru ea o mare stimă.

Johnny era un puştan când Bob plecase la armată şi crescuse stăpânit de o admiraţie enormă faţă de fratele lui cel mare. În plus, Bob îi scrisese regulat până la adolescenţă, îi trimisese cadouri din ţări îndepărtate şi, cu ocazia permisiilor, îl luase cu el la pescuit şi în excursii prin munţi.

Ce doi fraţi erau foarte apropiaţi, poate că din cauza despărţirilor frecvente. În plus, Johnny avea faţă de Bob o admiraţie nemărginită şi vedea în el propriul său ideal.

La plecarea din Pittsfield, Bob îi spusese:

— Trebuie să devii un tip bine. Trebuie să uiţi trecutul. Mama, tata şi Cindy sunt îngropaţi la Hillside Gardens şi, moralmente, şi eu mă aflu printre ei. Eşti ultimul Hunter şi asta are mare importanţă. O importanţă enormă, Johnny.

Dar băiatul nu reuşise să uite. Universul lui nu mai rezistase, distrus de forţe cărora nu le bănuise anvergura. Se agăţase de amintirea fratelui său care reprezenta curajul şi securitatea într-o lume ostilă şi înspăimântătoare.

Decupase din ziare şi reviste toate articolele despre Exterminator. Fusese nevoit să poarte în el cumplitul secret al rudeniei, un secret care îi ardea buzele dar pe care nu îndrăznea să-l mărturisească colegilor de clasă de la academia militară unde învăţa şi unde Valentina era profesoară.

De aceea Valentina ceruse o întâlnire.

— O oră, implorase ea.

Când i se transmisese mesajul, Hunter răspunsese tăios:

— N-am o oră pe care să i-o consacru ei.

De fapt voia să spună că nu îndrăznea s-o revadă, că moartea îl urmărea peste tot unde punea piciorul. Nu voia să-i primejduiască viaţa.

Totuşi destinul părea să fi hotărât altfel şi Hunter îşi dădea seama că avea mai mult decât o oră de consacrat Valentinei Querente şi lui Johnny Hunter.

Şi-ar fi dat cu bucurie viaţa în schimbul vieţii lor. La urma urmelor, viaţa lui nu se putea întinde la infinit, trăia de pe o zi pe alta, ştiindu-se blestemat şi căutat de toţi.

În timp ce avionul îl ducea de pe coasta de vest pe coasta de est, Hunter notase în jurnalul său personal: „Vreau să-i revăd în viaţă dar, mai mult decât atât, vreau să-i salvez de teroare. Am văzut prea mulţi «fazani». Dacă îi găsesc în starea asta, tare mi-e teamă că o să-mi pierd capul. Mai întâi trebuie să fiu sigur că

sunt în viaţă şi că sunt sănătoşi. Apoi ar trebui să-i salvez. Voi face orice târg ca să le asigur eliberarea. Iar aceşti ticăloşi ar trebui să-i ţină în viaţă, pentru că altfel... Domnul să aibă milă de noi..."

„Fazan" e numele dat persoanei care a trecut prin mâinile călăilor Mafiei. E o masă de carne însângerată, făcută bucăţele, care imploră lovitura de graţie, îndurarea de care nu se bucură niciodată.

Într-adevăr, Bob Hunter văzuse prea mulţi fazani în cursul carierei sale. Mai mult, se aştepta să aibă şi el aceeaşi soartă mai devreme sau mai târziu şi era gata să se predea lor în schimbul eliberării celor doi nevinovaţi.

Singura dificultate era stabilirea în mod sigur că existau motive suficiente ca să-şi ofere propria viaţă.

Trebuia să facă singur o treabă care se dovedise prea grea pentru cei două sute de poliţişti însărcinaţi cu acest caz. Va acţiona cu mijloacele de care dispunea. În orice caz, „cineva" juca un joc pe muchie de cuţit. Domina spaima. Răpitorul sau răpitorii nu lăsaseră nici un mesaj, nu transmiseseră ameninţări, nu se manifestaseră în nici un fel. Nu lăsaseră nici urme; poliţia nu avea nici cea mai mică pistă.

Hunter trebuia să învingă tăcerea.

Şi trebuia să acţioneze repede dacă voia să nu fie constrâns de evenimentele din jur.

*

* *

În zorii acelei fatale zile de luni se derulase şi o altă scenă. O maşină mare de culoare neagră pătrunsese în zona de încărcare a unui depozit de lângă Constitution Wharf apoi se oprise lângă o cabină telefonică.

Omul de la volan coborâse şi, sprijinindu-se cu spatele de maşină, aprinsese o ţigară. Era un bărbat destul de tânăr, foarte brunet şi avea o expresie relaxată. Bine îmbrăcat, cu o privire inteligentă, acest bărbat se numea Leopold Turrin şi de câţiva ani ducea o existenţă dublă.

Turrin era *caporegime* în cadrul uneia dintre Familiile Mafiei din Massachusetts.

Dar era şi poliţist, un poliţist care infiltrase organizaţia pentru că era înrudit cu un *capo.* În cursul anilor, Turrin urcase treptele responsabilităţii şi asta explica acum rolul important pe care îl juca.

La un moment dat, Hunter jurase că-l va suprima. Asta înainte

de a afla cine e Leo Turrin. Acum Turrin era cel mai bun prieten al lui Hunter, singura fiinţă pe care conta, singurul său aliat eficace. Din păcate, relaţiile lor erau întreţinute pe furiş, căci poliţia şi mafioţii n-ar fi văzut cu ochi buni prietenia şi încrederea dintre cei doi.

După cinci minute, Turrin urcă din nou în maşină şi o conduse încetişor de-a lungul digului. După douăzeci de metri, din umbră se desprinse o siluetă singuratică, deschise portiera şi se strecură lângă el.

Îşi zâmbiră unul altuia şi maşina întoarse părăsind în viteză locul.

Nu schimbară nici un cuvânt până la Atlantic Avenue. Maşina se deplasa încet, departe de punctul de întâlnire.

— Arăţi bine, zise Hunter.

— Faţada rezistă, dar interiorul se năruie, mărturisi Turrin.

— Ştiu. Ce-ai să-mi spui?

— Nu prea multe lucruri.

Turrin se uita la faţa prietenului său.

— Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu „masca” ta, sergente.

Hunter îşi refăcuse faţa cu ajutorul unui prieten chirurg care plătise cu viaţa pentru că îl ajutase pe Exterminator. Dar noile trăsături folosiseră doar la câştigarea încă a unei bătălii, devenind după aceea la fel de cunoscute ca cele dinainte.

— Nu e o mască, Leo, e un ecran în spatele căruia se ascund angoasele mele. Sunt făcut praf pe dinăuntru. Ce-ai putut să afli?

— Mai întâi că lovitura asta n-au dat-o tipii de anvergură naţională. Fraţii Talifero sunt încă la spitalul din Vegas în stare destul de critică. Deci gestapoul Mafiei nu e amestecat în treaba asta.

Zâmbi cinic şi continuă:

— Ca să vezi cât de prost merg lucrurile, o să-ţi spun că cei din *Commissione* m-au numit director de afaceri la Pittsfield. Cel puţin pentru acest caz. În plus, nici măcar nu erau la curent cu cele întâmplate înainte ca eu să fi dat alarma. Nu auziseră niciodată de Val. De aceea cred că nu aveau habar unde se afla Johnny. Aşa că... pentru ei, povestea asta capătă o importanţă considerabilă.

Faţa lui Hunter rămânea de marmură, expresia se menţinea neschimbată.

— Asta înseamnă că am greşit drumul, Leo. Pentru că după părerea mea, lovitura pute de la o poştă de duhoarea organizaţiei din Boston.

— În realitate, nu există o adevărată organizaţie la Boston. Dar probabil că ai dreptate ca de obicei. În viaţa mea n-am mai văzut un fler ca al tău.

Turrin zâmbi cu tristeţe.

— În schimb, din cealaltă parte am aflat ceva.

Hunter asculta cu atenţie.

— Vechiul tău duşman, locotenentul Weatherbee, crede că a descoperit doi indivizi care ar fi luat parte la acţiune.

— Cine? mormăi Hunter.

— Stai, nu te grăbi. N-ai ce să le faci, se află la morga din Pittsfield şi...

— Din care familie?

— Ăsta e necazul. Din nici una.

— Atunci ce sunt? Nişte gangsteri independenţi?

— E una din ipoteze. Dar lasă-mă să-ţi povestesc totul.

— Spune.

— Rudy Springer şi Pete Grebchek, nişte borfaşi de cea mai joasă speţă, aveau nişte caziere impresionante pentru delicte amărâte. Springer a fost eliberat din penitenciarul statului în urmă cu două luni. Grebchek evadase dintr-un comisariat unde se afla în arest preventiv, aici la Boston, în urmă cu trei săptămâni, în nişte împrejurări ciudate.

— Şi?

— Şi poliţia i-a găsit azi-dimineaţă morţi, împuşcaţi, într-o maşină de pe autostrada 9, la cinci kilometri de Pittsfield. Amândoi fuseseră împuşcaţi cu un glonţ în cap şi erau morţi de cel puţin douăzeci şi patru de ore. Şi amândoi aveau domiciliul la Boston, sergente.

— Continuă.

— Urmarea îţi va plăcea. Pe banchetă, între cele două cadavre, se afla o medalie de trăgător de elită. Fuseseră executaţi cu gloanţe ca cele folosite de tine. Concluzia: un pistol Beretta Brigadier.

— Amuzant, mormăi Hunter.

— Nu-i aşa? Weatherbee şoma. Părerea mea e că asta dovedeşte un singur lucru. Tipii care au făcut asta nu ştiau că vei face scandal de cealaltă parte a ţării în acelaşi moment. Probabil că au acţionat înainte să fi auzit actualităţile de pe coasta de vest.

— Bun, e logic, zise Hunter. Şi?

— Ei bine... Weatherbee a tras în cele din urmă concluzia că cei doi borfaşi, Springer şi Grebchek, se aflau în preajma

academiei exact înainte de dispariţia lui Val şi a lui Johnny. Mai mulţi martori au identificat maşina; o hodoroagă revopsită cu mâna, buşită şi ruginită.

— Practic, mormăi Hunter.

— Mda.

— Zici că erau din Boston?

— Fără nici o îndoială. Nişte nulităţi... atacau supermarketurile, staţiile de benzină, taxiurile, orice. Eu nu cunosc nici un mafiot care s-ar fi înjosit să le adreseze o vorbă.

— Tu la ce concluzie ai ajuns, Leo?

— După părerea mea, cineva din Mafia i-a descoperit din întâmplare pe Val şi Johnny. Mă tot întreb cum... Weatherbee conduce ancheta bazându-se la această teorie. Deci, acest cineva a aflat din întâmplare unde se aflau Val şi Johnny. Dintr-un motiv necunoscut, a vrut să dea singur lovitura, discret, l-a angajat pe cei doi cretini ca să opereze răpirea apoi i-a plătit cu un glonţ în scăfârlie. Probabil ca să se creadă că ai dat de ei şi că ai recuperat victimele.

— Dar de ce?

— Habar n-am.

— OK. Cu o mică rezervă, sunt de acord cu tine, zise Hunter cu o voce epuizată. Mai e ceva?

— Din păcate, nu. Nu înţeleg pentru ce cineva face o astfel de chestie dacă o ascunde. Ar trebui să se umfle în pene, să vorbească în gura mare, să facă valuri. Pentru că dacă vrea să te scoată din ascunzătoare, tactica lui mi se pare foarte ciudată.

— Poate că vrea să mă lase să fierb un timp, zise Hunter.

Turrin mârâi, nu prea convins.

— Posibil, dar există detalii care nu se potrivesc. Nu eşti singurul care fierbe.

— Zău?

— Nu! Poate că nu ştii în ce rahat se află Bostonul de la moartea lui Bobo Binaca. Ascultă-mă cu atenţie. Mafia vrea să-ţi facă de petrecanie cu atâta ardoare, încât ar fi în stare să facă aproape orice ca să pună mâna pe tine. Am zis „aproape”. Nu te vor în nici un caz la Boston. În Arizona, da; în creierii Munţilor Stâncoşi, şi mai bine. Numai la Boston, nu.

— Cum îl cheamă pe marele mahăr de aici, Leo? Peste tot trebuie să fie unul.

Turrin suspină.

— Ăsta e al doilea necaz. De la moartea lui Binaca totul a fost confuz. A urmat înfruntarea dintre bande, scandaluri politice,

cetăţeni furioşi la culme, promisiuni din partea poliţiei; pe străzi a curs sânge. De doi ani e un adevărat haos. Dezordinea a cuprins întreaga regiune, de la Providence până la Fall River. Vreo sută de inşi au dat ortul popii în luptele teritoriale, dar acum apele se liniştesc. Ăsta e motivul pentru care nimeni nu vrea să vadă sosind aici un Hunter turbat. Al 88, omul celor din *Commissione* trimis la faţa locului, încearcă să reconstituie organizaţia.

— Al cine?

Turrin dădu din umeri.

— 88, asta e tot ce ştiu. E un nume de cod, prietene, şi am făcut nopţi albe încercând să ghicesc cine ar putea să fie. Totuşi nu te vrea aici. Asta dă impresia că vei distruge toată treaba bună făcută în doi ani.

— Ştii ce-mi spui tu mie acum? întrebă Hunter. Că organizaţia nu are nici un amestec în toată povestea asta.

— Nu chiar. Ţi-am spus că nu există organizaţie la Boston. Fragmente, da, dar lipseşte unitatea. *Commissione* pune umărul la treabă ca să pună treaba pe roate şi să readucă Bostonul la nivelul naţional. Dar...

— Dar numai naţionalii se tem de haos la Boston.

— Exact. Trebuie spus că nici indigenii nu vor să aibă necazuri. Vreau să spun...

— Vrei să spui că sunt din nou gata să se ocupe de treburile lor, ca de obicei.

— Da, exact. Dar nu pot să răspundă de toate facţiunile.

— Bun, înţeleg.

Turrin suspină ostenit.

— Asta e aproape tot ce ştiu, sergente. Şi că e o alarmă *Unified Crime* în ceea ce te priveşte. Poliţiştii din Boston sunt şi ei sătui de confruntări. Locuitorii fac gură mare şi politicienii sunt pe pragul prăpastiei. Aşa că... ai grijă. Imediat ce te vei apuca să tragi cu puşcociul, toţi poliţiştii din ţinut se vor năpusti asupra ta.

— Ca situaţie e perfect, zise Hunter. Poţi să-mi faci vreo sugestie, Leo?

— Nici vorbă. Singura mea bucurie în acest moment este că nu trebuie să iau vreo decizie în locul tău.

— Nu e nevoie să iau vreo decizie, răspunse Hunter. Voi acţiona în funcţie de desfăşurarea evenimentelor. Dar trebuie, să rup tăcerea, nu-mi pot petrece viaţa aşteptând. Ar putea să-mi expedieze cadavrele lor în pachete legate cu fundiţă. N-aş putea juca atâta vreme cât nu cunosc regulile jocului. Până atunci, voi

proceda ca de obicei.

Poliţistul-mafiot suflă fumul pe gură, lăsă geamul în jos şi aruncă afară chiştocul trabucului.

— Ştii bine ce simt, Bob. Mă consideram... îngerul lor păzitor şi făceam tot ce-mi stătea în putere ca să-mi asum această responsabilitate. Eram convins că sunt în siguranţă, dar se pare că m-am înşelat...

— Nu vorbi prostii, zise încetişor Hunter. Ştii foarte bine că un astfel de aranjament nu e niciodată sigur. S-a întâmplat ceva rău, asta e tot. Acum trebuie să-i găsim. Ascultă, Leo... mulţumesc. Înţeleg ce simţi. Ce mai fac soţia şi copiii?

— Bine, foarte bine, răspunse Turrin cu o voce jalnică.

Urmă o scurtă tăcere.

— Poate că mai există o ipoteză la care nu te-ai gândit, zise Hunter. Dacă faimosul „cineva” îi face să vorbească pe Val şi pe Johnny, va afla tot ce ştiu. Se va afla de noi doi.

Turrin se înfioră.

— Mai bine nu-mi spuneai. Nu te gândi la „fazani” în momentul ăsta, sergente.

— Trebuie, replică puţin tăios Hunter. Ar putea să te denunţe, Leo?

Poliţistul suspină din toţi rărunchii.

— Nu cred. Nu sunt decât o voce la telefon şi o faţă din umbră. Tot ce ştiu este că sunt prietenul tău şi al lor. Doar dacă n-au înţeles prin deducţie.

— Ei bine... să ştii că Val e destul de subtilă. În orice caz, ai grijă, Leo.

Turrin mârâi enervat.

— Acum tu-mi spui mie să am grijă? Ciudată e lumea!

— Te împărţi în trei, bătrâne. Asta nu va putea să dureze la nesfârşit. Ştii foarte bine că într-o zi va trebui să cedezi.

— Cum adică, în trei?

— Poliţiştii, Mafia şi eu. Ştii bine ce vreau să spun.

— Sper că nu vrei să te debarasezi de mine, sergente?

— Nu am această intenţie, răspunse Hunter pe un ton liniştitor. Dar imediat ce-i voi salva pe Val şi Johnny, va trebui să ne gândim serios la situaţia ta. Aş putea să devin şi eu „fazan”.

Turrin se uita la el mirat.

— Dacă asta vrei, zise el domol.

— Asta ar fi mai bine pentru tine.

— Bine, vom vedea. Auzi, Bob, să nu cumva să te predai tipilor ăstora. Nu-i va ajuta cu nimic pe ceilalţi.

— Dacă reuşesc să pun la cale un schimb, aş vrea să te cer drept mesager.

— Bineînţeles, zise Turrin.

— OK. Unde-am ajuns? Charlestown Bridge?

— Mda.

— Lasă-mă aici.

— Bob... stai puţin. Să ştii că nu-mi place deloc starea ta de spirit. Nu mă linişteşte...

— Taci, Leo. Fii logic, nimeni nu trăieşte etern.

Turrin se uita cu încăpăţânare în întunericul de dincolo de farurile maşinii şi se abţinu să-i servească o replică usturătoare.

Hunter râse scurt.

— Haide, fii totuşi liniştit. Ne-am descurcat totdeauna, nu?

— Da, mormăi poliţistul.

Maşina se opri chiar înainte de pod. Hunter se uită o clipă la prietenul său, apoi îi puse o întrebare:

— După părerea ta, Leo, care ar fi miza? Ce vor de fapt?

Turrin lăsă ochii în jos.

— Pe tine, sergente, ca de obicei. Dacă nu reuşesc să te lichideze, îţi vor face tot răul de care vor fi în stare. Îţi vor trimite sânii lui Val prin poştă şi testiculele fratelui tău într-o pungă de plastic. Asta vor face.

Hunter se strâmbă.

— Asta e sigur, dar nu la asta mă refeream. Eu aş vrea să ştiu ce înseamnă tăcerea asta, aşteptarea asta?

Caporegime din Pittsfield suspină.

— N-ai jucat niciodată şah?

— Se joacă cu ajutorul pionilor.

— Nu văd cum altfel. Trebuie ţinut cont de situaţia de la Boston în acest moment. E posibil ca persoana care i-a răpit pe Val şi Johnny să vrea mai mult decât moartea ta. Părerea mea e că pune altceva la cale.

— Nu e rău deloc. Mărturisesc că şi eu mă gândisem la asta. Bine, haide.

Deschise portiera, coborî din maşină, dar reveni spre prietenul lui.

— Întoarce-te la Pittsfield, Leo. Acolo vei fi mai util şi nu vreau să rămâi azi la Boston. Voi trece la atac. Nu vreau să dau peste tine în calea mea.

Faţa lui Turrin era pe jumătate ascunsă de umbră şi avea trăsăturile deformate de lumina tabloului de bord.

— Poate că vei da peste Val şi Johnny în calea ta, sergente.

— După cum s-ar putea la fel de bine să fie în America de Sud sau pe fundul apei, răspunse Hunter. Rămâi pe recepţie. Te voi suna ca de obicei.

— Mda, zise Turrin. Ciuruială plăcută! Ştii unde să te duci?

— Da, ştiu.

Turrin întoarse şi porni spre Charlestown.

„Bostonul habar n-are ce-l aşteaptă”, îşi zise el.

CAPITOLUL III

Primele trei atentate fuseseră comise în plină zi în scopul de a intimida inamicul şi de a spori legenda invincibilului Exterminator. Era singurul mijloc de care dispunea Hunter ca să-şi salveze fratele şi pe Valentina Querente.

Hunter era soldat, nu detectiv, şi ştia că nu va putea să facă la fel de bine ca poliţia o anchetă care, în plus, avea să ia prea mult timp. Trebuia să scurteze cu orice preţ orele de angoasă ale victimelor.

În oraşul Boston erau şapte-opt sute de mii de locuitori şi peste trei milioane în suburbiile imediate. Nici un om nu putea spera să caute singur două fiinţe ascunse într-o asemenea mulţime.

Singura lui speranţă era să-l sperie pe inamic, să-l convingă că făcuse o greşeală gravă şi că era timpul să vină la masa negocierilor.

Dacă Leo Turrin raţionase corect, dacă situaţia de la Boston era atât de haotică după câte spunea, dacă diferitele facţiuni se aveau la cuţite, dacă Johnny şi Val erau doar nişte pioni, atunci probabil că se dorise venirea lui Hunter pentru a se exploata în scopuri necunoscute confuzia pe care ar fi provocat-o.

Dar dacă aşa stăteau lucrurile, Hunter considera că acel „cineva” care pusese totul la cale lucra prea mult în umbră şi lăsa prea multe în seama hazardului.

Totuşi adversarii nu erau idioţi, iar dacă l-ar fi atras înadins pe Exterminator în speranţa unui măcel devastator, s-ar fi manifestat altfel. Doar dacă nu cumva se petrecuse ceva care se opusese proiectului lor.

În toată povestea asta erau o mulţime de „dacă” şi Hunter nu avea timp de pierdut.

Trebuia să continue să lovească dacă voia eventual să ajungă la acest faimos „cineva”.

Campania începuse în mod logic, la frontiera teritoriului. LaRocca, Gaglione şi Lavallino erau nişte mafioţi de mică anvergură, dar asta nu însemna că se putea ignora dispariţia lor. Relatările se înmulţiseră şi toată lumea vorbea numai de omul care intra netulburat, îşi interpela victimele şi le lichida cu sânge rece. Detaliile erau confuze: tipul nu vorbea, scotea mai repede arma, nu spunea nimic, ameninţa... Pe scurt, teamă şi confuzie.

De la căderea serii, tot Bostonul comenta cele întâmplate. Cotidianele se ocupau de eveniment şi povesteau în detaliu implicaţiile vizitei exterminatoare a lui Hunter. Radioul făcuse la fel, iar la televizor se retransmisese un documentar despre activităţile Exterminatorului de la începutul războiului la Pittsfield şi până la San Francisco.

Unii politicieni intervievaţi mărturiseau că au o încredere nelimitată în poliţia oraşului. Alţii în schimb amintiră de confruntările criminale din precedenţii doi ani şi de lipsa de eficacitate a poliţiei. „Poate oare spera această poliţie, întrebau ei, să aresteze un om ca Hunter, a cărui violenţă era atât de bine cunoscută?”

Hunter reuşise încă o dată să-şi atragă simpatia omului de pe stradă, dar reuşise să atragă şi atenţia mediului criminal din Boston, ceea ce şi sperase foarte mult.

În nordul oraşului, la Stoneham, membrii unui club de tir se adunaseră ca să lămurească problema supărătoare pe care le-o punea prezenţa lui Bob Hunter.

Erau prezenţi toţi cei care conduceau *Middlesex Combination* pe teritoriile de nord-vest ale Bostonului, iar printre ei, cei mai importanţi se numeau Manfredo („Manny Pendulă”) Greco din Waltham şi Terencio („Books”) Figarone din Cambridge, amândoi personaje importante din ierarhia familiilor din Boston.

Figarone era un avocat radiat din barou în urma campaniei anticrimă a lui Bobby Kennedy. Fusese chiar conferenţiar la cele mai prestigioase facultăţi de drept.

Greco era însă de origine mai modestă, fusese ucenic ceasornicar înainte de a ajunge la poziţia importantă pe care o avea în cadrul organizaţiei redutabile. Din ucenicie rămăsese cu un tic: se uita tot timpul la ceas şi propovăduia mereu importanţa timpului.

Manny Greco ştia totdeauna cât e ceasul şi convocase această adunare pentru orele douăzeci şi două.

Astfel, conferinţa a început la zece fix seara. Erau prezenţi cinci şefi de teritoriu şi veniseră însoţiţi de cohortele lor de gărzi de corp care aşteptau în sala principală bând bere şi mestecând alune cu un aer posac, în timp ce şefii lor erau adunaţi în salonul particular.

Shot’n’Feathers era de fapt un mic fort, unul dintre cele mai tari de pe coasta de est. Clubul se situa pe un vechi teren mlăştinos lângă un teren de golf. Figarone îl găsise cu vreo zece ani înainte, asanase şi construise clubul. Locul era destul de

apropiat de oraş ca să fie extrem de practic şi totuşi suficient de departe pentru a le permite membrilor să se bucure de o singurătate odihnitoare după stresul din timpul zilei. Zidul de piatră, înalt de trei metri, înconjura cele două hectare de parc. Se putea ajunge acolo pe un mic pod de lemn situat la mijlocul faţadei. O clădire se afla pe o mică ridicătură de pământ nu departe de poarta mare de la intrare. Pantele de pe cele două părţi constituiau un teren ideal pentru tirul la farfurie, un câmp de tir la ţintă şi uneori câteva păsări cărora li se dădea drumul pentru distracţie.

Clubul nu era prea mare şi era format dintr-un mare salon cu un bar pornind de la care se prelungeau două aripi care adăposteau saloane particulare şi câteva mici săli de conferinţă. La subsol, în una din aripi, fusese amenajată o sală de tir cu ţinte în formă de om, ţinte care ţipau când erau atinse într-un punct vital. În subsolul celorlalte aripi fusese instalat un dormitor comun rudimentar pentru diferiţii membri care s-ar fi putut pomeni brusc în stare de asediu.

În spatele marelui salon se aflau o mică bucătărie şi o debara. Clădirea era construită din elemente prefabricate din beton şi trebuia să reziste la gloanţe ca şi la foc.

În ciuda acestor măsuri de precauţie, ambianţa era încordată în acea seară de luni. O duzină de oameni înarmaţi patrula împrejur şi alţii se plimbau în parc. Deşi geamurile erau suficient de groase ca să reziste la gloanţe, obloanele de oţel fuseseră închise şi pe acoperiş fuseseră postaţi oameni înarmaţi.

Middlesex Combination lua toate măsurile de precauţie împotriva unei sosiri neaşteptate a lui Bob Hunter.

La zece şi zece, Books Figarone zise furios:

— Bun, n-am venit aici să-i facem elogii, aşa că să terminăm imediat cu complimentele la adresa lui.

— Poţi să crezi că e un compliment, dar îţi spun eu că are în cap un ceas elveţian. Eu pretind că ştie exact ce face. Dacă spune că „cineva” ştie „de ce” lichidează tipii de la Boston, atunci poţi să fii sigur că „cineva” ştie.

— Am primit un telefon de la Al în urmă cu două ore, zise răbdător Figarone. M-a asigurat că nu ştia nimic de puştanul Hunter. Adevărul e că părea şi mai îngrijorat decât noi.

— Vorbeşte pentru tine, zise Andy Nova, bossul de la Medford. Eu nici măcar nu ştiam că Hunter are un frate. Gândul că aş putea să fiu lichidat pentru o chestie pe care n-am făcut-o mă enervează la culme. În plus, sunt de acord cu Manny că „cineva”

ne joacă o festă urâtă.

Discuţia o lua razna. Avocatul de la Cambridge aprinse lent o ţigară de foi apoi se jucă câteva clipe cu bricheta.

— Să nu ne pripim, zise el după o scurtă tăcere. Ştii deja cât ne-a costat acest război. Al a făcut adevărate miracole, asta e clar. Vă puteţi imagina că ar fi putut să provoace venirea unui tip ca Hunter ca să distrugă totul?

— Poate că la nivel naţional s-a decis abandonarea sau suprimarea noastră, îşi dădu cu părerea Manny Greco. E posibil ca să se fi acţionat fără ştirea lui Al. Poate că cei din *Commissione* preferă să-l aibă pe Hunter decât piaţa din Boston. Nu?

Bossul din Medford dădu uşor din cap.

— Mi s-a întâmplat să-mi pun şi eu aceeaşi întrebare. Să ne gândim puţin. Tipul ăsta bagă în sperieţi toată organizaţia. Îl doare în fund pe cine lichidează. Să fim logici. De la moartea lui Bobo, standing-ul nostru a primit o lovitură grea de tot. Atunci de ce să nu fie atras Hunter ca să cureţe un teritoriu inutil făcându-l să creadă tot felul de prostii?

Figarone îi aruncă o privire încruntată.

— Uiţi o posibilitate.

— Care? întrebă Greco curios.

— Ei bine... ar putea să fie o farsă, nu? Dacă, de exemplu, nu l-a răpit nimeni pe micul Hunter? Vă prindeţi?

Manny Greco se încruntă.

— Vrei să spui că Hunter ar fi putut să inventeze această răpire? În ce scop?

— Hunter ăsta e un tip viclean, zise suspinând Figarone. E genul de tip care dezbină ca să domine. Se potriveşte cu stilul lui.

Tăcerea învălui încăperea şi mafioţii reflectară la consecinţele problemei cu care se confruntau.

— N-are importanţă, zise în cele din urmă Nova din Medford. Trebuie să găsim un mijloc de a-l opri. Mi-am trimis deja familia – Helen şi copiii – în vacanţă. Nu se vor întoarce decât după ce se va fi terminat totul.

Un alt şef mormăi, vrând să-şi arate astfel asentimentul.

Urmă o nouă tăcere.

La zece şi un sfert, Manny Pendulă se uita la ceas când cineva bătu la uşă.

— E descuiat, zise Manny. Intră.

Unul dintre oamenii lui Andy Nova băgă capul pe uşă.

— Am descoperit ceva jos, îi anunţă el cu o voce alterată. Tramitelli zice că ar trebui să veniţi să vedeţi.

— Cine să vină? mormăi Nova.

— Voi toţi, şefule. A zis că asta v-ar interesa pe toţi.

Şefii se priviră miraţi apoi se ridicară lent şi părăsiră încăperea în urma lui Nova.

În marele salon, gărzile de corp se ridicaseră şi se grupaseră, după toate aparenţele avertizaţi de eveniment. Fiecare urmări cu privirea înaintarea propriului şef prin cameră până la scara care ducea la subsol. Dar nimeni nu le acordă atenţie.

Garda de corp care le ceruse să vină deschise uşa sălii de tir, apoi se dădu la parte ca să-i lase pe şefi să treacă, după care îi urmă.

Cu mâinile în şolduri, gânditor, cu privirea în jos, Hoops Tramitelli, cel care răspundea de siguranţa întâlnirilor celor din *Middlesex Combination,* stătea în centrul sălii. Era un tip înalt cu umeri laţi, un ucigaş de vreo cincizeci de ani care supravieţuise numeroaselor dispute locale şi care avea reputaţia unui om avizat şi inteligent.

— Ce treabă ai cu noi, Hoops? Ce faci aici jos?

— Eu nu fac nimic, răspunse domol Tramitelli. Asta e problema. Nimeni n-a făcut nimic aici jos.

Dar starea sălii părea că îl contrazice. Lăzile cu arme fuseseră desfăcute, pistoalele şi carabinele zăceau pe pardoseală, mii de gloanţe erau împrăştiate pe jos. Cele trei ţinte mişcătoare se plimbau de la un capăt la altul al sălii.

— Cine a făcut asta? se răsti Nova furios. Care cretin...

Ceilalţi şefi se plimbau printre distrugeri, atingând dispreţuitori cu piciorul grămezile de gloanţe, evitând locurile prea aglomerate.

— Am coborât acum câteva minute, explică Tramitelli. O verificare de rutină. Am găsit ce vedeţi. Nimeni n-a coborât aici, uşa era încuiată. Dar sala arăta aşa cum o vedeţi.

— Cine răspunde de ea săptămâna asta? întrebă calm Figarone.

— Charlie Sandini, răspunse Tramitelli. Am trimis deja după el.

În sală intră un tânăr slăbuţ care încremeni locului cu ochii holbaţi.

— La dracu'! murmură el uluit. Ce s-a întâmplat?

— Asta am vrea să ne spui tu, Charlie, răspunse Tramitelli.

— Dar... vă jur... nu ştiu nimic, domnule Tramitelli! insistă tânărul.

— Tu trebuia să ai grijă, zise cu răceală Greco. Ai face bine să afli cât mai repede.

— Dar nici măcar n-am descuiat jos, protestă Sandini. Mi-aţi spus că e vorba de o adunare şi am deschis doar saloanele. N-am coborât deloc. Chiar...

Se întoarse spre Figarone.

— Tipul ăla! exclamă el.

— Care tip? mormăi avocatul.

— Cel pe care l-aţi trimis în după-masa asta, domnule Figarone!

— Dar n-am trimis pe nimeni, Charlie.

— Ba da, amintiţi-vă. Tipul de la armurărie!

— Parcă ţi-am spus, Charlie, să nu mai fumezi marijuana, îi zise Figarone. Te-am prevenit...

— Stai puţin, zise Manny Greco. Când, Charlie? La ce oră a venit tipul de la armurărie?

— Pe la... nu ştiu... cinci jumătate sau şase.

— Ar trebui să ştii, replică Pendulă. Cinci şi jumătate sau şase?

— Era... ăăă... Mda! A fost exact înainte de actualităţile de la şase. A stat la bar cu mine ca să se uite le televizor înainte de a pleca. Voia să vadă rezultatele sportive. A stat... Să zicem... mai puţin de o jumătate de oră. Aşa cred.

Şefii făcuseră cerc în jurul omului speriat. Tramitelli stătea puţin mai retras, cu ochii la ţintele mişcătoare.

— Vrei să spui că ai lăsat să intre în club un necunoscut, Charlie? întrebă domol Figarone. I-ai dat voie să coboare, să arunce o privire şi să facă ce vrea? Nici măcar n-ai coborât cu el?

— Dar avea cartea dumneavoastră de vizită, domnule Figarone. A spus că aţi cerut să se facă o anumită treabă în sala de tir. Mi-a arătat sculele şi mi s-a părut foarte serios. Dar de ce să fi distrus totul în felul ăsta? E nebun?

Tramitelli se uita fix la ţinte. Întrebă, întrerupând comentariul inutil al unui şef:

— Cum arăta nebunul tău, Charlie?

— Un tip, acolo! Purta un combinezon, un fel de salopetă. Şi avea o cutie cu scule.

— Dar cum arăta?

— Ăăă... Înalt şi destul de tânăr. În jur de treizeci de ani. Era hazliu, râdea tot timpul. Un tip bine. Distractiv. Chiar l-am tratat cu o bere. Şi drept mulţumire...

Tramitelli suspină cu tristeţe.

— Şi în timp ce-l cinsteai, ceilalţi unde se aflau?

— Ăăă... păi, erau numai Paul şi Lacey. Era linişte, încă nu era alarmă. Domnul Greco a telefonat abia la şapte. Tocmai eram la masă când a venit tipul.

Tramitelli oftă din nou, apoi o porni spre fundul sălii unde se aflau ţintele. Greco făcu câţiva paşi după el. Figarone îi punea alte întrebări lui Charlie, iar ceilalţi şefi stăteau nervoşi pe loc.

Andi Nova părăsi grupul şi porni după Tramitelli şi Greco.

Primul pistolar ajunse în groapă şi se opri, cu mâinile în şold, cu ochii la siluetele mişcătoare.

Nova şi Greco veniră lângă el şi Nova zise:

— Vedeţi şi voi ce văd eu?

— Mda, mormăi Tramitelli.

Când o siluetă trecu pe lângă el, întinse mâna şi smulse un obiect care atârna deasupra locului inimii.

Greco se întinse şi smulse un obiect similar de pe a doua siluetă, apoi Nova făcu la fel celei de a treia.

Trei medalii de trăgător de elită, toate găurite de un glonţ.

Tramitelli rămase în groapă răsucind între degete medalia, în timp ce ceilalţi doi plecară.

Greco îi întinse lui Figarone obiectul metalic.

— Ia uite! zise el.

Faţa avocatului de la Cambridge îşi pierdu brusc expresia.

— Să plecăm de-aici.

Ceilalţi şefi se uitau fix la medalia lui Andy Nova.

Nu era nimic de explicat şi nimeni nu îndrăzni să comenteze.

Tramitelli ieşi din groapă şi se alătură grupului ca să le sugereze cu o voce gravă:

— Cred că cel mai bine, domnule Greco, ar fi să plecaţi cu toţii de aici. Ar fi putut foarte bine să lase bombe în urma lui.

Greco avea o privire îngrijorată, aproape plină de panică. Dădu din cap.

— Ieşim în formaţie fortificată, Hoops. Ocupă-te de treaba asta.

Primul pistolar mormăi ceva de neînţeles şi ieşi.

Ceilalţi urcară scara în spatele lui Tramitelli în timp ce Figarone se adresă lui Charlie:

— Să nu pui asta prea mult la inimă, Charlie. Nu eşti primul păcălit de Hunter.

— Dar era un tip foarte normal, domnule Figarone. Nu-mi vine să cred că a fost el. Vreau să spun... era simpatic... Un tip simpatic, înţelegeţi?

*

* *

În acel moment, „tipul simpatic” aştepta ca *Middlesex Combination* să se hotărască să părăsească clubul.

Îmbrăcase combinezonul negru şi se confunda uşor cu umbrele nopţii.

Avea Beretta la subsuoara stângă şi Auto-Mag 44 era în tocul de la centură, împreună cu multe muniţii. Lângă genunchi instalase un mic mortier de 40 mm şi aşezase pe pământ un morman de încărcături.

Pacea şi liniştea care domnea pentru moment în acel *no man’s land* din faţa lui erau calmul dinaintea furtunii.

Pentru prima dată în viaţa lui, Exterminatorul avea să verse sânge din dragoste.

CAPITOLUL IV

Charlie Sandini şi ceilalţi oameni de pază rămaseră în clubul *Shot'n'Feathers,* în timp ce gărzile de corp se adunară în curte pentru organizarea convoiului de automobile sub conducerea lui Hoops Tramitelli.

Maşina din faţă era o limuzină mare de culoare neagră ale cărei opt locuri erau ocupate de ucigaşi cu feţe de granit. Acest vehicul înaintă până la poarta mare de la intrare apoi se opri, cu motorul la relanti, în aşteptarea celorlalte maşini care treceau prin faţa clădirii ca să poată urca în ele diferiţii şefi.

Manny Greco fu primul şef care ieşi. Protejat între două gărzi de corp, mafiotul urcă într-un Cadillac alb. Unul dintre oameni se instală lângă şofer, celălalt urcă în spate cu Manny. Pe banchetă mai aşteptau deja două gărzi de corp.

Books Figarone ieşi şi el dar, pentru că maşina lui întârzia, se ascunse un moment în umbră cu gărzile lui personale şi privi cum urcau în maşini ceilalţi şefi.

Sosi în sfârşit şi maşina lui Figarone, exact în faţa celor două vehicule care urmau să încheie convoiul. Vorbi câteva clipe cu Tramitelli, apoi urcă în maşină şi se refugie în spatele baricadei umane care îl proteja.

Tramitelli era ultimul om descoperit. Urcă în maşina Lincoln din coada convoiului unde se aflau deja şase oameni înarmaţi, luă microfonul şi se adresă maşinii din faţă.

— Dă-i drumul, zise el cu o voce încordată. Condu încet până când trec podul, pe urmă accelerezi.

— Am înţeles, i se răspunse din maşina aflată în fruntea convoiului. Şi oamenii care se află deja în stradă?

— Au fost deja preveniţi. Rămân pe loc până la plecarea noastră apoi intră în club şi-i dau o mână de ajutor lui Charlie Sandini.

— OK. Să mergem.

Poarta se deschise lent, pusă în mişcare de curentul electric şi convoiul de zece maşini îşi începu deplasarea spre ieşire.

Maşina lui Tramitelli intră în virajul care ducea la poartă. Se uită la şirul de maşini şi răsuflă uşurat când maşina din faţă ajunse pe micul pod de lemn care permitea trecerea peste o rigolă. Jumătate din convoi trecuse de zidul de incintă şi nu se înregistrase nici o manifestare ostilă la adresa lor; noaptea era

întunecoasă şi liniştită.

Apucă microfonul şi intră din nou în legătură cu maşina din faţă.

— Nu prea repede, da? Nu trebuie să ne distanţăm prea mult.

— OK, am...

Au fost ultimele cuvinte pronunţate în liniştea *no man's land*-ului. O lumină bruscă se revărsă peste convoi, urmată de o explozie violentă. Podul şi maşina din frunte fură învăluite într-un nor de flăcări apoi totul se prăbuşi în şanţ. Coloana de foc urca spre cer provocată de explozia rezervoarelor primului vehicul ale cărui rămăşiţe începeau deja să cadă de sus peste celelalte maşini ca o ploaie de metal.

— Ce mai e şi asta? exclamă şoferul lui Tramitelli.

— A aruncat podul în aer! strigă primul pistolar. Afară! Ieşiţi din maşină!

Mai înainte ca oamenii să fi putut să-i execute ordinele, maşina care se afla lângă poarta de la intrare sări în aer, blocând astfel singura ieşire. Oamenii săriră din vehicule ţipând speriaţi. Dintre rămăşiţele epavelor se auzeau ţipetele şi gemetele răniţilor.

Tramitelli alergă pe lângă şirul de maşini şi strigă furios:

— Coborâţi din maşini! Adăpostiţi-vă! Duceţi şefii înăuntru!

Apoi urmă o serie de explozii în zig-zag de-a lungul convoiului, fiecare maşină fiind transformată într-o grămadă de table rupte şi de geamuri sparte.

Izbucniră focuri, hrănite de râuleţe incandescente de benzină. Victimele alergau în toate direcţiile ca nişte furnici prinse într-un incendiu, surprinse, cuprinse de panică din cauza brutalităţii atacului.

— E un mortier! răcni un om.

Tramitelli părăsise zona periculoasă şi se lăsase pe vine lângă zid de unde observa câmpul de bătălie peste care cădeau obuze. Sfere de foc ţâşneau din pământ şi se transformau în nori de fum care urcau spre cer.

— Jess! Jess Accoura! strigă şeful siguranţei.

— Mda, îi răspunse o voce speriată.

— Du-ţi echipa afară! Acolo e! Du-te după el!

Nici Accoura şi nici altcineva nu luă în serios acest ordin.

Deodată se auzi vocea lui Manny Greco:

— Hoops! Sunt rănit, mă doare!

„Atâta pagubă!" îşi zise Hoops.

Manny Pendulă se afla în diabolicul *no man's land* aflat de

cealaltă parte a zidului. Tot acolo se mai găseau alţi trei şefi şi ar fi făcut foarte bine să-şi ţină gura, să nu atragă atenţia lui Hunter aşa cum făcea Manny.

Tramitelli preluă comanda şi dădu ordine.

— Nu te duce nicăieri, Jess! Nimeni să nu iasă! Rămâneţi toţi în incintă şi intraţi în club. Haide, toată lumea la adăpost!

Hoops se îndrepta deja spre club. Nu exista nici un motiv să-l înfrunte pe Hunter, ascuns în întuneric.

Numai că nu se câştiga nimic nici intrând în club. Tramitelli se afla la numai zece paşi de uşă când întreaga clădire păru că se ridică brusc şi se depărtează de el. Flăcări şi un zgomot infernal ieşiră de dedesubt şi împinseră rămăşiţele mai sus şi mai departe. Clubul nu mai exista.

*

* *

Nu mai era decât Hunter, flăcările, noaptea întunecoasă şi o armată de civili în derută.

Hunter lăsase în urma lui bombe.

Hunter se îndreptase instinctiv spre clubul celor din *Middlesex Combination* şi acum îi mulţumea Cerului pentru asta. Nu avusese nici o garanţie că şefii din nord-vest se vor aduna acolo, dar o voce interioară îi spusese: Middlesex. Şi Exterminatorul se dusese acolo.

Putuse să pătrundă în club fără probleme şi ajunsese înainte de a se fi dat alarma. Omul de serviciu îl lăsase să-şi vadă de treburile lui şi profitase ca să instaleze încărcăturile explozive.

Din acel moment ar fi putut, oricând, să arunce în aer *Shot'n'Feathers* datorită detonatoarelor telecomandate; ar fi putut să treacă pe acolo peste câteva ore sau peste câteva luni şi să declanşeze exploziile trecând cu maşina prin faţa clubului.

Dar luase hotărârea să-şi asculte instinctul, aşa că puse altă bombă sub pod şi aşteptase măsurând traiectoriile obuzelor înainte de lăsarea nopţii.

Apoi sosiseră ceilalţi. Instinctul nu-l dezamăgise.

Îi văzuse desfăşurându-şi forţele de securitate şi îi recunoscuse pe toţi şefii prezenţi. Mai înainte ca aceştia din urmă să se fi instalat, suprimase paza din exterior, iar când aceşti oameni coborâseră în sala de tir de la subsol, luase un aparat de emisie-recepţie de la unul dintre cadavre.

Hunter ar fi putut să-i masacreze în timp ce se aflau în subsol, dar preferase să-i aştepte şi să-i distrugă faţă în faţă. Deci mai aşteptase. Când Tramitelli semnalase ieşirea convoiului, Hunter îi

răspunsese cu un mormăit afirmativ apoi adăugase:

— E-n regulă, afară nu e nimeni.

Văzuse adunarea vehiculelor şi verificase rapid traiectoriile mortierului.

Calculase că maşinile vor ieşi una după alta, destul de aproape şi luase hotărârea să arunce podul în aer când pe el se afla vehiculul din faţă. Primul obuz va cădea peste maşina care trecea prin poartă, blocând astfel singur ieşirea.

Astfel Exterminatorul îşi închidea victimele. Apoi urma să arunce în aer clubul lor distrugând tot ce se afla înăuntru, tot ce ascundea deasupra sau dedesubt, după care avea să le arate cât îi costa răpirea lui Val şi a lui Johnny.

Atacul se derulase fără probleme, mafioţii acţionaseră de parcă s-ar fi aşteptat la asta iar podul sărise în aer la fix.

Văzuse maşina din faţă prăbuşindu-se în şanţ, învăluită în flăcări apoi trăsese primul obuz.

După treizeci de secunde, Hunter începu să-i bombardeze cu mortierul fără să se mai uite la pagubele pe care le provoca. Din trei în trei secunde, mortierul trăgea şi o bucată de infern plana deasupra parcului înainte de a se prăbuşi la pământ într-o explozie devastatoare.

După ultimul obuz, Hunter observă rezultatele care ar fi umplut de mândrie o companie de artilerişti.

Apoi luă din nou telecomanda şi aruncă în aer clubul.

Luă PM-ul şi coborî în zona sinistrată în pas alergător. Trecu şanţul apoi se opri lângă a doua maşină din convoi.

Un obuz căzuse pe parbriz, toate geamurile dispăruseră iar cei doi oameni aflaţi în faţă fuseseră ciopârţiţi.

Maşina se mistuia în flăcări ca şi cadavrele din spate. Una dintre portiere era deschisă şi un tip era culcat de-a curmezişul, cu corpul pe jumătate ieşit din vehicul. Picioarele ardeau dar încă trăia; avea ochii deschişi şi încerca să se uite cu o privire prostită. Hunter se apropie de el, lipi ţeava armei de fruntea rănitului şi îl recunoscu imediat pe Manny Pendulă. Era posibil ca mafiotul să-şi fi pierdut capul, memoria sau pe amândouă.

— Ce oră e? mormăi Greco.

— Ora morţii, Manny, răspunse domol Hunter apăsând încet pe trăgaci.

Apoi Hunter merse mai departe, trecând pe lângă maşinile blocate, trăgând ici şi colo o scurtă rafală pentru a pune capăt unor chinuri zadarnice.

Asaltul luase mai puţin de un minut când ajunse la zid.

Trecerea era complet blocată de maşina în flăcări. Hunter ezită o clipă apoi alergă lângă zid, căutând un loc pentru a-l escalada.

Trebuia să facă curăţenie.

CAPITOLUL V

În interiorul incintei erau numai flăcări, dărâmături, maşini distruse, muribunzi, răniţi, supravieţuitori rătăciţi cu privirea fixă, cadavre dezmembrate, sânge şi fum. Şi o siluetă care se deplasa în umbra clădirii prăbuşite.

În ciuda obişnuinţei, Hunter fu nevoit să-şi înăbuşe pornirea violentă de a fugi de acel loc. Apoi fu descoperit şi cineva strigă de departe:

— El e!

Un nor de gloanţe căzu instantaneu în jurul lui.

Se lăsă într-un genunchi şi trase o lungă rafală laterală. Un om ţipă strident şi focul scăzu în intensitate. Mafioţii se aflau prea departe ca să tragă cu eficacitate şi nu păreau dispuşi să se apropie.

Apoi o a doua voce răspunse în întuneric, o voce dură cu tonuri autoritare:

— Hank! Georgie! Ce mai aşteptaţi!

Hunter reîncărca PM-ul când cei doi interpelaţi deschiseră focul. Le vedea fulgerele de la capătul ţevii şi observă că gloanţele treceau foarte aproape de el. Trăgeau în el cu carabina şi probabil că ştiau cum să mânuiască astfel de armă dar precizia tirului fusese redusă din cauza confuziei şi a fricii.

Hunter nu le lăsă timp să-şi tragă sufletul. Porni în fugă spre poziţiile lor, trăgând rafale scurte. Unul dintre trăgători ţipă scurt iar celălalt dispăru în noapte.

Urmă o tăcere, apoi vocea autoritară se auzi din nou:

— Înapoi! Încotro, bandă de laşi? Înapoi imediat...

Hunter trase o rafală în direcţia vocii şi iar urmă un moment de tăcere.

Apoi altă voce întrebă:

— Hoops? Hoops, te-a nimerit?

Acum Hunter înainta cu prudenţă. Trase la întâmplare o nouă rafală, se auzi un ţipăt şi paşi care băteau în retragere.

Vocea dură pe care o mai auzise răsună din nou:

— OK, Hunter, de data asta ai câştigat partida, dar o să ne mai întâlnim!

— Poţi să fii sigur de asta, mormăi încetişor Hunter.

Se întoarse, şi plecă să scotocească prin rămăşiţele clubului.

Shot'n'Feathers nu mai era decât o amintire din care nu mai

rămăseseră decât două ziduri pe jumătate năruite, o grămadă de beton şi bucăţi de geamuri sparte. Boom-Boom Hoffower, un vechi membru al Echipei Morţii, ar fi fost mândru de treaba asta.

Hunter porni apoi pe aleea pietruită. Înaintând la pas printre norii de fum, fu gata să încaseze câteva gloanţe trase cu disperare. Gloanţele proveneau de la revolverul de calibru mic al unui rănit, lungit la o depărtare de zece metri, care abia putea să-şi ridice arma cu amândouă mâinile. Hunter se repezi la el şi îi zbură revolverul din mână cu o lovitură de picior.

— Nu e rău deloc, amice, zise el.

Omul gemu.

— Nu ţi-am răpit eu fratele, dă-mi pace.

Acest mafiot nu mai avea mult de trăit, avea picioarele strivite şi era plin de sânge până la talie.

Hunter îi aduse pacea veşnică lui Andy Nova.

Un glonţ în frunte şi mafiotul nu mai simţi nici o durere. Hunter porni mai departe.

Ici şi colo, găsind un rănit printre distrugeri, îl trimitea spre o lume mai bună. Până la urmă nu mai rămase nimeni.

Era inutil să numere cadavrele căci nu ştia câţi oameni fugiseră prin spate. Dar nici nu-i păsa. Lovitura reuşise şi lăsase în urma lui un mesaj înspăimântător. Acum venise momentul să părăsească acel loc. Urma să sosească poliţia, atrasă de vacarm. Poliţaii vor veni cu zecile, deci Exterminatorul trebuia să dispară.

Epava din poartă aproape că arsese în întregime. Hunter îi dădu ocol apoi se deplasă pe lângă şirul de maşini incendiate. În spatele lui, clădirea demolată ardea din plin şi flăcări mari se ridicau spre cer, aruncând lumini ciudate asupra teritoriului din jur.

Când aproape că ajunsese la maşină, Hunter remarcă o umbră pe drum, în faţa lui. O siluetă care înainta cu un pas neregulat, o formă care se clătina ca un om beat.

Tipul voia tare mult să spele putina. Hunter ezită o clipă, apoi îl făcu pe om să se oprească trăgând o rafală de-a lungul drumului lui. Omul se întoarse, cu privirea speriată, gemu şi căzu pe pământ înspăimântat.

Era un bărbat elegant, cam de cincizeci de ani, cu părul cărunt la tâmple şi al cărui costum purta urmele luptei. Avea o tăietură la arcadă şi avea faţa plină de sânge. Hunter îl recunoscu imediat pe Books Figarone, fostul profesor devenit mafiot.

— Cambridge e de cealaltă parte, profesore, îi zise domol Hunter.

Omul încercă să-şi tragă sufletul şi să-şi pregătească un alibi.

— Bob Hunter! exclamă el. Deci tu m-ai salvat!

Hunter fu gata să râdă.

— Eu te-am salvat?

— Bineînţeles! Era un club al Mafiei. Eram ţinut prizonier. Voiau să mă omoare!

— Serios? întrebă Hunter lipindu-i ţeava armei de stomac.

— Stai, Hunter! Stai! strigă Figarone. Eu pot să te ajut!

— Ia s-auzim, Books.

— Ştiu că te pot ajuta, repetă avocatul.

— Ştii ce caut?

— Da, da! Bineînţeles!

— Ştii şi unde pot să-i găsesc?

— Poate. Aş vrea să încerc, Hunter.

— Atunci poate că îţi mai rămâne ceva timp de trăit, îl anunţă cu răceală Exterminatorul. În picioare! Plecăm!

Figarone se ridică brusc şi merseră fără o vorbă până la maşina lui Hunter. Avocatul de la Cambridge se aşeză în maşină şi începu să-şi revină treptat.

— Unde mergem? întrebă el.

— Depinde de sinceritatea ta în a mă ajuta.

Figarone se întoarse şi aruncă o privire spre zona din spatele lor.

— Poţi conta pe mine, Hunter. Sper ca şi eu să pot conta pe tine.

Hunter nu-şi dădu osteneala să răspundă, dar mafiotul ştia foarte bine că putea să conteze pe acest războinic cu privirea ca de gheaţă şi că va supravieţui până la sfârşitul încercării.

În depărtare se auzi o sirenă.

Hunter porni maşina în sens opus. Figarone se lipi de portieră de parcă ar fi vrut să stea cât mai departe de cel de la volan.

Avocatul închise ochii şi se înfioră. Da, Hunter era tot ce se spusese despre el şi chiar mai mult decât atât. Purta moartea în el. Figarone se întrebă cine era imbecilul care îl atrăsese la Boston cu această răpire incredibilă.

Un lucru era sigur: dorea la fel de mult ca Hunter să-l găsească pe acest „cineva”.

Cel puţin aşa gândea, căci nimeni nu putea să aibă o dorinţă mai mare decât Exterminatorul.

CAPITOLUL VI

În momentul în care inspectorul Trantham opri maşina în faţa clubului Mafiei, se aflau deja acolo o mulţime de maşini de poliţie şi alte vehicule ale departamentului pompierilor.

Primarul Bostonului îi încredinţase sarcina delicată de a coordona toate eforturile poliţieneşti pe perioada „alarmei Hunter” şi inspectorul considerase că era bine să se deplaseze la faţa locului. Auzise multe de Bob Hunter şi voia să vadă cu ochii lui distrugerile de care era capabil.

Kenneth Trantham avea patruzeci şi şapte de ani şi douăzeci şi cinci de ani de serviciu. Văzuse mulţi criminali în cursul carierei, dar nu cunoscuse niciodată un bandit cu o anumită anvergură umană. În general era vorba doar de mici gangsteri care acţionau în umbră pentru că nu aveau curaj să reuşească altfel.

Kenneth Trantham cunoştea bine aceste specimene, crescuse la periferia de sud a Bostonului unde a face parte dintr-o bandă însemna supravieţuirea fizică.

Făcuse şi el parte din bande, dar avusese inteligenţa şi curajul să le părăsească în urmă cu douăzeci şi cinci de ani.

Alţii nu le părăsiseră niciodată, şi pe ăştia îi cunoştea foarte bine. Le era frică, şi cu cât le era mai teamă, cu atât deveneau mai răi.

Dar intrând în incinta clubului, Trantham avu o senzaţie ciudată de gol în stomac. Îşi stăpâni un fior, trecu pe lângă maşina arsă din poartă, interpelă un asistent de şerif din comitatul Middlesex şi îi servi o rafală de ordine.

— Degajaţi intrarea asta. Dar fotografiaţi maşina înainte de a o mişca din loc.

Asistentul îşi atinse şapca cu două degete şi plecă în grabă.

Cei doi oameni care îl însoţiseră pe Trantham se apropiară încet şi priviră rămăşiţele fumegânde de pe câmpul de luptă. Amândoi sosiseră de curând la Boston, unul venind din Florida, celălalt, din California. Primul se numea Bob Wilson şi era locotenent detectiv la Miami, iar al doilea, Tim Braddock, era căpitan în forţele de poliţie din Los Angeles. Amândoi îl cunoscuseră pe Hunter în cursul bătăliilor precedente şi veniseră la Boston pe post de consilieri.

Trantham se întoarse spre ei.

— Aţi mai văzut aşa ceva?

Braddock dădu uşor din cap.

— Din păcate, da.

— Tot ce vedem poartă ştampila autentică a lui Hunter, zise omul din Miami.

— Deci, reputaţia lui nu-i exagerată, zise Trantham.

— Nu e nevoie să exagerezi loviturile pe care le dă Hunter, răspunse Braddock.

Cei trei poliţişti merseră prin parc preţ de câteva minute, examinând dărâmăturile şi având grijă să nu deranjeze nimic. În cele din urmă Trantham zise:

— Nu-mi vine să cred că ceea ce vedem a fost făcut de un singur om. Îmi vine greu să accept.

— Va trebui totuşi să te obişnuieşti cu gândul ăsta, zise căpitanul din Los Angeles. Tipul ăsta face cât o armată, Trantham. L-am urmărit de la început. A venit la mine pentru a doua înfruntare. Te rog să mă crezi că e un adevărat fenomen. E un mister pentru mine cum a putut să supravieţuiască până acum. Vine ca vijelia, se poartă ca un sălbatic, fără să ia în seamă şansele care sunt împotriva lui, apoi pleacă.

— Un personaj de benzi desenate, zise cinic Trantham.

— Deloc, replică serios Braddock. Bob Hunter nu are nimic comic.

Bon Wilson se depărtase şi se oprise la cotitura aleii.

Trantham se apropie de el.

— Ce părere ai, locotenente, cum a putut să pună bombe în toate maşinile?

— N-au fost bombe, răspunse Wilson. După ce vor fi adunate fragmentele, cred că în epavele maşinilor şi în corpurile victimelor se vor găsi schije de obuze. Puteţi remarca faptul că sub vehicule nu se observă nici o urmă de explozie. Nu, cred că e vorba de un asalt de artilerie. Cu siguranţă că a avut un mic mortier.

— E aproape sigur, mormăi Braddock. E un luptător, nu un terorist. Probabil că s-a arătat înainte de a-i bombarda cu obuzele.

Trantham suspină.

— Ajungi aproape să-l admiri...

Ceilalţi doi poliţişti schimbară o privire complice.

— Da, bineînţeles, zise Braddock. Nu se poate nega că nu e un personaj romantic.

Rânji şi continuă:

— O dată chiar mi-a salvat viaţa, şi asta n-am s-o uit niciodată. Dar oricum va trebui arestat într-un fel sau altul.

— Îl vom prinde la Boston, răspunse cu calm Trantham, strângând din buze.

Un poliţist în civil de la biroul şerifului se apropie de grup. Avea o lanternă a cărei lumină se reflecta ciudat pe trăsăturile lui deformate. Îl recunoscu pe Trantham şi se îndreptă spre el.

— Îmi pare bine că aţi venit, inspectore, zise el cu calm. Locul ăsta e un adevărat câmp de bătălie. Sunt morţi peste tot. Am găsit deja douăzeci şi doi şi parcă nu se mai termină.

— I-ai putut recunoaşte pe unii dintre ei? întrebă Trantham.

— Aproape pe toţi, răspunse asistentul şerifului. Aproape tot *Middlesex Combination.* S-ar zice că i-a surprins şi că i-a lichidat în masă.

— Mda, mormăi Trantham. Ne-am uitat la maşini.

— În mod normal ar trebui identificate cadavrele din interior după amprentele digitale.

— Dacă a mai rămas ceva din ei. Ăăă... Harley... îi cunoşti pe aceşti domni? Căpitanul Braddock din Los Angeles şi locotenentul Wilson din Miami. Detectivul Harley Langston din comitatul Middlesex.

Cei doi poliţişti întinseră mâna lui Langston apoi Trantham îl întrebă:

— Am cerut unuia dintre oamenii tăi în uniformă să aprindă lămpile cu arc. Spune-i, te rog, să se grăbească.

Asistentul dădu din cap dar ezită, apoi puse o întrebare direct poliţistului din Los Angeles:

— Dumneavoastră aţi condus prima vânătoare a lui Hunter în California?

Braddock suspină.

— Să nu mai aud de asta, Harley, e o amintire neplăcută.

— Oamenii lui Braddock au fost gata să pună mâna pe Hunter. S-au apropiat de el mai mult decât oricare altcineva după aceea, zise Trantham.

Langston dădu din cap ca şi cum ar fi ştiut deja asta. Se uita fix la Braddock.

— Am făcut un mic dosar despre Hunter, zise el cu seriozitate. Am fost la Pittsfield după masacrarea familiei lui Sergio Frenchi şi am încercat să reconstitui toată acţiunea. Mai târziu, când a trecut pe la noi, am crezut că pot stabili un fel de *modus operandi,* dar acest tip nu pare să acţioneze niciodată în acelaşi mod.

— Asta este într-adevăr una dintre problemele noastre, mărturisi Braddock.

— Ei bine, i-am urmărit campaniile ca un fan. Acum cred că am prins mişcarea, şi cred că ştiu cum va proceda la Boston. Aş vrea să vă vorbesc mai mult despre asta şi să vă aflu părerea.

— Cu plăcere, Harley, murmură Braddock. Când doreşti.

— Aş vrea să fiu şi eu de faţă, zise poliţistul din Boston.

— Bun, mă întorc imediat.

Asistentul plecă să transmită ordinul şi Wilson zise:

— Să stabileşti un fel de rutină e una, a-l înţelege e alta.

Braddock mormăi afirmativ.

— Vă aflaţi aici ca să ne sfătuiţi, domnilor, le zise Trantham. Nu ca să ne descurajaţi.

— Eu am venit ca să-l prind pe Bob Hunter, zise Braddock.

— Şi eu, adăugă Wilson. Tipul ăsta acţionează în toată ţara. A devenit ruşinea poliţiei la scară naţională.

— Totul se va termina la Boston, zise Trantham. Hunter e originar de la noi... sau aproape. Ştim ce se cuvine să-i facem lui Bob Hunter.

Braddock şi Wilson schimbară un zâmbet ironic.

Auziseră de prea multe ori astfel de fraze. Totuşi Bob Hunter era încă în libertate şi împuşca de rupea pământul. Braddock îl văzuse pe Hunter de aproape şi, în adâncul inimii, era un suporter fervent al ucigaşului ţăcănit. La naiba cu mândria poliţiştilor americani!

Adevărata ruşine nu era aceea că Hunter se afla încă în libertate, ci faptul că el făcea treaba pe care ar fi trebuit s-o facă poliţiştii.

Şi totuşi poliţiştii aveau să-l doboare.

Organizaţia întâlnise în sfârşit un om pe care nu-l putea nici împuşca şi nici cumpăra, iar tipul o demola.

Dar poliţiştii trebuiau să-l suprime. Ce logică frumoasă!

CAPITOLUL VII

Îşi revenea încet, cu mare greutate. O ceaţă îi tulbura vederea şi se simţea rău.

O durea capul, limba umflată o sufoca încetul cu încetul şi avea greaţă.

Era întuneric, umed şi se simţea pătrunsă de un frig intens. Auzea voci şi sonorul unui televizor, în altă parte, dar nu putea să vadă de unde veneau.

Avea membrele amorţite sau paralizate. „Paralizate”, îşi zise ea amintindu-şi.

Stătea culcată pe o parte, cu obrazul pe solul rece şi era acoperită cu un fel de prelată urât mirositoare.

Auzi un geamăt slab în spatele ei. Era, bineînţeles, Johnny.

Era legat la fel şi aşezat cu spatele la ea. Încercă să vorbească.

— Te-ai trezit?

El gemu din nou şi luptă fără convingere cu legăturile care îl ţineau prizonier. Apoi răspunse cu o voce sugrumată.

— Val?

— Stai liniştit, zise ea stăpânindu-şi cu greu senzaţia de vomă. Ne-au legat, atâta tot.

Când vorbi din nou, vocea lui redevenise mai fermă, versiunea juvenilă a vocii lui Bob Hunter.

— Nu te nelinişti. Acum Bob a aflat, ne va găsi. Doamne, parcă am un stup de albine în cap!

Ea şi aminti de seringi.

— Ne-au drogat, îi explică ea tânărului. Îţi simţi gura pungă?

— Oricum, nu mai simt nici un fel de gust.

— Vorbeşte mai încet, să nu ne audă.

— Unde sunt?

— Nu ştiu. Pe-aproape.

— Pute rău aici, zise el după o clipă. Aş zice că a peşte stricat.

Într-adevăr, mirosul era foarte puternic. Ea adulmecă prelata apoi întoarse repede capul.

— Cred că suntem într-o piaţă de peşte sau într-o fabrică de conserve, zise ea. Ne-au acoperit cu o prelată.

Tânărul sughiţă de dezgust apoi întrebă:

— Se aude un televizor?

— Da, în altă încăpere. Johnny... te simţi bine?

— Nu prea rău. Simt furnicături în picioare. Auzi, Val, să fii convinsă că Bob o să vină. Gândeşte-te la asta.

Evident, se gândea la asta. Dar nu avea de gând să spună nimic ca să descurajeze speranţele băiatului. Valentina Querente ştia foarte bine de ce fuseseră răpiţi.

Ca momeală pentru a-l atrage pe Bob Hunter. Şi avea să vină în cele din urmă, dar va muri. Mai întâi el, apoi Val şi Johnny.

Oare era reală situaţia asta?

Da, din nefericire. Se aşteptase la asta de la început, de la începutul acestui coşmar când se îndrăgostise de Hunter. Şi acum avea să moară... ca şi Johnny. În numele cărei nebunii? Oricum avea să moară, aşa că nu avea nici un rost să-l tragă şi pe Bob după ea în moarte. Trebuia să spere că nu va veni.

Dar îi zise:

— Ştiu că ne va găsi, nu-ţi fie teamă.

Dar îi era atât de frică încât nu-i spuse că nu avea deloc curaj.

În acel moment se întredeschise o uşă şi peste ei se revărsă o lumină slabă. Auzi mai clar televizorul.

Auzi paşi care se apropiau şi care răsunau în urechea lipită de sol.

Se aprinse o lumină şi o umbră neclară se aplecă spre ea. Prelata urât mirositoare fu dată la o parte şi văzu faţa unui bărbat. Nu era nici frumos, nici urât, iar trăsăturile lui nu erau pline de cruzime. Avea în jur de treizeci de ani.

Apoi în spatele primei feţe apăru o a doua. Aceasta avea o expresie malefică. Omul era nebărbierit şi avea gura încremenită într-un rictus plin de răutate. O viola din privire. Avea vreo patruzeci de ani.

Amândoi purtau costume elegante dar mototolite ca şi cum n-ar fi putut să se schimbe de un anumit timp. Se uita la feţele lor ca să şi le poată aminti în cazul în care într-o zi s-ar fi ivit ocazia să le reîntâlnească.

Cel tânăr se apropie mai mult.

— Se trezesc.

— Ţi-am spus eu că i-am auzit, răspunse celălalt.

— Ea are picioarele umflate, George. Ai legat-o prea strâns.

Celălalt râse cu cruzime şi replică:

— Păcat!

Râse din nou.

— Dar i-am pus în sens greşit, zise el. Ar fi trebuit să-i dezbrăcăm la pielea goală şi să-i lipim burtă în burtă. Ar fi fost distractiv în momentul în care şi-ar fi venit în simţiri.

Tânărul râse şi el.

— E doar un puşti, George. N-ar fi ştiut ce să facă.

— Ba da, e la vârsta potrivită, s-ar prinde repede. Auzi, micuţule! Vrei să-ţi fac un serviciu?

Johnny nu mişcă prefăcându-se leşinat. Val avea o senzaţie de vomă din ce în ce mai puternică. Spera ca Johnny să fi leşinat cu adevărat.

Simţi pe corp nişte mâini şi auzi vocea celui mai în vârstă.

— Nu e rea deloc. Poate că am să-i arăt puştiului cum să facă.

— Las-o baltă, zise celălalt. Skip a zis să nu ne atingem de ei, aşa că nu ne atingem! Vom vedea pe urmă când o să ne spună.

Celălalt chicoti.

— Să nu uiţi că eu o regulez primul.

— O să vezi atunci dacă mai ai vreun motiv să ţi se scoale, mormăi tânărul lăsându-se într-un genunchi lângă Val.

Scoase o seringă.

— Vă rog, zise ea cu greutate, nu mă mai drogaţi. Promit că n-am să scot o vorbă.

Cel mai în vârstă mormăi:

— La dracu', Angelo, vocea asta mă excită rău de tot!

— Lasă gura! se răsti Angelo.

O examină pe tânăra femeie, ridicându-i o pleoapă aşa cum ar fi făcut un medic.

— Vă implor... murmură Val.

— OK... dar dacă mai aud o vorbă, te injectez. Ai înţeles?

— Am înţeles. Mulţumesc.

El îi mângâie distrat coapsa apoi îi puse mâna pe obraz.

— Ţi-e frig. Vrei o cuvertură?

— Nu prelata asta. Miroase cumplit.

— Ce-ai face pentru o cuvertură moale şi o perniţă, ai? îi făcu un semn obscen râzând de expresia ei speriată.

Ei îi venea să vomeze, dar făcu eforturi să reziste.

Cei doi indivizi se strâmbau de râs.

— Bagă-i o cârpă-n gură, George. O să borască.

— Dacă vrea să stea în mizerie, n-are decât.

— Da, dar eu n-am chef să mă culc cu ea în mizerie.

Johnny îşi pierdu atunci sângele rece. Începu să se lupte cu legăturile, să se zbată murmurând ameninţări incoerente.

Val nu-l putea vedea dar putea să-şi imagineze faţa tânărului, a cărui expresie de furie semăna atât de mult cu cea a fratelui său mai mare.

— Johnny! strigă ea. Nu are nici o importanţă.

Tipul tânăr, Angelo, se aplecă peste Val şi frecă brutal capul lui Johnny.

— Puştiului nu-i place să vorbim urât în faţa gagicii lui, George, zise el cu sarcasm. Puştiul e şmecher, face pe adormitul.

— Lăsaţi-l în pace! strigă Val.

— Staţi puţin să vă găsească fratele meu! murmură Johnny cu o voce plină de ură şi de frustrare.

George se lăsă în genunchi lângă Angelo, se sprijini cu brutalitate de coapsa tinerei femei şi îl pălmui de câteva ori pe Johnny.

— Ţi-ar plăcea să-ţi înghiţi coaiele, prostănacule? bombăni el.

Apoi înşiră o serie de epitete obscene la adresa celor doi prizonieri, în timp ce-l lovea pe băiatul legat fedeleş.

Celălalt tip încerca să-l reţină şi Val primea lovituri de genunchi în stomac. Simţi sângele curgându-i de la buza despicată şi încercă să-şi tragă capul. Apoi, cei doi bărbaţi se ridicară brusc şi Angelo începu să-l tragă pe George cu forţa spre uşă.

— Te-ai ţăcănit? răcni Angelo. Skip a zis să nu ne atingem de el! Respectă şi tu o dată ordinele pe care le primeşti!

Val, furioasă, avea ochii plini de lacrimi. Apoi lumina se stinse, uşa fu închisă şi se pomeniră din nou în întuneric.

Johnny îşi trăgea sufletul.

— Îmi pare rău, Val. Adică pentru ce ţi-au spus. Te simţi bine, da?

— Da, da, răspunse ea cu o voce sugrumată.

— Nu-ţi pierde curajul. Bob va veni. Vor plăti pentru tot ce-au făcut.

Era într-adevăr posibil.

Valentina Querente devenise brusc conştientă de valoarea luptei lui Bob Hunter. Totuşi până atunci fusese împotriva acestei lupte.

Nici un om nu avea dreptul să ia viaţa altuia indiferent de motive. Formulase faţă de Bob acest raţionament. Iar el îi explicase că existau oameni care nu puteau fi numiţi astfel, oameni antropofagi care sugeau sângele societăţii, oameni în calea cărora trebuia să se aşeze ca să le oprească înaintarea.

Refuzase să admită acest argument.

Nu din încăpăţânare, ci pentru că nu fusese în stare să-şi imagineze josnicia personajelor descrise de Hunter. Nici un om nu putea să fie atât de crud, atât de vicios iar omenirea era o moştenire, nu un club din care făceau parte fiinţe superioare.

Ea respinsese în bloc acest raţionament. Îl iubise pe Bob Hunter, îl plânsese... dar nu-l înţelesese niciodată.

Acum însă începea să înţeleagă. Trecea prin experienţa terorii, a degradării umane, a dezgustului, a durerii fizice şi morale.

Valentina Querente şi Johnny Hunter nu erau primii oameni aflaţi într-o situaţie comparabilă. Era clar că nu numai ei suportau un tratament indescriptibil din partea unor astfel de indivizi. Asta se întâmpla peste tot, în fiecare din statele acelei ţări care îşi zicea liberă. Iar poliţia avea mâinile la fel de legate ca şi ei în acel moment.

Într-adevăr, Val începea să înţeleagă motivele lui Bob Hunter. Într-un sens, luptase de la început ca să împiedice felul de încarcerare la care erau supuşi acum Val şi Johnny şi vrusese să lupte împotriva forţelor răului care violau şi distrugeau tot ce era bun în lume. Hunter încerca să salveze demnitatea şi libertatea oamenilor.

Îşi aduse aminte de un dicton din al doilea război mondial: „Lupt pentru ca copiii mei să trăiască într-o lume mai bună”.

Val îşi înţelegea în sfârşit amantul-războinic. Bob îi spusese: „Organizaţia este un vampir imens agăţat de gâtul acestei ţări. Voi încerca să-l desprind, chiar dacă pentru asta va trebui să mor”.

Crezuse că aude un raţionament simplist şi i se păruse că vede în Hunter o fiinţă primitivă care recursese la violenţă drept răspuns la violenţă, care îşi arogase drept de viaţă şi de moarte asupra persoanelor dintr-o anumită societate. Cu ce drept?

Acum – când era legată fedeleş şi culcată pe solul umed – lupta lui Hunter căpăta un sens cu totul aparte.

Şi dacă totuşi canibalii vor câştiga partida şi vor distruge regulile comuniunii umane? Hunter găsise o soluţie care poate nu era morală, dar care era cu siguranţă eficace, chiar justă. Iar această optică era mai precisă la nivelul celor care sufereau.

În numele drepturilor umane şi al demnităţii, Bob, găseşte-ne!

CAPITOLUL VIII

Books Figarone trecuse prin coşmarul şi spaima că nu va supravieţui. Cunoscuse dizgraţia publică, umilinţa şi obsesia închisorii.

Le cunoscuse pe toate.

Dar nimic din ceea ce trăia acum.

Uneori avusese impresia că destinul îl hărţuia ca pe un animal sălbatic, că fatalitatea plana ameninţătoare asupra lui, dar niciodată nu-şi imaginase un astfel de om.

Tipul ăsta era moartea însăşi. În privirea lui de gheaţă nu sperai nici măcar umbra unei şanse, nici măcar speranţa unei rugăciuni.

Avea un fel al lui de a te sufoca, schimba ritmul cardiac al victimelor sale, le comprima plămânii şi le stăvilea cursul sângelui.

Fusese bine poreclit Exterminatorul. Da, era implacabil, un justiţiar care nu cunoştea decât propria lui lege.

Totuşi Figarone cunoscuse mulţi tipi duri în viaţa lui, văzuse acţionând tot felul de tipi cărora nu le puteai spune decât rechini.

Dar nu cunoscuse niciodată vreunul asemenea lui Bob Hunter.

Acesta nu ridica niciodată tonul, nu te ameninţa şi nici nu pronunţa vreun cuvânt deplasat. Nu simţea nevoia să facă asta, el enunţa cu calm un fapt fără echivoc. Anunţa moartea.

De mai bine de o oră, avocatul de la Cambridge se uita la Hunter şi începea să-şi facă altă idee despre acel personaj.

Îi venea să se întrebe cum de supravieţuise organizaţia atacurilor acelui om. Evident, Figarone auzise zvonurile, cunoştea legenda acestui Bob Hunter, dar realitatea depăşea cu mult ceea ce se spunea. Era mult mai înspăimântător să petreci o oră în compania acestui tip.

OK, îi suprimaseră indirect familia şi vrusese neapărat să se răzbune. Nimic mai normal! Acest gen de lucruri se întâmpla tot timpul, chiar şi între Familii. Dar nici una dintre aceste ocazii nu produsese un Bob Hunter.

Era un caz, un tip care avea ceva în plus, şi totuşi Figarone, ca avocat, văzuse tot felul de chestii.

În faţa lui Figarone se afla o fiinţă aparte, diferită de oamenii pe care acesta avusese ocazia să-i cunoască. Iar Figarone nu ştia cum să iasă din încurcătură pentru că nu exista ieşire.

— Eşti pregătit să renunţi, Books? întrebă Exterminatorul.

Nu, bineînţeles că nu. A renunţa însemna condamnarea la moarte. Beneficia deja de o amânare şi în orice clipă se putea pomeni cu un glonţ în cap. Books Figarone intenţiona să facă tot posibilul ca să prevină acea clipă.

Suspină şi încercă să se concentreze asupra listei cu numere de telefon. Era aproape miezul nopţii şi sunase aproape la toate numerele notate pe carnet. Dacă ajungea la capătul listei fără succes, atunci avea să moară.

Se frecă la ochi şi îi zise lui Hunter:

— Vrei să-mi citeşti numărul ăsta? Am ochii obosiţi.

— Probabil că-l cunoşti pe de rost. Dacă începi să faci pe şmecherul...

— Nu, nu, zise repede avocatul. Nici vorbă de asta, nu mai văd bine, asta e tot. Ăăă... ce nume e ăla?

— Sicilia, zise Hunter cu o voce plină de răceală.

— Ah da, bineînţeles, Harold the Skipper. Ştiu numărul lui Skip.

Hunter stătea în faţa lui, cu picioarele depărtate, cu un pistol mare într-o mână şi telefonul în cealaltă.

— Atunci, sună-l.

*

* *

În încăpere fusese instalat încă un televizor ca să poată să fie urmărite în acelaşi timp ambele canale pe care era prezentat masacrul din Middlesex. Comentatorii descriau evenimentele de la faţa locului.

În cameră nu se auzea nici musca.

Reportajul era îngrozitor pe ambele canale şi jurnaliştii păreau că exagerează distrugerile dacă asta era posibil, dar Harold „the Skipper” Sicilia se îndoia serios de asta.

Deodată răsună soneria telefonului şi Marty Corsicana, braţul drept al lui Sicilia, ridică receptorul.

Patronul din Chelsea se uita la ecrane şi la faţa lui Corsicana care mormăi:

— Mda?

Apoi *caporegime* din Chelsea aruncă o privire mirată spre şeful lui şi îi dădu aparatul.

— O voce de dincolo de mormânt, zise el.

Skipper se uita fix la ecranul unuia dintre televizoare în momentul în care ducea receptorul la ureche.

— Mda, ce-i?

— Skip, sunt Books Figarone, zise el cu o voce încordată.

Sicilia puse imediat picioarele pe podea, cu ochii în continuare la ecran.

— Lumea crede c-ai murit! exclamă el.

— De-asta te-am sunat, Skip.

— Păi, se spune c-ai fost lichidat la Middlesex cu ceilalţi. Credeam că eşti la morgă! N-am mai sunat la tine de acum o jumătate de oră! Unde-ai fost?

— N-are importanţă. Ascultă, Skip, eu...

— Ascultă tu! Nu ştii nimic sau ce-ai? Idiotul ăla de Hunter a făcut o descindere la voi în seara asta. Au spus la televizor. Am încercat să aflăm amănunte, dar nici un tip de sus nu vrea să sufle o vorbă. Individul a distrus toată baraca! Văd chiar acum toate astea pe canalul... pe oricare canal! Pe toate! N-a mai rămas nimic, Books. Fum şi ruine. Ai avut o baftă de nu se poate...

— Stai o clipă, îl întrerupse avocatul. Tocmai asta voiam să-ţi spun, că am fost şi eu acolo.

— Ce?

— Am fost acolo sus. Skip, tipul ăsta e monstruos, nu mai vreau în viaţa mea să mai trec prin ce-am trecut. Trebuie să-l oprim.

— Păi... da. Bineînţeles, asta zic şi eu. Câţi au scăpat?

— Habar n-am. A fost un adevărat infern! Tipul ăsta e mai rău decât ni s-a spus!

— Mda, eu...

— Cineva a făcut o mare greşeală, Skip.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Să ştii că povestea asta trebuie să înceteze. Hunter ăsta e ca un buldozer, parcă a înnebunit.

— Aşa am auzit şi eu.

— Cel care a pus la cale răpirea a făcut o greşeală justificabilă. E lesne de înţeles. A crezut că acţionează bine şi ideea a fost minunată. Şi totul ar fi mers bine dacă n-ar fi fost o chestie. Nu va plăti răscumpărarea. Iar cel care a făcut asta se află într-un mare necaz. Nimeni nu vrea marfa lui. Al 88 e furios, cei din *Commissione* sunt furioşi, poliţiştii sunt furioşi. Şi, capac la toate, Hunter e nebun de furie.

— De ce-mi spui asta, Books? întrebă cu prudenţă şeful din Chelsea.

— Pentru că vreau ca povestea asta să ia sfârşit, Skip. Dacă tu eşti inginerul, aş vrea să-ţi dau o mână de ajutor.

— Ce te face să crezi că eu aş putea să fiu ăla?

— Nu cred nimic, am spus „dacă”.

Se auzi un suspin prelung.

— Să zicem „dacă”. Dacă eu aş fi tipul respectiv, cum ar trebui să procedez?

— Păi, fir-ar să fie, dă-le drumul!

— Ok, maestre, dar mi se pare cam idiot, nu? Îmi dai nişte sfaturi cam aiurea! Ar putea să mă denunţe. Sper că n-ai uitat de felul în care se pedepseşte răpirea?

— Lucrurile s-ar putea aranja, Skip, şi tu ştii foarte bine asta. Asta să fie problema noastră! Iar referitor la „inginerul” nostru, am impresia că tot oraşul va sări la gâtul lui!

— Asta e şi impresia pe care încep s-o am şi eu, răspunse Sicilia cu o voce îngrijorată.

Păstră un moment tăcerea apoi continuă:

— Ei bine, dacă eu aş fi respectivul, cred că i-aş îmbarca în nişte pardesie de ciment şi i-aş arunca în mare. Dacă i-aş fi răpit eu!

— Nu! Nu se poate, asta ar înrăutăţi şi mai mult lucrurile, Skip. „Inginerul” nu trebuie în nici un caz să facă rău celor doi. Te rog să mă crezi că e un sfat foarte bun. Trebuie să-i elibereze teferi şi nevătămaţi.

— Bine, păi... auzi, Books, e frumos din partea ta că te gândeşti aşa la mine. Dacă dau ochii cu celălalt, cu „inginerul”, îi voi spune tot ce încerci să faci.

— Skip. Tu eşti „inginerul”?

— Ce-i? Nu, vorbeam doar aşa...

— Skip, nu e momentul să faci pe şmecherul. Dacă oamenii ăştia sunt în mâna ta, eşti în rahat rău de tot şi o să cazi cu nasu-n el! Întreaga organizaţie va dori să-ţi facă de petrecanie. Al 88 a şi convocat o echipă de torpile. Am aflat că au discutat toată noaptea la New York şi că sunt enervaţi rău de tot. Poate că au şi lansat un contract împotriva „inginerului” pentru că sunt al naibii de nervoşi. Şi pe deasupra mai e şi idiotul de Hunter care face ravagii. Dacă acestor două persoane li se întâmplă cea mai mică chestie, cu siguranţă că va distruge tot oraşul. Ştiu că nu poţi să scapi, Skip, chiar dacă nu Hunter va pune mâna pe tine.

Sicilia îşi şterse fruntea cu batista.

— Atunci ce-ar trebui să fac?

— La tine sunt, Skip?

Şeful din Chelsea se uita încruntat la televizor. Vedea ruine stropite de sânge. Suspină cu lehamite.

— Da, la mine.

— Unde?

— Nu-ţi face griji. Sunt la adăpost. Singurul lucru care mă preocupă e ce trebuie să fac.

Avocatul preluă conducerea discuţiei. Avea din nou vocea sigură şi autoritară.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta în locul tău. Unde te pot întâlni?

— Sunt la mine, Books, răspunse Sicilia cu un aer nehotărât. Dar de ce te amesteci? De ce să-ţi pui capul pe butuc lângă al meu?

— Toate capetele noastre se află deja pe butuc! Din nefericire! Vreau doar să-l îndepărtez pe ţăcănitul ăsta şi ştiu cum să procedez. Acum spune-mi unde ne întâlnim. Ştii ce vreau să spun? Unde sunt?

— Vii singur?

— N-ai încredere în mine, Skip? Nu-mi vine să cred...

— Cu ce-mi dovedeşti că n-ai să vii cu Al 88?

— Îţi jur pe jurământul meu de *omerta,* Skip. Gândeşte-te puţin. Ai mărturisit deja că tu i-ai răpit. Dacă aveam intenţia să te denunţ, crezi că mi-aş fi riscat viaţa ca să vin să te întâlnesc?

— Cunoşti locul unde se află vasul meu?

Vocea avocatului ezită uşor:

— Lângă Rockport. Da?

— Foarte aproape. Auzi, ne-am putea întâlni pe digul roşu de la Rockport pe la două?

— Cred că pot să ajung. Digul roşu de la Rockport, la orele două.

— Mda. Vino singur.

— Ştii foarte bine că niciodată nu mă deplasez singur, nu e prudent.

— Mda, bine, OK. Unu, cel mult doi tipi.

— Voi veni.

Avocatul închise. Sicilia făcu la fel apoi se întoarse spre Corsicana şi rânji.

— Poate că sunt un tâmpit, îi zise locotenentului său.

— Nu ştiu. Books a fost totdeauna un tip corect, zise Corsicana. Ce-are de gând să facă?

— Zice că trebuie să punem capăt chestiei, că întreaga organizaţie e furioasă foc, că Al 88 vrea să mă lichideze. Nu mai era nevoie să mişte cuţitul în rană, bănuiam deja toate astea.

— Asta înseamnă că nu se schimbă nimic, zise Corsicana.

— Poate că nu. Avem la dispoziţie câteva ore ca să reflectăm.

— Pentru ce? Credeam că ai tras deja concluzia că întreaga situaţie s-a nasolit.

— Mda, dar nu vreau să-mi agravez cazul.

— Eu rămân la convingerea mea c-am fi făcut mult mai bine dacă i-am fi atacat în *Sandy Bay,* murmură Corsicana.

— Poate că e s-o facem. Dar...

— Dar ce?

— N-ar fi o soluţie. Ticălosul ar continua să mă caute. Câtă vreme sunt la pititoare, nimic nu e definitiv. Iar situaţia ar putea să se schimbe iar.

— Cum aşa?

— Habar n-am. Dar după cum a spus şi Brook, a fost o idee minunată. Minunată. Şi încă nu sunt convins că trebuie să renunţ. Am putea...

— Mda, şefule, ce?

— Aăă... Lasă că mă gândesc. Avem două ore la dispoziţie. Telefonează-i lui Angelo şi spune-i că venim. Imediat. Apoi pune să se pregătească două lăzi. Eu am să mă gândesc ce e mai bine să facem pe drumul spre Rockport. Să ştii, Marty, că-l urăsc pe Hunter ăsta, şi victoria lui m-ar tulbura rău de tot.

— Ştiu ce simţi, şefule.

— Nu mă pot obişnui cu gândul. N-am să reuşesc.

— Dar nici nu poţi să te iei de piept cu lumea-ntreagă, Skip.

— Nu, ai dreptate.

— Atunci la ce te gândeşti? întrebă locotenentul.

— Nu mă gândesc. Cântăresc argumentele pro şi contra. Auzi, lasă vorba şi lasă-mă să mă gândesc. Şi fă ce ţi-am spus.

Corsicana dădu din cap apoi se îndreptă spre telefon. Îl sună pe Angelo, apoi dădu ordin să fie pregătite două maşini şi urcă în ele două echipe de pistolari.

Corsicana nu era de acord cu nevoia de a reflecta. Ştia încă din acel moment că şeful lui era într-o situaţie proastă şi că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să arunce prizonierii în mare.

Iar Harold the Skipper ar fi trebuit să ştie asta. Nu trebuia să se lase prins cu dovezile în mână. Dar şeful lui avea să-şi dea seama de asta pe drumul spre Rockport.

Trebuia să se debaraseze de ostatici.

CAPITOLUL IX

Hunter nu mai fusese la Rockport din copilărie, când petrecuse acolo un weekend împreună cu părinţii. Orăşelul nu se schimbase, cu excepţia unui motel ici şi colo şi a câtorva magazine renovate. Aşezarea, care datează de la începutul secolului al XVIII-lea, este populată de pescari, de artişti şi de negustori tot timpul anului. Dar vara, în timpul sezonului frumos, veneau o mulţime de turişti.

După informaţiile lui, la Rockport nu exista nici o activitate a Mafiei, dar Hunter ştia că Harold „the Skipper" Sicilia avea acolo o casă de ţară lângă Pigeon Cove şi că acolo se petreceau lucruri despre care nu se vorbea în broşurile turistice.

Patronul din Chelsea fusese înainte de al doilea război mondial proprietarul unui serviciu de ambarcaţiuni de pescuit şi în acea perioadă chiar încercase să domine toţi pescarii din regiune. Dar eşuase.

Însă la puţină vreme după război, încheiase o înţelegere cu şefii Mafiei din Boston şi îi debarasa de cadavrele stingheritoare rezultate în urma luptei permanente dintre bandele italiene şi bandele irlandeze. În curând începuse să se zvonească că arunca în apă mai multe cadavre decât US Navy.

Cu ocazia unei anchete a Congresului american în cursul anilor cincizeci, un martor remarcase: „Pe fundul golfului de-aici e mai mult ciment decât nisip".

Nu se făcuse niciodată dragarea golfului dar toată lumea ştia că Harold Sicilia căpătase greutate în lumea mafioţilor datorită acestor depozite marine. Mai târziu, îşi extinsese câmpul de acţiune cu un serviciu de ucigaşi. După care obţinuse monopolul asasinatelor de la Boston şi din împrejurimi.

După moartea lui Bobo Binaca, Sicilia pusese mâna pe Chelsea şi se proclamase stăpân peste tot ce se petrecea acolo.

Nimeni nu se opusese.

Dar un număr mare de şefi din împrejurimile Bostonului îi avertizase pe pescarii de la Rockport să nu le invadeze teritoriile.

Poate că această situaţie contribuise la recentele războaie care avuseseră loc în Massachusetts, căci Sicilia încercase de fapt să preia locul lăsat liber de Binaca.

Ideea asta nu era pe placul celor de sus.

Commissione nu voia să audă de Sicilia. Era un organizator

bun, era adevărat, dar trebuia să fie controlat de un om de anvergură. N-ar fi putut niciodată să fie un *capo.*

Cei din *Commissione* îl numiseră pe Al 88, a cărui identitate rămăsese necunoscută, să ia în mână situaţia şi îi pusese la dispoziţie un număr de asasini cel puţin egal cu cel al lui Sicilia.

După care războiul din Boston reîncepuse cu şi mai multă furie, dar niciodată între Sicilia şi *Commissione* – asta nu se făcea. Bătrânii din consiliu credeau în fineţe. N-ar fi înfruntat niciodată direct un adversar, căci ar fi putut să iasă învingător din înfruntare şi atunci ei ar fi ajuns într-o postură de idioţi. Deci campania împotriva lui Sicilia fusese dusă cu multe măsuri de precauţie.

Sicilia se supusese puţin. Al 88 preluase controlul la Boston cu o mână de fier şi se instaurase o pace aparentă, fuseseră reînnodate legăturile politice şi fuseseră reluate relaţiile cu poliţia. Harold the Skipper aşteptase cu calm o nouă oportunitate.

Îşi trimisese soţia în Europa şi îşi dusese singurul fiu la un internat, departe de exploziile din oraş, apoi îşi strânsese forţele în jurul lui ca un scut, aşteptând să se ivească şansa.

Sicilia nu era deosebit de inteligent, dar era foarte şiret. Avea natura şi instinctele unui supravieţuitor. Dacă cei din *Commissione* nu-l admirau, îl considerau totuşi un om puternic. Şi ei aşteptau o ocazie.

Astfel, The Skipper nu avea să urce mai sus, ar fi trebuit să se mulţumească cu poziţia de care se bucura.

Hunter aflase cele mai multe dintre aceste detalii de la Books Figarone în intervalul de o oră şi jumătate cât durase drumul până la Rockport. Mafia aflase că mai mulţi şefi şi chiar Al 88 bănuiau că Sicilia era răpitorul.

Dar avuseseră îndoieli. Oare Sicilia avea destulă clasă ca să câştige o astfel de victorie împotriva omului de care se temea toată Mafia, Bob Hunter? Se ajunsese la concluzia că nu, nu Sicilia pusese la cale răpirea. O anchetă discretă confirmase aceste concluzii şi Al 88 nu ţinuse să ducă mai departe cercetările fără cea mai mică dovadă.

Iar Figarone, acesta servise deseori ca arbitru între Sicilia şi ceilalţi şefi de la Boston. Jucase rolul de *consigliere* în toate războaiele de la Boston. De aceea – îi explicase el lui Hunter – până la urmă Skip îi mărturisise şi acceptase ajutorul lui.

Dar Hunter nu era convins că Harold Skipper acceptase această situaţie. Semăna prea mult cu ceilalţi mici bandiţi care

reuşiseră în carieră.

Aceşti tipi nu erau supradotaţi, nu – erau unii pur şi simplu idioţi – dar depăşiseră dificultăţile junglei criminale şi ca să reuşească mai era nevoie şi de altceva în afară de noroc. Aceşti oameni trăiau după alte reguli, precum animalele, ei luau ce voiau fără să le pese de ceilalţi.

Erau un fel de animale de pradă dintr-o specie extrem de periculoasă.

Figarone reprezenta o altă categorie de mafiot, cea care calcula, care chibzuia la rece când era vorba de supravieţuire. Un om ca Figarone observa situaţia, cântărea argumentele pro şi contra apoi stabilea un plan de acţiune, o aparenţă de idei raţionale.

Figarone nu făcuse niciodată parte din micile bande ale străzii, crescuse în cartierele frumoase, se bucurase de o educaţie excelentă şi de un bun anturaj. Se comporta deci, în aparenţă, ca un cetăţean onest.

Cu siguranţă că nu trăsese niciodată asupra unui om. Avea mâinile „curate”, avea doar sufletul pătat de nenumărate rele.

Din cele două tipuri de oameni, Hunter considera că Figarone era cel mai periculos pentru societate. Nu în înfruntarea armată, bineînţeles. Acest tip îşi pierdea repede curajul şi bătea în retragere în caz de violenţă, pentru că nu învăţase niciodată să se bată cu mâinile goale.

Harold the Skipper ar fi acţionat altfel. El ar fi stat agăţat până la ultima picătură de sânge şi s-ar fi apărat până în ultima secundă. Avea instinctul unei fiare sălbatice.

Nu, Hunter nu era convins că „acceptase”.

Şi simţea cum îi îngheaţă sângele în vine de fiecare dată când şi-i imagina pe Val şi Johnny în mâinile unui astfel de personaj. Parcă niciodată nu fusese mai hotărât iar gândul la evenimentele care ar fi putut să urmeze îl neliniştea mai mult ca niciodată.

Bancheta din spate a maşinii era plină cu un mic arsenal. Din păcate, nu avusese timp să-şi transporte „carul de luptă”, un Ford Econoline, o mică camionetă echipată cu toate armele sale obişnuite.

Nu era satisfăcut nici de armele pe care le putuse aduna la Boston într-un timp atât de scurt.

Avea la el un sac cu grenade, câteva bombe incendiare, două cutii cu explozibili şi şapte sute de grame de explozibil plastic.

Îşi folosise toate obuzele la *Shot’n’Feathers* şi lăsase acolo micul mortier.

Dar avea Beretta şi imensul Auto-Mag, un pistol-mitralieră mare şi un PM mai mic şi multe muniţii.

Nimic mai mult, dar ar fi trebuit să-i ajungă.

Poate că nu va avea nevoie de mai mult.

Hunter ştia că avea nevoie de fiecare glonţ pe care îl va putea obţine şi chiar mai mult.

Harold the Skipper nu era genul de om care să abandoneze totul după o simplă discuţie.

Singura lui speranţă era ca Val şi Johnny să scape teferi.

Dar simţea contracţiile stomacului şi cunoştea foarte bine această impresie.

Moartea dădea târcoale prin preajmă, iadul îşi căsca gura uriaşă.

Hunter ştia şi el toate astea, şi el era un animal de pradă din junglă care acţiona din instinct.

CAPITOLUL X

Hunter se afla la volan, Figarone, lângă el, cu ochii ţintă la drum. De treizeci de minute nu mai scoseseră nici o vorbă. Hunter obţinuse de la mafiot toate informaţiile pe care aceasta i le putuse furniza după care nu mai pronunţase nici un cuvânt.

Revedea evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore şi se gândea cum se poate folosi de ele, căutând un plan de atac. Din păcate, nu existau mai multe soluţii. A merge înainte şi a-l lovi pe inamic i se părea singura valabilă, dar cu mai multe măsuri de precauţie ca de obicei. Miza era cu mult mai importantă.

Nu putea accepta să lase pe seama unei terţe persoane siguranţa celor răpiţi.

Nu fiindcă ar fi crezut că numai el e în stare să salveze situaţia, dar era convins că nimeni altul n-ar fi pus atâta suflet în această acţiune.

Dacă Sicilia avea intenţia să facă pe şmecherul – iar Hunter îşi făcea planul ţinând cont de această posibilitate ca fiind reală – nu-i putea lăsa nici o portiţă de scăpare.

Trebuia să acţioneze cu cea mai mare rapiditate... având în mână careul de aşi!

Cerul era plin de nori groşi, întunecat, şi un vânt agasant bătea în rafale dinspre mare. Hunter îşi zise că ceva mai departe vântul ridica probabil spuma şi izbea apa mării de stâncile ţărmului.

Îmbrăcase peste combinezonul negru un pardesiu căruia îi ridicase gulerul peste ochi. Purta şi ochelari fumurii. Pentru câteva momente, ar fi putut foarte bine să fie luat drept unul dintre pistolarii lui Figarone.

Nu voia mai mult de câteva secunde.

Era destul ca să pună ţeava pistolului Beretta în ceafa lui Sicilia şi să-i propună un schimb sau moartea. Harold the Skipper avea să înţeleagă cu uşurinţă acest tip de aranjament.

Ăsta era tot panul lui, cum nu se poate mai simplu. Date fiind împrejurările, cu cât planul era mai simplu, cu atât şansele de reuşită erau mai mari. Totuşi lucrurile nu aveau să se deruleze astfel.

Merseră pe drumul 128 până la Gloucester, apoi pe 127 care traversa Rockport.

Era unu şi jumătate şi ajunseseră la întâlnire cu o jumătate de oră mai devreme aşa cum dorise Hunter. La acea oră oamenii dormeau. Nu întâlniseră pe drum nici o maşină în timp ce se deplasau până la Dock Square. Câteva ferestre erau încă luminate, dar nici un semn de viaţă. Felinarele aruncau pe străzile umede o lumină albicioasă şi schimbătoare.

Hunter traversă parcul, apucă pe Graniţe Street şi parcurse acest drum care se întindea de-a lungul malului Părăsi aşezarea, făcu apoi cale întoarsă ceva mai departe în parcarea unui motel închis în această perioadă, după care reveni spre orăşel, deplasându-se lent pe South Street, supraveghind totul în jur.

Când se apropiară de celebrul dig roşu, Hunter cunoştea destul de bine aşezarea şi străduţele ei şerpuitoare, acest eventual câmp de bătălie.

Era unu şi patruzeci de minute.

— Pot să aprind un trabuc? întrebă Figarone cu o voce bruscă.

— Comportă-te ca şi cum ai fi sigur şi liniştit, îi răspunse Hunter.

Avocatul aprinse fără grabă ţigara de foi.

— Vrei să-mi spui ce-ai de gând să faci?

— Îl voi răpi pe The Skipper, după care voi face schimbul.

— Pe urmă omoară-l, mormăi Figarone. Şi pe ceilalţi. Pe toţi oamenii lui, altfel înţelegerea noastră nu va avea nici o valoare.

— Care înţelegere? întrebă Hunter.

Avocatul îşi molfăia furios trabucul.

— M-ai lăsat să înţeleg unele posibilităţi. Trebuie să te ţii de cuvânt.

— Nu te-am lăsat să înţelegi nimic. Ţi-am spus că te voi lăsa să trăieşti. Îţi las viaţa, Books. Dar nu te aştepta să am grijă de tine cât vei trăi.

— N-am nevoie de asta, mormăi avocatul. Am nevoie doar de câteva secunde suplimentare de ajutor din partea acestei arme de care te foloseşti atât de bine.

— Nu sunt ucigaş cu plată, îi răspunse tăios Hunter.

— Asta e o atitudine cam ciudată, se plânse Figarone. Eu m-am băgat în cel mai mare rahat ca să te ajut...

— Lasă gura, îi ordonă Exterminatorul cu o voce plină de răceală. Te-ai băgat în rahat acum douăzeci de an, şi să nu-mi spui că-ţi datorez ceva. Îmi repet întruna că nu trebuie să te lichidez, aşa că nu mai insista.

— Bine, bine, spuse avocatul cu o voce supusă.

— Nu întinde coarda în următoarele douăzeci de minute, că s-

ar putea să mă răzgândesc.

Avocatul nu răspunse. Se uită la ceas.

— Ce-o fi făcând? Stă la o oră de mers. Mă întreb ce-o fi făcând.

— Mai vorbeşte-mi de locul acela de lângă Pigeon Cove.

— Ei bine, deocamdată e doar o colibă. Acolo îşi ţinea ambarcaţiunea. Cam la vreo doi kilometri. După câte se spune, nu se duce prea des acolo. Pe vremuri era un depozit pentru pescarii de homari. Skip l-a primit moştenire de la un unchi ca şi prima lui ambarcaţiune. Cu asta a pornit la drum. Presupun că mai păstrează depozitul din sentimentalism.

— Sau ca să ascundă anumite mărfuri, sugeră Hunter.

— E posibil. După părerea mea, acolo i-a ascuns, acolo sau pe o ambarcaţiune. Nu înţeleg de ce nu dai buzna acolo.

— Nu e momentul să dau buzna, îi răspunse Hunter cu o voce ostenită. Să nu uiţi asta. Ai grijă, Books, ai mare grijă.

— Poţi să fii sigur de asta, murmură avocatul.

„Iar tu poţi să fii sigur, îşi zise Hunter, că n-am să dau buzna într-un loc unde Val şi Johnny ar putea să se găsească în raza tirului.”

Aşteptară douăzeci de minute fără să vorbească.

La două şi cinci minute, Figarone zise:

— Poate că ar trebui să mergem acolo, mai aproape de dig. Poate că s-a oprit ceva mai departe şi aşteaptă să ne arătăm.

— Nici o maşină nu a mişcat în orăşelul ăsta de o jumătate de oră, cu excepţia maşinii noastre, zise domol Hunter.

— Poate că au ajuns înaintea noastră.

Hunter suspină, porni motorul şi conduse maşina până la locul întâlnirii.

Lăsă farurile aprinse şi motorul mergând, apoi îi zise avocatului:

— Fă-ţi rugăciunea, maestre.

În maşină se făcuse foarte frig cât timp aşteptaseră, dar avocatul transpira abundent.

— Nu poţi da vina pe mine, Hunter, dacă idiotul ăsta nu vine.

Dar mai înainte ca Hunter să-i răspundă, o altă maşină se puse zgomotos în mişcare undeva în oraş şi porni cu un scrâşnet de cauciucuri. Maşina se afla la nord, pe Graniţe Street.

Figarone râse nervos.

— Vezi că ne aşteptau? Iată-i.

Da, soseau. Cu mare viteză.

Hunter coborâse geamul din dreptul lui şi scosese Beretta în

momentul în care văzuse apropiindu-se de el farurile celeilalte maşini.

Semnaliză cu farurile ca să fie recunoscut.

Celălalt vehicul frână brusc şi se opri puţin mai departe. Hunter primea lumina farurilor drept în faţă, era aproape orbit, dar văzu deschizându-se o portieră care se închise imediat. Apoi maşina ţâşni înainte, trecând pe lângă ei în viteză.

Maşina trecu cu mare viteză pe lângă ei, dar amândoi putură să audă un strigăt ironic.

— Ocupă-te de ei.

Trecu o secundă nesfârşită şi Hunter, al cărui spirit se desprinsese momentan de corp, înţelese de ce maşina se oprise şi ce vor găsi în acel loc. Inima îi bătea dezordonat.

Pe marginea drumului se afla o grămadă inertă.

Înaintă cu maşina până când acea grămadă ajunse în lumina farurilor, apoi ieşi ca un automat, cu membrele parcă amorţite.

Un miros îngrozitor de peşte stricat se degaja din fâşiile în interiorul cărora se afla ascuns ceva.

Ştiind deja ce se află în pachet, se lăsă în genunchi şi atinse sfoara din jurul lui.

Ceea ce găsi înăuntru era destul ca să ia minţile oricărui om.

Acolo era cadavrul decapitat al unui adolescent. Îi lipseau mâinile şi picioarele.

Prea mult sânge nu era. Asta se datora felului în care fusese dezmembrat băiatul, dovadă mirosul de carne arsă. Cioturile gâtului, mâinilor şi picioarelor erau înnegrite, cauterizate.

Fusese dezmembrat cu un aparat de sudură.

Lipit de acest prim cadavru, se afla un altul într-o stare asemănătoare.

Corpul aparţinuse unei femei tinere şi suferise şi alte degradări.

Sânii îi fuseseră complet arşi.

Pe pieptul ei fuseseră scrise cu flacăra cuvinte obscene; sexul ei era o crustă de cenuşă.

Hunter se ridică brusc. Geamătul lui era demn de o lamentare infernală. Se îndreptă spre cealaltă parte a maşinii.

Deschise portiera, îl apucă pe Figarone şi îl împinse până în partea din faţă a vehiculului.

— Uite ce-a acceptat, îi zise el cu o voce lugubră. Nici măcar nu sunt ţepeni.

Figarone făcu ochii mari, cuprins de oroare şi întoarse repede capul de la victimele Mafiei.

— Dar, Dumnezeule mare, Hunter! exclamă el. Ştii foarte bine că nu am nici un amestec în toate astea!

— Dar le vei ţine companie, îl anunţă el. Vei aştepta aici. Chemi poliţiştii şi aştepţi. Dacă nu faci asta, am să vin după tine.

Hunter urcă rapid în maşină.

— Doar n-ai să mă laşi aici! strigă avocatul. Cum o să...

— Rămâi! comandă Hunter.

Dădu înapoi, întoarse apoi porni spre drumul de pe coastă.

Un om putea să-şi piardă aproape tot sufletul într-un minut. O maşină avea totuşi o viteză de deplasare limitată. Din vârful falezei, Hunter văzu în depărtare farurile celeilalte maşini care se îndrepta pe acelaşi drum, spre Gloucester. Ştia unde putea intercepta acea maşină dacă ajungea la timp.

Porni pe pantă în jos şi, în timp ce se concentra asupra virajelor, ceva în el se scindă în două părţi distincte. Prima era moartă, cealaltă voia să trăiască şi să ucidă cu o furie înspăimântătoare.

Din piept i se auzeau zgomote răguşite şi lacrimile îi îngreunau vederea.

Apoi, în starea de semiconştienţă în care se afla, îşi dădu seama că plângea şi că o altă voce îi spunea:

— Ei bine, uneori un bărbat trebuie să ştie să plângă.

Dar întreaga lui fiinţă dorea răzbunarea şi moartea asasinilor.

Aproape niciodată nu luptase împotriva Mafiei cu atâta furie.

Acţionase cu metode ca ale militarilor, la rece, fără pasiune, ducând la bun sfârşit o sarcină care-i displăcea, îndeplinind datoria pe care şi-o impusese căci credea că are acest drept.

Acum avea să ucidă din furie. Îşi dădea seama de asta dar nu-i păsa.

Nu mai era război.

Nu mai era o execuţie.

Nu mai era Exterminatorul care se deplasa cu siguranţă spre inamic.

Acum Bob Hunter, fratele lui Johnny, amantul lui Val, se năpustea asupra asasinilor pentru a-i ucide.

Poate că era o formă de nebunie, precum dedublarea personalităţii sale în acel moment, dar va lichida monstrul.

De data asta va ucide cu plăcere!

CAPITOLUL XI

Liniştit, Angelo Scarpatta conducea cu o mână sigură maşina, luă curba de la Cape Ann apoi răsuci volanul pentru a merge drept înainte pe drumul care ducea la Gloucester.

Prăpădindu-se de râs, George Ignanni stătea lângă el şi rememora ceea ce făcuseră.

— Poţi să te distrezi acum, prostule, mormăi Scarpatta. Mâine o să chiţăi!

Ignanni îşi şterse o lacrimă care îi curgea pe obraz.

— N-am nici o putere, răspunse el râzând. Mă gândesc întruna la mutra pe care o s-o facă Books când va desface pachetul.

„Într-adevăr, îşi zise Scarpatta, destinzându-se puţin, fusese distractiv.”

— Cu siguranţă că i s-a tulburat mintea rău de tot. Pun prinsoare că şi acum stă pe trotuar şi borăşte.

Ignanni râse şi mai tare şi încercă zadarnic să răspundă.

Scarpatta râse scurt şi adăugă:

— N-a zis că vrea să se ocupe de ei?

Ignanni se ţinea cu mâinile de burtă. Avea faţa plină de lacrimi.

— Idiotul! exclamă el. Să se pomenească faţă în faţă cu *corpul delict!*

Scarpatta începu şi el să râdă apoi se opri brusc.

— Uite terenul de golf, zise el. În curând schimbăm direcţia.

— Doar nu ţi-e frică că ne-a urmărit Books, nu?

— Nu, răspunse serios Scarpatta. Probabil că-şi consultă codul civil ca să vadă în ce postură se află.

— Încetează! îl imploră celălalt. Vrei să mor! O să fac o criză cardiacă!

— Nu se poate. Tu n-ai inimă.

— Asta a zis şi fata! răcni Ignanni.

De fapt, Scarpatta nu înţelegea umorul situaţiei. Figarone nu era omul care să uite un afront, în ciuda puterii lui Harold the Skipper.

Despre sadicul de lângă el, Skip îi spusese să se ferească.

— George e un tip mişto, îi spusese Skip. E un ucigaş fără pereche, dar nu trebuie să-l scapi din ochi, Angelo. Supraveghează-l.

OK, George era un ucigaş mişto, dar era şi un idiot. Treaba din

acea noapte avea să-i procure multă vreme o ilaritate nesănătoasă; în cele din urmă avea să vorbească. Angelo nu regreta nimic, dar se temea de revanşa lui Figarone. Idiotul de lângă el îi provoca o stare de stinghereală.

Încercă să nu se mai gândească la asta, să se concentreze asupra drumului. În faţă se profila Bass Rocks. S-o ia pe drumul 127 sau să meargă până la ieşirea numărul 9?

Încă nu luase o hotărâre când văzu apropiindu-se intersecţia. Apăsă uşor pe frână, se hotărî şi acceleră din nou.

În momentul următor, o limuzină mare apăru în lumina farurilor chiar în centrul intersecţiei, cu luminile stinse, postată de-a latul drumului.

Frână disperat şi strigă:

— Atenţie!

Ignanni amuţi şi sprijini mâinile de tabloul de bord. Maşina derapă, cu roţile blocate, şi cauciucurile alunecară pe drum. Din noapte apăru o fiinţă terifiantă.

Era un om; stătea pe marginea străzii şi era îmbrăcat tot în negru.

Avea braţele întinse şi ţinea în mână cel mai mare pistol pe care Angelo îl văzuse vreodată. Din ţeava îndreptată spre parbriz ţâşneau flăcări.

Auzi tunetul împuşcăturilor şi îşi dădu seama că rămăsese fără faruri, că roţile din faţă erau sparte şi că pierduse controlul maşinii.

— Ai grijă, ne... strigă Ignanni.

Aveau să se răstoarne pe o parte. Scarpatta se agăţă cu toate forţele de volan ca să-l răsucească în sens contrar. Trecură pe lângă celălalt vehicul apoi viră în sens opus.

Pistolul enorm bubuia în continuare, geamurile cădeau în interior şi gloanţele mari loveau zgomotos caroseria.

Ignanni răcni şi îşi prinse capul cu mâinile. Apoi maşina se răsturnă pe o parte, pe partea şoferului şi se rostogoli lent. Ignanni eră zdruncinat ca o marionetă.

Scarpatta, legat cu centura de siguranţă, rămase nemişcat în spatele volanului în timp ce maşina îşi termina rostogolirea şi recăzu pe roţi scârţâind.

În mod miraculos, amândoi erau în viaţă.

George pierdea mult sânge de la rană şi de la tăieturile de pe faţă. Se ţinea de umărul cu siguranţă rupt, îşi pipăia faţa gemând.

Scarpatta nu era rănit, dar o partea din motor intrase în

interior şi îi blocase picioarele. Simţi o durere în piept şi îşi zicea că se lovise de volan.

Motorul încă mai funcţiona. Dar nu se mai deplasau, partea din faţă se înfipsese în panta abruptă. Capota se desprinsese şi atârna într-o parte, pe jumătate smulsă. Scarpatta văzu o scânteie şi avu prezenţa de spirit să oprească motorul.

Dar era prea târziu, din motor se ridicau deja flăcări.

— George! zise el cu o voce stinsă. Cred că a fost Hunter! Revino-ţi!

George mârâia întruna şi îşi ţinea capul. Scarpatta nu reuşea să-şi tragă picioarele. Dar la braţe nu avea nimic şi îşi căuta arma în timp ce vorbea.

Dar şi pentru asta era prea târziu.

Tipul în negru se afla acum lângă geamul spart, cu pistolul argintiu la două degete de capul mafiotului. Ucigaşul înţelese în sfârşit că lucrurile luaseră o întorsătură proastă.

*

* *

Hunter ajunsese lângă maşină şi reîncărcase arma. Vehiculul încă mai fremăta în timp ce Exterminatorul se apleca să arunce o privire înăuntru.

Fu dezamăgit.

Se aşteptase să-l găsească pe Harold the Skipper, dar nu văzu decât un ucigaş bătrân plin de sânge şi un gangster tânăr blocat la volan.

Tipul de la volan încerca să-şi scoată arma.

Hunter băgă arma prin geamul spart, lipind ţeava fierbinte de gâtul omului.

— Nu, comandă el cu o voce care i se păru distantă.

Tipul avea ochii holbaţi de spaimă.

— La dracu'! murmură el.

Câteva flăcări atingeau motorul descoperit.

— Unde e Sicilia? mormăi Hunter.

— Cine? Hunter îl împunse violent cu arma în gât şi-i luă revolverul.

— Am găsit pachetul, zise el. Acum vreau să găsesc expeditorul.

— La dracu', la dracu' şi la toţi dracii! îngână Scarpatta.

Încerca să se tragă înapoi, să se depărteze de ţeava care îl apăsa în gât.

— Lasă-mă să plec, te rog...

— Sicilia! se răsti Hunter.

— Nu ştiu nimic despre pachet!

Începea să fie cuprins de panică.

— Maşina ia foc! Scoate-mă de-aici!

— Sicilia!

— La dracu'! Cred că a plecat înapoi spre Chelsea! Au început să-mi ardă picioarele!

Tipul de lângă el îşi dădu seama acum de prezenţa lui Hunter şi duse mâna după armă. Avea ochii ficşi, aproape luminoşi în penumbra din maşină. Întrebă cu o voce de animal rănit:

— E fratele puştiului, el e?

— Gura! răcni Scarpatta.

Se scotoci în haină şi zise:

— Ai greşit maşina, băiete...

Dar Hunter întinse arma în faţa lui Scarpatta şi apăsă pe trăgaci. Arma bubui infernal în interiorul maşinii.

Scarpatta tresări violent, dar glonţul nu-l atinsese. Intrase prin urechea lui George, ducând cu el o bună parte din cap, apoi ieşise pe celălalt geam.

Scarpatta simţi sângele curgându-i din nas şi nu-şi mai putu controla maxilarul de jos. Bubuitura puternică îl zdruncinase; surzise şi poate că nici nu mai vedea. Răcnea:

— Arde, arde!

— Foarte bine, arzi! replică Hunter cu răceală gândindu-se la ceilalţi doi care muriseră prin foc.

Făcu un pas înapoi şi întreaga maşină fu cuprinsă brusc de un val de flăcări.

Hunter se afla la câţiva metri de maşina în flăcări când strigătele tipului treziră în el un fel de remuşcare în ciuda urii şi a stării sale secunde.

Se întoarse, ridică arma şi trase în gura deschisă a muribundului. Un strigăt de oroare se întrerupse brusc.

— Chelsea, murmură el.

Hunter urcă în maşină. Fratele lui Johnny şi amantul lui Val îşi îndreptă mintea torturată spre alte locuri.

CAPITOLUL XII

Abia o oră trecuse de la josnicul incident petrecut la Rockport; poliţia se afla la faţa locului şi îl interoga pe avocatul de la Cambridge care se arăta de o docilitate neobişnuită. Omul în negru ajunsese la Arturo „Fat Artie” Mariotto, un locotenent al organizaţiei lui Sicilia.

Casa lui modestă se afla într-un cartier de la periferia de nord, o locuinţă neînsemnată printre multe altele unde Mariotto trăia cu soţia şi cei doi copii ai lui. Tipul se ocupa de piaţa de prostituate, la nevoie finanţa unii clienţi şi împrumuta banii cu o dobândă de-a dreptul indecentă.

Hunter cunoştea detaliile organizaţiei lui. În seara aceea, Mariotto îşi trimisese soţia şi copiii la Arlington, suburbie situată în nordul Bostonului, la nişte prieteni. Dar Hunter nu ştia asta, de aceea se apropie cu atâta prudenţă de casa mafiotului.

Oprise maşina la o distanţă de vreo sută de metri şi, îmbrăcat cu un impermeabil de culoare deschisă şi purtând o pălărie trasă pe ochi, se apropie pe jos.

Era întuneric beznă şi numai casa lui Mariotto era slab luminată.

Hunter străbătu aleea şi bătu la uşă. Imediat i se răspunse.

— Mda, cine e? zise o voce prudentă.

— Moş Crăciun, mormăi Hunter. Haide, deschide. Omul de pază aprinse un reflector şi încercă să vadă faţa vizitatorului.

— Haide, idiotule, insistă Hunter cu o voce nerăbdătoare. Grăbeşte-te, n-am chef să-mi petrec noaptea în bătaia reflectorului tău!

Lumina se stinse.

Hunter auzi zgomotul lanţului de siguranţă apoi uşa se deschise de-a binelea şi tipul zise:

— Ştii bine că trebuie să fim foarte prudenţi. Mai ales în seara asta.

Hunter dădu din cap şi intră.

— Sunt jos.

— I-a trimis de-aici pe Harriet şi pe ăi mici? întrebă Hunter.

— Păi cum! răspunse tipul încercând în continuare să vadă fata lui Hunter.

Zadarnic. Ultimul lucru pe care avu ocazia să-l vadă fu mica flamă care ieşi din surdina armei lui Hunter. Un glonţ de 9 mm îi

făcu o gaură în frunte şi muri în picioare.

Hunter îl susţinu o clipă, apoi îl lăsă uşor să cadă, pe când se apleca să examineze parterul.

Găsi alt om de pază în bucătărie. Tipul bea bere cu spatele la Hunter.

Trase cu Beretta şi omul se prăbuşi pe masa din bucătărie.

Hunter urcă apoi la etaj, dar acolo nu găsi pe nimeni. Coborî, căută şi găsi uşa scării care dădea în pivniţă. Coborî.

Ambianţa nu era prea veselă.

Subsolul avea vreo optzeci de metri pătraţi. Lumina era foarte puternică şi un fum gros plutea deasupra mesei la care patru bărbaţi jucau cărţi. Nimeni nu ridică ochii la intrarea lui Hunter.

Fat Artie, aşezat într-un fotoliu ceva mai retras, se uita la televizor încruntat.

Hunter aruncă o medalie de trăgător de elită care căzu în centrul mesei. În timp ce tipii de la masă se uitau curioşi la noua miză, Exterminatorul îi doborî în câteva secunde.

Mariotto se întoarse foarte sprinten pentru un om de talia lui şi băgă mâna în haină în încercarea de a scoate un pistol de calibrul 45 bine uns. Beretta îi trimise un glonţ care îl lovi în mână.

Tipul gras se clătină apoi se sprijini cu spatele de perete, gâfâind, ţinând lipită la piept mâna rănită. De două ori întâlni privirea de gheaţă a lui Hunter, şi de două ori lăsă ochii în jos.

Hunter stătea în faţa lui, cu picioarele uşor depărtate, cu umerii aduşi în faţă, cu Beretta îndreptată spre mafiot. Şi nu zicea nimic.

În cele din urmă, Fat Artie găsi puţin curaj şi îl întrebă:

— Ce vrei?

Hunter nu răspunse.

— Eu n-am nimic de împărţit cu tine, Hunter, continuă Fat Artie cu o voce nervoasă. N-am nimic personal.

Sângele curgea pe podea. Îşi umezi buzele.

— Ce fac, stau aici să mă golesc de sânge?

I se părea ciudat că rana nu-l durea. Auzise că rănile grave nu dureau niciodată. O unghie intrată în carne era un adevărat supliciu, dar mâna ruptă era un fleac...

Hunter nu spunea nimic. „Evident, îşi zise Fat Artie, n-a venit să facă conversaţie. A venit să-l audă vorbind pe Artie.”

— De fapt, te înţeleg. Şi eu aş fi nebun de furie. Am familie, ştiu ce simţi.

Nici un răspuns.

— Ăăă... i-am spus lui Skip că n-ar trebui să se joace cu familia unui tip ca tine. Dar... în fine, el e şeful, nu eu. Ascultă, Hunter, arăt eu ca unul care aş răpi oameni ca un ticălos? Un grăsan că mine? Nuuu... Nu sunt făcut pentru chestii de-astea.

Nici un răspuns.

— Bun, dar uite cum sângerez. Să ştii totuşi că n-are să le facă nimic. Mi-a promis. I-am spus totuşi să nu conteze pe mine. Mie îmi ajunge cât teritoriu am, nu mai vreau. I-am spus asta lui Skip. Dar el e ţăcănit. Vrea să pună mâna pe tot oraşul. E nebun, Hunter... dar nu în aşa măsură cât să-ţi omoare familia.

Hunter îl întrebă cu o voce incredibil de blândă:

— Unde e acum Sicilia?

— Habar n-am, zău. De două ore încercăm să-l prindem la telefon.

Hunter nu răspunse, avea din nou privirea absentă.

Mariotto încercă să oprească sângele care curgea nestăvilit din rană, apoi se adresă din nou lui Hunter.

— Are o idee fixă, Hunter. Vrea oraşul Boston numai pentru el. Pentru asta a vrut să vii. Credea că-l vei lichida pe Al 88. Înţelegi ce vreau să spun? Eu i-am spus că e o adevărată nebunie. Auzi, eu mă ocup de câteva mici afaceri liniştite, nu ajung niciodată la violenţă, am oroare de asta. Sunt un tată de familie liniştit. În nici un caz nu eu aş fi acela care ar răpi familia unui tip.

Hunter zise domol:

— Pioni.

— Ce? Nu înţeleg.

— Ce vârstă au copiii tăi? întrebă Hunter.

— Opt şi zece ani, răspunse Mariotto cu puţină speranţă. Ăăă... nu, opt şi nouă ani... Patty îşi va serba aniversarea...

— Atunci, pentru ei, zise Hunter.

Se întoarse şi ieşi fără să mai spună nici o vorbă.

Fat Artie era cu siguranţă singurul mafiot care dăduse ochii cu Hunter în noaptea aceea şi supravieţuise.

În orele următoare, Hunter traversă acea periferie a oraşului Boston, lăsând în urma lui cincizeci şi doi de morţi.

A distrus o sală de biliard şi o cafenea, a ars două localuri de noapte, a aruncat în aer cinci bordeluri, după ce le scosese afară pe fete, şi a jefuit o „bancă” a Mafiei.

Puţin înainte de ivirea zorilor, cel mai frumos cartier din Chelsea a fost zguduit de o serie de explozii. Casa frumoasă a lui Harold Sicilia, estimată la peste două sute cincizeci de mii de dolari, fusese transformată într-o grămadă de cenuşă şi de

pietre.

În zori, un grup de poliţişti epuizaţi se întâlniră lângă dărâmături ca să asculte un inspector virulent.

— Tipul ăsta e ţicnit! Trece prin oraş ca un uragan şi trebuie să-l oprim! Nu-mi pasă ce aveţi de făcut, dar trebuie să-l opriţi!

Inspectorul era desigur enervat pentru că mai multe ţinte dintre cele atacate de Hunter se aflau atunci sub supravegherea poliţiei.

— Oraşul ăsta o să facă ore suplimentare, zise inspectorul. Nimeni nu se odihneşte, nimeni nu se îmbolnăveşte, nici altceva până când nu vom pune mâna pe ticălosul ăsta!

Leo Turrin se afla printre cei de faţă. Purta ochelari negri şi gulerul pardesiului era ridicat până aproape de borul pălăriei.

Importanţa ocaziei justifica prezenţa lui.

Se întoarse spre însoţitorul său, un tip tras la faţă care stătea în picioare cu ajutorul unei perechi de cârje.

— Chestia tristă e că nu e nebun, zise el. Dar e convins că cei doi „fazani” din Rockport erau Johnny şi Val. Dacă vrem să-l oprim, trebuie să-i spunem.

— Transmitem această informaţie pe toate canalele de televiziune şi pe toate posturile de radio, îi răspunse celălalt. De fapt, ar trebui mai ales să le găsim pe aceste două persoane.

Omul era Harold Brognola, un înalt funcţionar de la Departamentul de Justiţie care sosise la Boston în urmă cu două ore. Apoi adăugă:

— Mă îndoiesc că ceva ar putea acum să-l mai oprească. Poate că Trantham are dreptate, e foarte posibil să-şi fi pierdut minţile. Are o inimă şi orice om are limitele lui. Ar putea să fie nebun temporar. Am putea să-i arătăm toate dovezile posibile că cele două cadavre nu sunt ale lui Johnny şi ale domnişoarei Querente, că nu ne-ar crede. Trebuie să-i găsim vii, Leo.

— Şi dacă găsim alţi doi „fazani”? întrebă cu tristeţe Turrin.

— Aş fi preferat să nu spui asta, Leo, replică tăios Brognola.

— Eu aş vrea ca Bob să mă sune. Încerc cu disperare să-i telefonez. Dacă m-ar suna el...

— Mda.

— Auzi, dacă Figarone, ţi-a spus adevărul, atunci nebunul e Sicilia, Hal. E lovitura cea mai idioată care a fost vreodată pusă la cale. Doar un singur lucru îl reţinea cât de cât pe Bob, faptul că îi era frică pentru Johnny şi Val, aşa că avea mare grijă... Acum n-are ce să-l mai reţină. Nu se va opri până când nu va muri sau nu va lichida pe toată lumea.

— Asta mă şi sperie, zise Brognola oftând.

Leo aprinse o ţigară de foi, trase din ea, se uită la rămăşiţele vilei lui Sicilia şi zise:

— La naiba cu Trantham! N-am să plâng pentru soarta lumii interlope. Asta nu e nebunie, ci Hunter plecat la război! N-a făcut rău nimănui în afara mafioţilor şi pariez că n-ar face nici dacă ar deveni nebun.

— Asta e treaba, murmură Brognola. E ceva cu care nu poţi fi niciodată sigur, Leo.

— Mda. Dar pe mine mă interesează să-l previn. Evident că e pe jumătate nebun. Cine n-ar fi în locul lui? Aş vrea totuşi să-i spun că ceea ce a văzut la Rockport nu erau Johnny şi Val.

*

* *

Într-adevăr, Hunter ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi putut să-i vorbească la telefon şi să-i spună adevărul despre cadavrele de la Rockport.

Noaptea nopţilor se terminase, se făcea ziuă şi Hunter căuta încă pista care să-l ducă la Harold Sicilia.

Adevărul nu ar fi schimbat cu nimic evenimentele. Chiar dacă familia lui încă trăia, două persoane muriseră în condiţii cumplite. Hunter le-ar fi răzbunat oricum.

Da, Hunter plecase la luptă.

La fiecare pas lăsa morţi în urma lui.

Iar omul cel mai neliniştit, cel mai speriat din Boston îşi punea o întrebare constatând eşecul: cum să scape de marfă?

Ostaticii se aflau încă în mâna lui. Vii şi nevătămaţi. Negociabili.

Cum ar fi putut obţine un avantaj imediat?

Sicilia nu ştia, instinctele lui de vulpoi bătrân îl părăsiseră.

Se pregătea vânătoarea şi îşi dădea foarte bine seama de asta.

Dar, aşa cum ghicise Hunter, era omul care lupta până la ultima picătură de sânge.

Johnny Hunter şi Valentina Querente nu ajunseseră încă la capătul suferinţelor.

CAPITOLUL XIII

Era opt dimineaţa în cea de a doua zi a războiului de la Boston. Autostrăzile erau pline, cei din suburbii se deplasau în masă spre birourile din oraş. Pe autostrada Northeast un vehicul cu patru persoane la bord se strecura printre cele câteva maşini care părăseau oraşul. Era un Continental nou şi omul de la volan conducea ca un profesionist.

În orăşelul Revere, o aşezare vecină cu Chelsea, o a doua maşină se alătură maşinii Continental şi o urmări câteva minute.

Mai târziu, unii martori au afirmat că a doua maşină a manevrat maşina Continental pe parcursul a câtorva kilometri şi că persoanele din limuzina mare păreau foarte agitate.

Şoferul unei camionete a mărturisit că a mers în urma celor două maşini şi a povestit că văzuse schimburi de focuri de armă pe parcursul ultimului kilometru.

Alt martor a precizat că focurile de armă fuseseră trase doar dinspre maşina Continental, că omul care se afla singur la volanul maşinii din spate nu deschisese focul decât în ultimele clipe.

Cele mai multe vehicule de pe autostradă se lăsaseră depăşite sau acceleraseră brusc. Majoritatea şoferilor crezuse că era vorba de o urmărire poliţistă, dar nimeni din imediata apropiere n-ar fi putut să creadă că se petrecea ceva special.

Pe o lungă linie dreaptă degajată, în plină câmpie, cea de a doua maşină s-a apropiat şi a început să tamponeze maşina Continental, împingând-o peste balustrada de siguranţă. Martorii au declarat că în acest moment a început cel din a doua maşină să tragă în prima.

— Era o diferenţă, a declarat un marinar. Primele împuşcături proveneau de la nişte pistoale de calibru mic, 38. Dar când celălalt tip a început să tragă, ai fi zis că trage cu tunul. Mă aflam la trei sute de metri în spatele lor, dar am înţeles foarte bine că tipul trăgea în ei. Am înţeles şi de ce aşteptase atât; aşteptase ca să ajungă în câmp. Nu voia să tragă în aglomeraţie.

Era evident vorba de Bob Hunter. Ceilalţi, tipii din maşina Continental, care au fost identificaţi mai târziu, erau pistolari ai Mafiei, nou veniţi la Boston.

A doua maşină blocase prima maşină şi o făcuse să reducă viteza pe marginea drumului înainte de a o opri complet.

— Când s-a oprit, a declarat marinarul, m-am oprit şi eu. Am văzut foarte bine că nu era poliţist. Avea pe el un fel de combinezon negru şi părea că poartă un întreg echipament de soldat. Maşinile treceau pe lângă el, dar eu am rămas pe loc. Acum am înţeles despre ce e vorba.

— Nu, nu mi-a fost frică, a continuat el. Mă aflam în spatele lui la o oarecare distanţă, alte maşini opriseră în spatele maşinii mele. Alţii treceau şi priveau la ceea ce se întâmpla.

— A tras cadavrele din maşină şi le-a scotocit prin buzunare. Apoi a scotocit maşina. A deschis şi portbagajul. Căuta ceva, asta era clar.

— Era cum nu se poate de calm, nu-şi făcea nici o grijă pentru poliţişti sau chestii de-astea. E de înţeles dacă ştii cine e tipul. A examinat totul cu cel mai mare calm posibil apoi a dat ocol limuzinei ca să ajungă la maşina lui. S-a oprit o clipă şi s-a uitat fix la mine.

— Da, m-a privit drept în ochi. M-am uitat şi eu la el. Nu semăna deloc cu ceea ce credeam eu. Vreau să spun că nu avea mutra unui ucigaş. Părea obosit, era tras la faţă şi avea un aer trist.

— Vă daţi seama ce-a făcut tipul? A blocat o maşină pe o autostradă şi i-a lichidat pe cei patru tipi aflaţi la bordul ei. Şi toate astea fără să rănească pe nimeni şi fără să amestece în acest incident nici o altă maşină. Mie asta mi se pare formidabil.

Comentariile marinarului nu au fost televizate; ele semănau cu cele ale altor martori.

Mai târziu, Leo Turrin a zis:

— Şi se spune că e nebun! Ce tâmpenie! Ăsta e Hunter. Puţin cam violent, recunosc, poate, dar totdeauna la fel de prudent. Ar trebui să-i daţi pace! Ştie ce face!

Într-adevăr, Hunter ştia ce făcea. În mai puţin de o oră terminase treaba pe autostrada Northeast şi se deplasase la biroul unui serviciu de roboti telefonici.

Conform informaţiilor furnizate de director, Exterminatorul purta un costum de oraş, o cămaşă şi o cravată şi avea un pardesiu de culoare deschisă pe braţ.

— Părea obosit. Avea ochii roşii şi cu cearcăne. Mi-a cerut foarte politicos unele informaţii. I-am spus că aceste informaţii se află în dosarele noastre şi că nu aveam dreptul să i le dau. I-am mai spus că ar trebui să telefoneze la poliţie, că au fost identificate cadavrele găsite la Rockport. A părut surprins şi a cerut să repet de două ori. N-am putut să-i spun decât ceea ce

auzisem dimineaţă la radio. Nu ştiu dacă m-a crezut. A insistat totuşi să deschidă fişetele şi n-am putut să-l refuz. O chestie cât se poate de tristă. E un tip nemaipomenit. Nu reuşesc să cred tot ce se spune despre el.

— Da, a luat unele informaţii din dosare. Nu, nu ştiu care. Când a intrat, avea în mână un carneţel negru pe care am zărit nişte pete de culoare închisă... cred că sânge. A verificat cifrele din carneţel în timp ce verifica în dosare. A luat notiţe apoi a pus fişele la loc. La plecare mi-a mulţumit.

— Nu, nu ştiu ce căuta. Avem sute de clienţi. Avem şi un serviciu de curieri.

— Da, a examinat şi fişele de curier. A stat acolo cam zece minute. Dacă mi-a fost frică? Nu, deloc, e un domn foarte bine...

Între nouă şi zece dimineaţa, Hunter a intrat într-un imobil cu birouri de lângă Federal Center, a urcat până la etajul paisprezece şi a spart biroul unei antreprize care figura pe fişele statului Massachusetts, *A. Montgomery Enterprises.*

A. Montgomery era de fapt un anume Alonzo „Hot Al" Mantessi, şeful unei echipe de ucigaşi. Tocmai sosise la Boston cu o bandă de „torpile" şi nu avea nici o legătură cu Familiile din oraş.

La plecarea de la *A. Montgomery,* Hunter a lăsat în urma lui şase cadavre printre care şi cel al lui Al Mantessi. Întâi îi doborâse pe cei şase tipi cu Beretta, apoi le-a distrus biroul şi a aruncat în aer seiful.

La unsprezece, Hunter îi telefonă lui Leo Turrin şi îi zise:

— Sunt pe urmele lui AL 88. E adevărat ce se spune despre Johnny şi Val?

— E adevărat, sergente, răspunse Turrin cu un suspin de uşurare. A făcut un schimb. Mă întreb de ce.

— Ştiu eu, răspunse Hunter cu o voce obosită. Nu pe mine mă voia, Leo, ci Bostonul. Cred că acum are ceea ce a dorit. Îl urmăresc pas cu pas. Te voi ţine la curent cu evoluţia evenimentelor. Sper că în cele din urmă voi ajunge la Val şi la Johnny.

— Auzi, te referi la Skip Sicilia, nu?

— Da.

— Parcă vorbeşti din mormânt, bătrâne.

— Am trăit şi zile mai bune. Am încasat câteva gloanţe, nimic serios, dar am pierdut sânge. Nu-ţi face griji.

— Renunţă.

— Nici vorbă. Dacă renunţ acum, e posibil să nu-i mai găsesc

niciodată...

— Înţeleg, îl întrerupse Turrin. Weatherbee a găsit soluţia la Pittsfield. Ce ironie! Vrei să ştii cum l-a găsit Sicilia pe Johnny?

— Spune.

— Lumea e mică. Sicilia şi-a trimis nevasta în Europa şi şi-a dus băiatul la internat. Ghici unde?

Hunter suspină.

— Bine, e incredibil, dar logic. Johnny şi puştiul lui Sicilia se cunoşteau, nu?

— Puţin spus! Erau prieteni la toartă. Fiecare avea un secret de povestit. Ştii cum se petrec chestiile astea.

— Mda, ştiu. OK, Leo, mulţumesc.

— N-ai pentru ce, răspunse poliţistul cu o voce stingherită. N-ai nevoie de nimic, te simţi bine?

Hunter râse scurt.

— Încă nu mi-am pierdut mintea, dacă la asta te referi.

— Ne-ai îngrijorat rău de tot. Ai grijă, Trantham a dat ordine drastice. Se trage fără somaţie. Crede că eşti nebun. Ăăă... A sosit şi Brognola.

— Ce-i mai face piciorul?

— E aproape vindecat, Bob... Nu a avut chef să-şi îndeplinească misiunea la Vegas.

— Mda, ştiu, răspunse Hunter pe un ton ironic.

— Ai grijă, da? Oraşul te pândeşte.

— O să am grijă. Ăăă... Leo, cine erau cei de la Rockport?

— Nu te mai gândi la asta.

— Nu pot. Cine?

— O prostituată din Chelsea. Probabil că Skip a răpit-o în ultima clipă. Băiatul încă n-a fost identificat, dar a fost semnalată dispariţia unui puşti lângă Rockport. Un băiat întârziat mintal.

Turrin auzi în receptor o serie de înjurături înăbuşite.

— Vorbim la telefon din oră în oră, zise în cele din urmă Hunter. Mă apropii.

— Voi sta la telefon. Eşti pe urmele lui Sicilia?

— O să deviez puţin.

— Nu înţeleg şi nu vreau să aud nici o explicaţie, dar ar trebui să dai înapoi dacă vrei să scapi viu din povestea asta.

— OK. Ne auzim peste o oră.

Hunter închise, dar nu avea nici o intenţie să dea înapoi, ci mai curând să accelereze.

Luase hotărârea să termine acel război cât mai repede iar ziua abia începea.

CAPITOLUL XIV

În apropiere de Boston Common, cel mai vechi parc public din Statele Unite, şi de Beacon Hill, Back Bay este un cartier rezidenţial luxos, unde unele dintre locuinţele din secolul al XIX-lea au fost transformate în apartamente, în timp ce altele au fost cu migală restaurate pentru a le reda splendoarea de altă dată. Hunter se îndreptă spre una dintre aceste case vechi.

Adresa era cea a unui anume Albert Greene, un cetăţean cumsecade, un financiar care avea afaceri în străinătate. Hunter ştia mai multe despre acest om care în realitate se numea Alberto Guarini şi care de fapt era un personaj redutabil, un controlor al Mafiei care venise la Boston ca să instaureze pacea între bande.

Mai era cunoscut şi sub numele de cod Al 88.

Acest om ducea o existenţă dublă de zece ani. Sosit la Boston, el intrase în rândul înaltei societăţi căsătorindu-se cu o văduvă dintr-o familie foarte veche, dar a cărei avere cunoscuse vremuri vitrege. Adusese familia pe linia de plutire şi restaurase casa.

În timpul acestor zece ani, Al 88 cutreierase lumea în serviciul stăpânilor lui din *Commissione,* în timp ce la Boston îşi construia o reputaţie de om de afaceri care trebuia să călătorească enorm.

Nu s-ar fi lăsat niciodată prins la Appalachia, nu s-ar fi dus niciodată într-un stabiliment al Mafiei. Nu purta armă niciodată, la fel ca şi cei din jurul lui.

Nu puteai în nici un fel să-l asociezi Mafiei. Era complet normal, avea clasă şi faţa lui distinsă folosea drept mască pentru Organizaţie.

Ar fi putut să-şi petreacă seara în compania unor regi sau preşedinţi, bancheri sau industriaşi; numele lui figura pe lista directorilor mai multor întreprinderi multinaţionale. Lucra chiar pentru ameliorarea guvernării locale.

Nu oferea decât zece la sută din timpul său Mafiei şi afacerilor Organizaţiei. Restul timpului era consacrat unor activităţi mai lăudabile. Dar era un ticălos sută la sută şi Hunter ştia asta. Lui Hunter îi fusese foarte greu să asocieze un tip ca Guarini cu operaţiunea lui Al 88. Nu era deloc genul de treabă care i se cerea unui om de paie atât de important.

La Boston se petrecea deci ceva important, ceva care aducea un prejudiciu întregii naţiuni.

Manhattanul era centrul nervos al finanţelor americane.

Washingtonul era centrul politic.

Dar ce era Bostonul?

Hunter luă decizia să reflecteze la asta mai târziu, acum avea altceva mai bun de făcut, şi avea de gând să-l amestece în treaba asta şi pe Al 88.

Mafia făcuse o prostie, îşi expusese marele lor om; totul era acum compromis.

Nu era făcut să se joace cu gangsterii.

Cu siguranţă că nu putea să fie găsit de poliţie şi nici măcar de mafioţii din Boston, dar Hunter nu se supunea constrângerilor lor legale, el venise direct la Back Bay ca să-l găsească pe Al 88.

Operaţiunea lui Al 88 nu putea să funcţioneze fără „muşchi”. „Hot Al” Mantessi oferise muşchii şi Al 88 ideile.

Creierul dădea ordin corpului, dar prin ce filieră?

Hunter o descoperise destul de repede.

Cei doi Al comunicaseră prin intermediul unui serviciu de roboţi telefonici. Hunter mersese pe fir până la creier.

Se uită la casă mare şi frumoasă, unde venise cea mai bună societate din Boston.

Exterminatorul avea să intre acum pe acele uşi sacrosancte.

Un valet englez îi deschise uşa apoi se uită la el cu un aer semeţ.

— Da? întrebă el cu răceală.

Hunter îl împinse într-o parte, intră în casă şi închise uşa cu o lovitură de picior.

— Doamna Green, zise el cu şi mai multă răceală în glas.

Valetul englez nu-şi pierdu sângele rece, se uită la Hunter, apoi aruncă o privire spre uşa închisă, după care îl fixă din nou pe intrus.

— Pe cine trebuie să anunţ, *sir?* întrebă el.

— Anunţă-l pe Bob Hunter, îi răspunse Exterminatorul.

Valetul păli şi mai mult şi clipi de câteva ori. Apoi străbătu holul şi deschise nişte uşi mari cu un gest regal.

— Vă rog să aşteptaţi în bibliotecă, *sir.*

— Nu, cred că voi veni chiar acum după tine.

Asta nu-i plăcu deloc valetului, care nu era totuşi lipsit de fineţe. Închise uşile bibliotecii apoi îl conduse pe Hunter în partea din spate a casei într-o încăpere mare cu geamuri uriaşe.

La o masă mică stătea o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani cu aspect fragil. Fusese frumoasă cândva, asta se vedea încă foarte bine pe faţa ei.

Totuşi nu arăta bine deloc: nu era nici machiată şi nici coafată. Purta o rochie de interior imprimată.

Lua micul dejun la ora la care cei mai mulţi dintre oameni se gândesc la masa de prânz.

Lui Hunter îi fu milă de ea; o asemuia unei căprioare care se rătăcise printre lupi. Se întrebă dacă cunoştea afacerile bărbatului ei. Sau poate că o păcălise complet!

Valetul pronunţă cu o voce plină de remuşcări:

— Îmi pare rău, doamnă, dar acest domn a insistat.

Ea se uită la Hunter cu o privire plină de curiozitate, fără emoţie.

— Sunteţi poliţist? întrebă ea cu o voce foarte distinsă.

Deci era cât de cât la curent cu evenimentele.

— Nu chiar. Sunt Bob Hunter.

În privirea ei se aprinse o luminiţă, dar femeia se controlă.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Hunter. Vreţi puţină cafea?

Hunter refuză. Valetul se hotărî să iasă, dar Hunter îl opri.

— Rămâi aici.

Apoi se adresă femeii:

— Ştiţi de ce mă aflu aici, doamnă Greene?

Ea scutură delicat din cap aşa cum fusese învăţată.

— Nu. Ar trebui?

— Soţul dumitale este un om de paie al Mafiei. În realitate îl cheamă Al Guarini şi e mai cunoscut sub pseudonimul de Al 88. Asta vă spune ceva?

Ea se uita cu o privire calmă la ceaşca de cafea. Ignoră întrebarea lui Hunter dar zise:

— Al 88. Amuzant. Într-adevăr, i se poate spune astfel, domnule Hunter. Soţul meu e un mare pianist, un maestru al celor optzeci şi opt de clape.

— Presupun că interpretează *Marşul funebru* cu multă pasiune.

— Ce doriţi, domnule Hunter? întrebă ea fără să ridice ochii.

— Să-mi fie date înapoi două persoane care-mi sunt foarte dragi, doamnă Greene. Fratele şi logodnica. Spuneţi-i asta lui Al 88. Vă rog să-i spuneţi să mi-i înapoieze sănătoşi.

— Înţeleg, zise ea domol.

— Dacă nu sunt eliberaţi foarte repede, voi face praf mica lui operaţiune la Boston. Să-i spuneţi asta.

Privirea femeii era încremenită asupra ceştii de cafea, îl întrebă cu o voce sugrumată:

— Cât timp avem la dispoziţie?

Hunter remarcă imediat pluralul.

— Numai Dumnezeu ştie, îi răspunse Hunter. Dar îi recomand soţului dumitale să se grăbească dacă ţine la viaţă.

— Bine, zise ea ridicând ochii şi privindu-l fix. Vă mulţumesc că m-aţi anunţat. Îi voi transmite mesajul.

— Bine. Să-i mai spuneţi că i-am lichidat pe Hot Al şi pe oamenii lui. Nu mai avem nevoie de intermediari, totul se va juca între el şi mine.

— Înţeleg.

— Vă aşteptaţi la vizita mea, nu? întrebă el cu o voce mai blândă.

Ea nu-i răspunse, dar expresia o trădă. Pe faţa ei se reflectară cu repeziciune mai multe emoţii.

— Îmi iubesc soţul, zise ea în cele din urmă cu o voce controlată.

— Păcat, răspunse Hunter. Reprezintă tot ce-ar trebui să urâţi.

— Şti... ştiu, răspunse ea cu o voce slabă.

— Staţi de vorbă cu el! zise Hunter întorcându-se ca să plece.

— Domnule Hunter!

Exterminatorul se opri lângă uşă.

— Da?

— Cum putem să vă contactăm?

— Va găsi el un mijloc.

Ieşi. Valetul venea în urma lui.

Tipul îi deschise uşa apoi îl urmă pe peron ca să-i spună:

— A fost formidabil, *sir.* Absolut formidabil.

Hunter îi adresă un zâmbet.

— Eu numesc asta o deviaţie, zise el.

Apoi părăsi Back Bay.

Guarini era prevenit. Acum se va ocupa de Sicilia porcul.

CAPITOLUL XV

Hunter îl sună pe Leo Turrin.

— Am provocat zarvă în înalta societate. Ascultă bine ce se petrece în jurul tău. Dacă simţi că mişcă ceva, nu te descoperi, dar reacţionează. Mai ales ai grijă să nu te expui, faţă de nimeni.

— Crezi că cineva va încerca să organizeze o întâlnire? întrebă Turrin.

— Da, doar dacă nu cumva mă înşală instinctele. Şi cred că foarte repede.

— Spune tot.

— Nu încă, e prea vag. Şi prea delicat. Nu vreau să încurc treburile. Cu cât vei şti mai puţin, cu atât va fi mai bine. Organizează întâlnirea dacă poţi. Voi accepta orice cerere rezonabilă. Dar nu te expune.

— De ce această...

— O să-ţi spun un nume, Leo. Numai un nume. În cazul în care treaba se va sfârşi rău pentru mine. Te vei ocupa de el, OK?

— Spune-l.

— Guarini, Alberto.

— N-am auzit niciodată de el.

— Eşti sigur?

— Evident... Stai! Era un Guarini pe vremuri... dar nu e cu putinţă, a murit în urmă cu zece ani.

— Ai fost la înmormântare?

— Nu, dar am... Ce tot spui? Ce amestec are Guarini în...

— E tot ce pot să-ţi spun, Leo, îmi pare tău. Te las. Ai grijă.

— E ceva mare?

— Barosan.

— Stai.

— Cere-i informaţii lui Brognola dacă trebuie să ştii totul încă de acum. Dar acţionează cu prudenţă.

— Auzi, Bob...

Hunter suspină.

— Se petrece ceva enorm, Leo. Chestia asta se pregăteşte probabil de multă vreme. Încep să înţeleg de ce tipii din *Commissione* sunt nervoşi în draci din cauza acestei răpiri. Dar ascultă-mă cu atenţie, Leo. Primul lucru e recuperarea lui Val şi a lui Johnny. Imediat ce vor fi liberi îţi... îţi voi da toate informaţiile pe care le doreşti despre povestea asta. Dacă un mare mahăr

vrea să se întâlnească cu mine, aranjează şmecheria asta. Nu vreau să fie speriat, asta mi-ar complica sarcina. Deci îi dai pace cât tip n-am terminat cu el.

— Bineînţeles, Bob. Ştii foarte bine ce simt în toată povestea asta.

— E posibil ca tipul ăsta să aibă în jurul lui simpatizanţi influenţi. Aşa că nu te apropia prea tare.

— Am înţeles.

— Altceva?

— Mi se pare că te simţi mai bine.

— Da, puţin.

— Ai şi motive. Uite ce-am aflat. Chelsea nu-şi mai revine după asaltul tău. Poliţiştii au trecut la acţiune, au arestat vreo cincizeci de tipi pe care ar fi trebuit să-i bage la răcoare de multă vreme. Sistemele lor de apărare se prăbuşesc. Se face curăţenie mai înainte să-ţi vină ţie ideea să treci iar pe-acolo.

— Cu atât mai bine.

— Da. Am aflat că celelalte comunităţi au început să reacţioneze în acelaşi mod. I-a cuprins panica pe toţi, unda de şoc s-a simţit până la Providence. Ba chiar a fost constituit un juriu extraordinar pentru judecarea inculpărilor ultrarapide.

— Uneori e nevoie doar de un mic vânt ca să declanşezi avalanşa, murmură Hunter.

— Nu se poate spune că te-ai mulţumit cu un mic vânt, Bob.

Hunter suspină ostenit.

— Toate astea îmi fac mare plăcere, Leo, dar ce poţi să-mi spui despre Sicilia?

— Nu mare lucru. Paza de coastă i-a găsit vasul în golful Ipswich lângă Pigeon Cove. Plin de sânge peste tot, dar din aceeaşi grupă ca a victimelor de ieri seară.

Hunter se înfioră.

— Bine. Astea sunt faptele.

— Mda.

— Şi zvonurile?

Turrin suspină şi el.

— Nu mai ataca pe nimeni, Bob. E sfatul unui vechi prieten.

— Poate c-am să fiu obligat s-o fac. De ce?

— Indivizii se regrupează, diferitele facţiuni încheie pace ca să facă faţă pericolului comun. Instinctul de turmă.

Un tip pe nume Hoops Tramitelli reorganizează toate familiile. Îl cunoşti?

— Ne-am întâlnit câteva clipe.

— El era de gardă la Middlesex ieri seară.
— Ştiu cine e.
— După câte am auzit, tu eşti prima lor ţintă, Sicilia, a doua.
— Da?
— Da.
— Ai veşti despre Al 88?
— Nimic. I-ai suprimat toată echipa de pistolari.
— Va ieşi din bârlog, murmură Hunter.
— Serios?
— Dacă mă înşel, n-o să-mi cadă bine deloc.
— Înţeleg. Al 88 e Guarini. Nu?
— Da. Dar e un tip important, fii atent!
— Evident.
— Te voi suna peste două ore. Ce-a păţit Figarone?
— Poliţia l-a interogat apoi i s-a dat drumul. A spus adevărul. Cred că e mai înspăimântat de tine decât de jurământul lui de *omerta.*
— Cu atât mai bine. Mulţumesc, Leo.
Hunter închise, se uită în carneţel şi formă alt număr. Telefonul sună de zece ori înainte ca Books Figarone să răspundă.
Avea vocea obosită şi iritabilă.
— Mda, cine-i?
— Salut, maestre. Mulţumesc, ai jucat cinstit.
— La dracu'! Dă-mi pace, Hunter!
— Am aflat că amicul tău Hoops organizează vânătoarea.
— Asta nu mă miră deloc, dar nu ştiu nimic.
— Am crezut că poate ai să vrei să-l anunţi pe Skip, îi zise Hunter.
— Nu înţeleg.
— Vor să-l radă pe Sicilia după mine, ghiceşti de ce. Şi chiar mă miră faptul că stai acasă.
— De ce te miră?
— Ei bine, oh, probabil că mă înşel. S-o lăsăm baltă.
— Ce să lăsăm baltă?
Lui Figarone începu să-i fie frică. Hunter îşi imagina faţa lui crispată.
— Am auzit un zvon, răspunse el cu o voce relaxată. Cu siguranţă că nu are importanţă. Las-o baltă, ai avut deja destule probleme. Am vrut doar să-ţi mulţumesc că ai stat cu cadavrele deşi am aflat că nu erau cele care credeam eu că sunt.
— Stai puţin, Hunter! La ce te referi? Ce-ai auzit?

— Păi... la naiba, lasă! Ţi-am spus că vor să-l radă pe Sicilia.

— Da, da, e lesne de înţeles, nu? Stai... Vor să mă radă şi pe mine?

— Păi... aşa s-ar părea.

Hunter şi-l imaginã pe Figarone transpirând abundent.

— Doar pentru că?... Îşi zic că?... Nu. Nu e posibil. Hoops şi ceilalţi mă cunosc foarte bine. N-au să-şi spună că...

— Nu, bineînţeles, zise Hunter întrerupându-l. N-ai de ce te teme, las-o baltă. Odihneşte-te, o meriţi cu prisosinţă. Pari frânt de oboseală. Ăăă... uşile ţi se încuie bine, nu?

— Auzi, Hunter, ce se întâmplă? Ce vrei? Ştii... ştii ceva? La urma urmelor, mi-am dat toată osteneala ca să te ajut ieri seară. Am aşteptat poliţia cu cadavrele lângă mine şi am răspuns la toate întrebările lor. Aşa că dacă ştii ceva...

— Ei bine, am impresia că băieţii cred că ai fost prea cooperant. Au crezut probabil că i-ai trădat.

— Pe toţi dracii, Hunter!

— Nu-ţi face griji, sunt amicii tăi, nu?

— Mare scofală!

— De ce te răsteşti la mine?

— Pentru că tu eşti de vină! Vreau să fiu protejat! Vreau...

— Relaxează-te, zise Hunter cu o voce calmă. Cel mai bun mijloc de a opri toată povestea ar fi furnizarea mărfii. Nu?

Urmă un moment de tăcere.

— Deci asta e? Încerci să mă înşeli încă o dată?

— Deloc, răspunse Hunter. Manevrez deja pe cealaltă parte. Te-am sunat doar ca să-ţi mulţumesc.

— Pe cine lucrezi?

— Pe Al 88.

— Ăăă... cum, ce?

— Avem o înţelegere: îmi dă ostaticii sau îi distrug baraca!

— Pe toţi sfinţii, Hunter! Îi cunoşti identitatea?

— Exact.

— Ei bine...

Schimbă brusc tonul.

— E cam greu de crezut, Hunter. Tipul ăsta e atât de bine protejat, încât nici noi nu reuşim să aflăm cine e.

— Cu atât mai rău pentru tine, răspunse Hunter. În acest moment se află la primărie şi cere să fii arestat odată cu ceilalţi, şi vă consideră vinovaţi de tot rahatul pe care am reuşit să-l răscolesc. Spune că totul a avut loc între *Middlesex Combination* şi banda lui Sicilia.

— Ce-mi dovedeşte că nu mă minţi?

— Du-te la naiba, puţin îmi pasă!

— Da... dar de ce mi-ar face asta?

— Pentru că aşa i-a spus Consiliul. Bătrânii vor să potolească regiunea asta. Toţi aţi făcut numai tâmpenii, distrugeţi bunul mers al maşinăriei de făcut bani. Dacă nu va reuşi arestarea voastră, am aflat că se vor stabili câteva contacte. Înţelegi.

— De ce-mi spui mie asta? Ca să-mi faci un serviciu?

Exterminatorul râse scurt.

— Nu, evident. Auzi, Figarone, tot ce vreau e să-i primesc înapoi pe fratele şi pe logodnica mea. După care, puteţi să vă duceţi la naiba cu toţii!

— Ce-mi sugerezi?

— Tu eşti *consigliere.* Descurcă-te, dar în locul tău aş încerca să fac să se creadă că situaţia s-a calmat datorită eforturilor mele. Înţelegi?

Hunter auzi zgomotul unei brichete şi al unui trabuc aprins cu greutate.

— Care ar fi cel mai bun mijloc, Hunter? întrebă avocatul de la Cambridge.

— Adu-mi-i pe-ai mei. Asta e tot ce-ar trebui să faci, Books.

— Îţi jur că nu ştiu unde sunt.

— Începe cu Skip Sicilia.

— Mersi! Dacă aş fi ştiut unde să-l găsesc, l-aş fi sugrumat de multă vreme.

— Peste o oră voi lovi din nou, Books. Voi începe cu Haymarket Square, ceea ce înseamnă că voi ajunge la Cambridge pe la orele cincisprezece. O să-ţi distrug oraşul, pe urmă mă voi duce la Charlestown, apoi la Somerville, după care voi vira spre Medford, Malden şi Everett. Ştii ce se petrece în acest moment la Chelsea?

Avocatul auzise ştirile. Răspunse cu o voce răguşită:

— Un astfel de raid ar fi o adevărată nebunie. Asta n-ar dovedi nimic.

— Ar dovedi că sunt aici. Pe curând, Books. Şi îţi doresc sincer noroc.

— Hunter! strigă Figarone. Stai! Ce pot să fac?

— Poţi lua legătura cu Al 88. Şi cu Sicilia. Eu asta aş face în locul tău. Aranjează o întâlnire pentru predarea prizonierilor. Vorbesc serios. E singura ieşire care ţi-a mai rămas.

— Dar... cum? Nu eu îl sun pe Al 88, el mă sună pe mine.

— Am numărul lui de telefon, Books. E un serviciu de roboţi

telefonici, dar va primi mesajul.

Hunter îi citi numărul şi îl întrebă:

— Gata?

— Nu, stai, n-am creion... Te rog, stai o secundă!

Hunter nu avea intenţia să închidă. Aşteptă cu răbdare întoarcerea avocatului speriat, apoi reciti numărul de telefon.

— OK, murmură Figarone. Dar cum ai obţinut acest număr?

— Făcând ochi dulci, răspunse Hunter. Îmi pare rău, dar nu ştiu unde se află Sicilia. Poliţia tocmai a găsit vasul dar el nu era la bord.

— Ah!

— Mda. Acum e rândul tău să intri în joc.

— Unde-au găsit vasul, Hunter?

— La Ipswitch Bay. Fusese tras pe plajă şi părăsit.

— Înţeleg, răspunse avocatul care încerca să-şi recapete calmul. Bine, voi face cum mă pricep mai bine.

— Ai tot interesul.

Hunter închise, puse în buzunar carnetul negru şi porni spre câmpul de bătălie.

Venise timpul să lovească din nou.

CAPITOLUL XVI

Hunter nu scăpase chiar atât de ieftin din incidentul matinal de pe autostradă. Avea o dâră adâncă pe coapsa dreaptă şi îi lipseau câţiva milimetri din pielea de pe cap.

Maşina lui închiriată încasase multe gloanţe şi geamurile din partea dreaptă nu mai existau. Smulsese resturile şi nu-i păsa de curent.

Nu dormise de peste şaizeci de ore şi nu avusese nici o clipă liberă ca să mănânce un sandvici.

Oricum, de la dispariţia celor două fiinţe dragi avea stomacul crispat şi tot timpul se gândise cu oroare la chinurile prin care era posibil să treacă.

Era epuizat, dezgustat şi se înfiora când se gândea la numărul mare de oameni pe care îi omorâse de la sosirea la Boston.

Şi cu toate astea trebuia s-o ia de la capăt, trebuia să ucidă din nou. Trebuia să menţină presiunea, să continue să lichideze inamicul atâta vreme cât acesta încă mai era în putere. Trebuia să-l oblige să vină cu un drapel alb în mână şi cu cei doi ostatici.

Îşi începu raidul lângă Haymarket Square unde lichidă doi mizerabili cunoscuţi de poliţie.

Zece minute mai târziu, devastase alte două organizaţii din acelaşi cartier şi asasinase cu brutalitate câţiva mafioţi reputaţi.

În timp ce sirenele urlau de jur-împrejur, Hunter se deplasă până la Longfellow Bridge, apoi intră în Cambridge, semănând discordie în rândul comunităţii, distrugând două laboratoare unde se fabricau droguri tari, jefuind biroul unei operaţiuni de camătă, aruncă în aer o firmă care vindea vehicule furate, distrugând o agenţie de call-girls care îşi recruta fetele dintre studentele din oraş, dând foc unui bar unde elemente din rândul mafioţilor se întâlneau cu poliţiştii care nu erau de serviciu.

În sfârşit, se duse la redacţia unui ziar al studenţilor şi acordă redactorului un interviu în care enumera activităţile Mafiei şi furniza numele unor mafioţi mai puţin cunoscuţi.

La orele cincisprezece îl sună din nou pe Leo Turrin.

— Ai avut dreptate, îi zise Turrin. Un cetăţean paşnic pe nume Albert Greene răstoarnă cerul şi pământul ca să pună capăt la ceea ce el descrie ca pe un masacru. Se plimbă de colo până colo prin primărie şi ordonă să se găsească ceva nou.

Hunter avusese dreptate.

— OK, zise el. Este ascultat acolo sus?

— Bineînţeles. I se datorează multe servicii şi acum tipul are intenţia să profite de asta.

— Cu atât mai bine, răspunse Hunter. Asta şi doream.

— Am... ăăă... putut să vorbesc cu Hal Brognola.

— Şi?

— Şi eşti un şmecher. A programat un computer la Washington prin telefon şi a aflat unele detalii fascinante. Sergente, cum se face că un computer cu o valoare colosală nu ştie mai multe decât tine?

— În realitate nu ştiu mare lucru, Leo. Ghicesc.

— Ai capacităţi remarcabile. Cutra asta de Greene sau Guarini a fost primit chiar şi la Casa Albă. E înspăimântător. Brognola tremură de frică. Nu l-am văzut niciodată în starea asta.

— Sper că e prudent.

— E mut ca peştele! Crede că unii dintre şefii lui sunt amestecaţi în treaba asta, cu intenţie sau fără. Dacă n-aş fi fost lângă el, dacă n-aş fi văzut raportul cu ochii mei, nu mi-ar fi spus nici o vorbă. Sunt convins de asta.

— E chiar atât de grav? întrebă cu tristeţe Hunter.

— Din păcate, da. E genul de lovitură care răstoarnă un guvern, bătrâne. Descoperi nişte chestii, bătrâne...

— Nu asta mă interesează în acest moment, Leo.

— Ăăă, da... pardon.

— Ce noutăţi, mai ai de „sus”?

— Păi, ţi-am spus, vrea să organizeze o întâlnire.

— OK. Când şi unde?

— Nu te grăbi, există nişte condiţii.

— Le accept.

— Fără măcar să le auzi? Greene se oferă voluntar ca intermediar între tine şi forţele opuse. Scopul fiind recuperarea lui Val şi Johnny şi părăsirea oraşului de către tine cât mai repede.

— Până aici sunt de acord.

— Joacă rolul cetăţeanului scandalizat care vrea cel puţin să pună capăt vărsărilor de sânge. Cere autorităţilor un armistiţiu în ceea ce te priveşte, nu o iertare, ci numai un armistiţiu. Poliţiştii n-au să te mai vâneze dacă accepţi condiţiile şi promiţi ca între timp să încetezi orice acţiune distrugătoare. Poliţiştii vor sta deoparte ca să te lase să negociezi predarea ostaticilor.

— Foarte drăguţ din partea lor, mormăi Hunter.

— Asta nu e tot. Te vei întâlni cu Greene în centrul parcului

Boston Common. Ţi se va garanta trecerea liberă ca să intri şi să ieşi. Nu va fi nici un poliţist în jurul parcului, doar o grupă specială care să împiedice sosirea inoportună a unei terţe persoane. Dar până atunci trebuie să stai liniştit. Fără balamucuri ca cele de la Haymarket şi Cambridge.

— Ai şi auzit de ele?

— Eu şi toţi locuitorii din Boston. Canalele de televiziune îşi întrerup tot timpul programele ca să ţină populaţia la curent cu evenimentele. E foarte jenant pentru poliţie.

— N-am vrut să se ajungă aici. Şi tu ştii foarte bine asta, răspunse Hunter. N-ar trebui nimeni să se ia de poliţişti. Nu sunt echipaţi pentru o astfel de luptă.

— Au să-şi revină, nu-ţi face griji pentru asta. Au trecut ei şi prin altele.

— Când va avea loc întâlnirea?

— La miezul nopţii.

— Nu, zise Hunter.

— Asta nu se poate negocia, Hunter. Nu Greene a insistat, ci puterea publică locală. Vrea să fie sigură că parcul va fi gol, aşa că întâlnirea va avea loc la miezul nopţii sau mai târziu.

— Miezul nopţii e prea departe.

— Asta nu se poate discuta.

Hunter suspină.

— Bine, poate că la urma urmelor e mai bine. O pauză va da celorlalţi suficient timp de gândire şi de calmare. Bine, mă voi întâlni cu el la miezul nopţii. Spune-i să mi-i aducă pe Johnny şi pe Val.

— Ce? Dar asta nu face parte din propunere, Bob. A spus că va vorbi cu tine şi că-ţi va asculta propunerile. Apoi va intra în legătură cu ceilalţi.

— Nu există propuneri, răspunse Hunter cu lehamite. El ştie asta. Încearcă doar să-şi ascundă jocul. Spune-i să-i aducă cu el, îi dau timp până la miezul nopţii. Iar lui Sicilia poate să-i spună că e vorba de un schimb: viaţa lor pentru viaţa lui.

— Ei bine... OK.

— Asta e tot, Leo, mai mult nu voi ceda. Au la dispoziţie nouă ore ca să-i găsească şi să mi-i aducă pe Val şi Johnny. Vreau să-i mai spui că dacă ostaticii nu sunt cu el, sănătoşi, la miezul nopţii, nici măcar nu voi intra în parc. Voi dezvălui tot ce ştiu despre operaţiunea lor, despre filiere şi despre intenţii. Îi voi considera pe Johnny şi Val ca fiind morţi şi le voi arunca în aer operaţiunile. Spune-i aşa şi va înţelege.

— Ei bine...

— Asta e tot, Leo. Vreau să înţeleagă care e miza jocului.

— Bine, răspunse Turrin. Presupun că ştii ce faci. Dar poate că-i faci sarcina imposibilă, ar trebui să înţelegi asta. Rişti mult şi ai putea să pierzi mult.

— Ştiu. Dar nu crezi că un tip care are curajul să se lase invitat la Casa Albă ar putea să rezolve treaba cu Skip Sicilia?

— Poate că ai dreptate... Dar...

— Dar ce?

— De ce vrei să-i aducă în parc? N-ar fi preferabil ca schimbul să se facă pe un teren neutru? Să-i predea poliţiştilor, într-un spital, oriunde?

— Nu, vreau să-i văd cu ochii mei. Poate că de data asta n-am să scap.

— Ăăă... da, înţeleg ce vrei să spui. Bine, le voi transmite mesajul. Dar va trebui să respecţi condiţiile, sergente; nici o lovitură în perioada de armistiţiu.

— OK. Dar ar face bine să se ţină de cuvânt. Miezul nopţii e ora limită. Dacă la ora aia nu mi se va da satisfacţie, sparg tot. Să ştie asta.

— Va înţelege.

— Mulţumesc, Leo. Nu te-ai demascat?

— Nu.

— Ăăă... Brognola ştie că vorbeşti cu mine?

— Da, neoficial.

— Cu atât mai bine. Auzi, Leo, dacă cumva n-am să pot scăpa...

— Vei scăpa.

— Dacă... ai grijă de ei, da?

— Evident.

— Ştiu că pot conta pe tine. OK. Întrerup orice legătură până la miezul nopţii, aceea va fi ultima oră.

Hunter închise şi se frecă la ochi.

Ultima oră va fi grea. Spera totuşi să nu fie zadarnică.

Altfel n-ar mai fi avut motiv să mai trăiască.

Bob Hunter nu va părăsi Bostonul fără Val şi Johnny. Se va lăsa ucis aici; va putea să fie îngropat printre ruinele oraşului.

Nu-şi făcea nici o iluzie nici în privinţa lui Al 88. Ştia prea multe despre el ca să poată pleca întreg şi nevătămat. Mai avea nouă ore până la miezul nopţii, nouă ore de angoasă în care îşi putea imagina ce era mai rău, în care se putea gândi la ultimul minut al unei zile care ar fi putut să fie cea de pe urmă zi a lui.

CAPITOLUL XVII

Era trecut cu puţin de opt seara când Books Figarone intră în depozit şi se îndreptă spre micul birou. Petrecuse ziua cea mai obositoare din viaţa lui şi îi părea bine că se întrezărea un sfârşit liniştitor.

Ceilalţi îl aşteptau în biroul mic unde domnea o lumină discretă.

Skip Sicilia se afla acolo, cu faţa palidă şi cearcăne mari la ochi.

Hoops Tramitelli era şi el prezent, clipitul dintr-un ochi devenind acum un tic nervos.

Fiecare venise însoţit de o gardă de corp şi cei doi oameni se uitau unul la altul cu suspiciune dintr-o parte în alta a biroului.

Figarone se aşază cu demnitate şi tuşi uşor.

— Ştiţi că mă aflu aici pentru două motive. Îl reprezint pe Al 88 care recomandă întoarcerea la armonie şi mai sunt prezent în calitate de prieten şi de consilier. S-a înţeles?

Tramitelli dădu din cap ca să arate că era de acord.

— Nu e un tribunal, nu? zise Sicilia.

— Nu, răspunse *consigliere.* Dar trebuie să respectăm deciziile ca şi cum ar fi vorba de un tribunal.

— OK.

— OK, zise Figarone. Aş vrea să vorbim de treburile interne.

— Mai întâi aş vrea să lămurim un punct, îl întrerupse Tramitelli. Al 88 nu e duşmanul, Skip nu e duşmanul, nici tu şi nici eu nu suntem duşmanul. Am trăit ore deosebit de grele. Un rău făcut unuia dintre noi îi afectează şi pe ceilalţi. Propun să îngropăm securea războiului şi să uităm de aversiunile presupuse sau reale.

— Mulţumesc Hoops, zise Sicilia. Mi-a făcut plăcere să te aud vorbind astfel.

Figarone scoase din buzunar un cuţit mic. Se strâmbă, apoi făcu o incizie în carnea grasă a degetului arătător. Sângele curse pe masă. Întinse cuţitul lui Tramitelli apoi îşi aşeză degetul în centrul mesei.

Tramitelli îi imită gestul apoi întinse cuţitul lui Sicilia care făcu la fel.

Sângele lor se amestecă şi apăsară degetele în timp ce Figarone murmura cu emoţie câteva cuvinte în italiană.

Acest rit părea să aibă o semnificaţie profundă pentru cei trei bărbaţi, chiar şi pentru fostul profesor de la Cambridge, care primise totuşi o educaţie ireproşabilă. Îşi pansă degetul cu o batistă, le zâmbi celorlalţi apoi le zise:

— Acum să trecem la afaceri.

— Îţi cer iertare pentru tâmpenia de ieri seară, Books, îi zise Sicilia. Mi-am pierdut capul.

— Am şi uitat.

— Bun, ce e cu problema internă?

Avocatul se uită fix la Hoops Tramitelli.

— Cred că ar trebui să începem prin a-l informa pe Hoops despre noul său teritoriu. Moşteneşte toate bunurile amicului nostru Manny Greco. Totul îţi revine ţie, Hoops, şi vei gestiona totul în deplină libertate.

Tramitelli dădu lent din cap, un zâmbet amar deformându-i o fracţiune de secundă trăsăturile.

— Nu-mi place să urc în grad în felul ăsta, dar trebuie să recunosc că fac pe subşeful de mai bine de treizeci de ani.

— Acum tu eşti şeful, Hoops, zise Figarone. Ai întrebări de pus sau sugestii de făcut?

Hoops scutură din cap.

— Nu, e bine. Sunt satisfăcut pe deplin.

— Atunci dă-mi voie să te felicit, Hoops, zise Figarone cu cea mai mare seriozitate. Totdeauna am avut un mare respect pentru tine.

— Mulţumesc.

Apoi Figarone se uită îndelung la Sicilia.

— Tu primeşti teritoriul răposatului Andy Nova pe lângă ce-ţi aparţine deja. Ţi se acordă tot ce deţinea el, fără nici o restricţie.

Sicilia nu se putea decide nici să zâmbească, nici să se strâmbe.

— Cui îi revin toate teritoriile de la nord?

— Deocamdată, răspunse Figarone, vor fi controlate de Al 88 care va reprezenta *Commissione.* Ulterior se va lua o decizie definitivă.

— Bine, îmi convine, deocamdată, zise Sicilia.

Apoi avocatul continuă:

— Stai, Skip, încă n-am terminat. În plus, primeşti concesionarea tuturor contractelor din partea de est a statului Massachusetts.

Pescarul zâmbi cu toată gura.

— Corect, zise el.

— Al vrea ca toată lumea să fie mulţumită. Vrea neapărat să domnească din nou pacea şi să ne înţelegem din nou pentru a contribui la efortul comun. În ceea ce priveşte contractele, Skip, vei fi taxat cum se cuvine în funcţie de serviciile cerute. Vei răspunde direct faţă de Al 88 sau de eventualul său înlocuitor.

— Foarte bine, foarte bine.

— Şi consimţi să te pui complet la dispoziţia omului pe care cei din *Commissione* îl vor numi să-i reprezinte la Boston.

— Fără probleme.

— Şi în treizeci de zile vei plăti o amendă de o sută de mii de dolari ca să-ţi răscumperi greşeala pe care ai făcut-o în cursul ultimelor zile.

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Sicilia.

— Cum?

— M-ai auzit foarte bine, Skip. Asta face parte din înţelegere. Banii vor fi împărţiţi văduvelor şi familiilor dispăruţilor. Tu eşti de vină pentru necazurile noastre, tu vei plăti amenda.

Sicilia lăsă ochii în jos. Aprinse lent o ţigară şi murmură:

— Bine, de acord, voi da banii la fondul pentru orfani.

— Bun, iată-ne înţeleşi, zise avocatul suspinând uşurat. Să trecem la lucrurile urgente. Unde sunt ostaticii, Skip?

Sicilia clipi rapid din ochi; se străduia să-şi amintească că Figarone îl reprezenta pe Al 88. În cele din urmă suspină.

— Nu departe de-aici.

— Sper că sunt teferi?

— Nu-ţi face griji, n-aş face nici un rău acestor mici comori.

— Cu atât mai bine. La miezul nopţii îi vom preda lui Hunter.

Sicilia îi aruncă o privire lui Tramitelli apoi se uită din nou la *consigliere.*

— Încă n-am acceptat să-i dau înapoi, zise el.

— Nu tu iei această hotărâre, îi răspunse Figarone. Necazurile noastre au început odată cu răpirea lor, necazurile noastre se vor sfârşi odată cu predarea lor. Nu poţi juca pe două cărţi în acelaşi timp, Skip.

— Nu-i vorba de asta, replică tăios Skip. Mă doare inima că ne lăsăm îngenuncheaţi de Hunter.

— Ce te face să crezi că ne vom lăsa îngenuncheaţi de Hunter? întrebă Figarone zâmbind.

— Aha!... Natural, dacă pe de altă parte se pune ceva la cale... Voi fi de acord cu orice soluţie onorabilă.

— Hunter va veni în Boston Common la miezul nopţii, le explică Figarone. Crede că acolo se va întâlni cu un cetăţean

onorabil al oraşului pe nume Greene, care trebuie să folosească drept intermediar. Nimeni nu va avea voie să intre în parc şi locul va fi înconjurat de un cordon special de poliţişti.

Se uită la ceas.

— Acum probabil că s-au instalat pe poziţii. Hunter va crede că vine pe un teritoriu neutru, fără poliţişti, fără nimic, numai Greene şi ostaticii. El...

— Cine e Greene? întrebă Tramitelli.

— Bunul cetăţean întruchipat care lucrează pentru primărie, pentru opere de binefacere, vârful înaltei societăţi din Boston. Dar Al a fost foarte clar, nu vrea ca acest tip să păţească ceva. Ar putea ca într-o zi să ne fie de folos. Trebuie să fim foarte atenţi la el.

Figarone se simţea acum în largul său şi se bucura enorm de treaba pe care o făcea. Deschise o servietă-diplomat, scoase planuri şi hărţi şi le întinse pe masă.

— Iată, zise el zâmbind. Va trebui să intrăm în parc şi să ne postăm pe poziţii ca să-l aşteptăm pe Hunter. Va trebui să ne infiltrăm prin cordonul de poliţişti şi să trecem iar prin el ca să părăsim parcul. Vor veni în mare grabă la prima împuşcătură, aşa că studiaţi bine drumurile de retragere.

Tramitelli se aplecă asupra hărţilor.

— Cineva s-a străduit mult ca să facă asta, zise el.

— Exact, răspunse Figarone. Aici va muri Hunter. Al insistă asupra acestui punct. Nu trebuie lăsat să scape.

— Eu vreau capul lui, zise pescarul. Mai ales după ce mi-a făcut la Chelsea. E drept să-mi revină mie.

— Probabil că nu vom avea timp să luăm trofee, îi zise avocatul. Vom intra şi vom ieşi mai înainte de sosirea poliţiştilor.

— O să-i iau totuşi capul, zise cu încăpăţânare Sicilia.

Tramitelli zâmbi.

— Capul lui face o mulţime de bani, zise el. Ţi-ar ajunge să plăteşti amenda şi ai mai şi rămâne cu ceva. Poate că ar trebui să vorbim despre asta mai înainte de a ne duce acolo. Treaba o facem în doi. Să ne înţelegem încă de acum asupra felului în care vom împărţi banii.

Sicilia dădu din umeri.

— Juma-juma. E bine?

— Mai întâi trebuie să-l omorâţi, le zise avocatul. Prima o puteţi împărţi mai târziu. Să ne întoarcem la treabă. E o zonă mare de controlat şi nu avem la dispoziţie toată noaptea.

Sicilia, cu un zâmbet angelic, se uita în tavanul biroului.

Tramitelli şi Figarone se uitară unul la celălalt. Amândoi păreau că-şi spun: „Evident, pescarul va primi tot ce dorise...”

„Poate, îşi zise Figarone. Încă nu e foarte sigur, atâta vreme cât Hunter nu e încă mort...”

Avea să ştie asta în mai puţin de patru ore.

*

* *

În ciuda epuizării, Hunter moţăise din când în când şi visase tot timpul coşmarul pe care îl trăia la Boston.

În unul dintre vise se vedea atacând cu sabia un balaur; sabia cântărea mai mult de douăzeci de kilograme şi abia putea s-o ridice. Balaurul avea în gură doi nefericiţi şi din nările lui ieşeau flăcări. De fiecare dată când Hunter lovea, tăişul trecea fără să întâmpine rezistenţă prin corpul monstrului. Încerca să-l forţeze pe balaur să lase din gură corpurile arse şi mutilate. După o luptă interminabilă, monstrul întoarse spatele şi plecă fără grabă, cu victimele între maxilare, spre o clădire mare care semăna în mod ciudat cu Casa Albă.

Hunter se trezi tresărind şi mârâi înspăimântat. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie. Oricum, venise timpul să se pregătească; era opt seara şi se zbătuse în vise mai mult de trei ore.

De cât timp se lupta cu realitatea? Va avea acelaşi rezultat?

Se strădui să uite gândurile defetiste şi făcu un duş, stând sub jetul fierbinte, apoi rece ca gheaţa rând pe rând. Apoi se bărbieri şi se îmbrăcă; îşi puse pe el un combinezon nou care încă nu mirosea a moarte şi a cenuşă.

Bău cafea dintr-un termos, după care se forţă să mănânce puţină pâine cu brânză. La sfârşit îşi fixă armamentul.

Puse Beretta la subsuoara stângă şi agăţă Auto-Mag-ul la centură. Puse în buzunare două încărcătoare suplimentare pentru Beretta şi alte două pentru fabulosul Magnum 44. Mai agăţă la centură, pentru orice eventualitate, câteva grenade. Apoi, satisfăcut, îmbrăcă pardesiul.

De multă vreme nu mai locuia în hoteluri său moteluri; era prea riscant pentru un om care fugea continuu, căutat de toate forţele de ordine din Statele Unite. Avusese şansa să găsească un apartament cu garaj la South Bay şi se mulţumea cu această locuinţă care era totuşi lipsită de un oarecare confort. Esenţial era că dispunea de un loc unde să poată dormi liniştit atunci când îi era permis acest lux foarte rar. În plus, bătrâna care îi închiriase apartamentul era pe jumătate surdă şi mioapă.

Da, avusese noroc.

Părăsi apartamentul pe ieşirea de serviciu, examină cu minuţiozitate broasca garajului apoi scoase maşina cu geamul spart şi plecă spre Back Bay.

Se simţea în formă şi era pregătit să susţină bătălia de la Boston.

Trecu prin faţa casei lui Greene ale cărei ferestre erau toate luminate, dar unde nu se zărea nici un semn de activitate.

Se opri ceva mai departe şi se întoarse pe jos ca să supravegheze cu atenţie zona din jurul casei.

Iniţiativă inspirată. Văzu o maşină de patrulare trasă pe aleea de serviciu din spatele casei şi în care doi poliţişti îşi omorau timpul flecărind liniştiţi.

În interiorul casei se petrecea deci ceva.

Făcu cale întoarsă, trecu pe lângă maşină şi se îndreptă pe jos spre Common.

Zări cordonul special, un amestec de oameni pe jos şi maşini de patrulare, care se aflau pe Clarendon Street.

Scopul cordonului nu era să împiedice intrarea în parc a lui Hunter, ci să vegheze la siguranţa celor care făceau schimbul de ostatici şi să interzică accesul în parc al unor persoane nedorite.

Totuşi Hunter ştia foarte bine că Al 88 va face fot ce-i va sta în putinţă ca să-l lichideze; pentru a-l împiedica era nevoie mai mult decât de un cordon de poliţai.

Hunter urmări timp de câteva minute mişcările poliţiştilor, apoi îşi scoase şi îşi abandonă pardesiul, luând hotărârea să-şi continue drumul în combinezonul negru.

Noaptea era aproape, cerul fiind acoperit de un strat gros de nori, iar singura lumină provenea de la câteva felinare plasate la intervale regulate.

Se deplasă pe lângă cordon, găsi în sfârşit un loc de trecere, iar atunci când trecu, nu fu nimic altceva decât o umbră printre celelalte umbre ale nopţii.

Merse lent spre centrul parcului. La nouă seara încheie turul de recunoaştere a parcului şi îşi alese postul de observaţie.

Acum ochii lui se obişnuiseră cu întunericul.

Era în alertă şi pregătit pentru orice eventualitate.

Era bine adăpostit.

Acum totul era o problemă de timp.

Alungă din minte îndoielile şi angoasele, amintirea coşmarurilor, imaginea balaurului, a victimelor, şi aşteptă.

CAPITOLUL XVIII

La zece seara, o maşină de patrulare intră în parc pe care îl traversă în diagonală, ocolind Frog Pond înainte de a se îndrepta spre Boylston Street şi Charles Street.

Hunter aşteptă.

După o jumătate de oră, un camion cu benă al celor de la *Sanitation Department* se auzi pe Charles Street apoi intră în parc unde se opri de mai multe ori în faţa unor pubele publice. Hunter ştia foarte bine că gunoiul nu se ridica la acea oră. Camionul făcea atunci o pauză.

De fiecare dată când camionul se oprea, Hunter vedea un om strecurându-se afară din benă. Numără şase oameni înainte ca respectivul camion să plece spre Beacon Hill.

Garda fusese mituită, Hunter era convins de asta. Acel camion n-ar fi trebuit să poată trece prin cordonul de poliţişti.

Urmări cu privirea oamenii care luau poziţie de jur-împrejurul locului de întâlnire.

Îi privi cu atenţie un sfert de oră şi sfârşi prin a-i cunoaşte individual.

Ici-colo, unul aprindea un chibrit, altul trăgea din ţigară. Se găsea unul care să tuşească, altul care să-şi sufle nasul. Apoi cineva dădu un ordin cu glas scăzut.

Oamenii aceia erau stăpâniţi de frică, erau nervoşi şi încordaţi. La unsprezece seara, când Hunter începu să-i hăituiască, cunoştea pe de rost pe fiecare dintre ei. Ca o panteră, Hunter îi doborî unul după altul, într-o tăcere absolută. La unsprezece şi jumătate rămăsese din nou singurul ocupant al parcului.

La doisprezece fără un sfert, un bărbat şi o femeie se apropiară, venind pe jos dinspre Tremont Street şi trecând pe lângă Boston Massacre Monument. Mergeau cu un pas lent şi calm, unul în spatele celuilalt.

Hunter îi privi cu interes când trecură pe sub lumina unui felinar. Bărbatul era înalt şi avea un aspect distins; purta un pardesiu cenuşiu bine croit şi pe cap avea o pălărie. Arăta cam de cincizeci de ani. Hunter nu-l mai văzuse până atunci. În schimb o cunoştea pe femeie căci o vizitase cu câteva ore mai înainte pe când lua micul dejun.

„Domnul şi doamna Al 88”, îşi zise Hunter.

Se întrebă o clipă de ce venise şi femeia, dar nu dădu prea

mare importanţă acestui lucru. Soţii trecură prin faţa lui apoi se îndreptară spre Frog Pond ca să aştepte.

Se opriră sub un felinar care împrăştia în jur o lumină palidă şi rămaseră nemişcaţi fără să vorbească.

Mai erau încă zece minute până la miezul nopţii.

Hunter urmări cu privirea împrejurimile preţ de încă cinci minute, apoi remarcă încă o mişcare în întuneric. Cineva venea dinspre parcarea parcului; nu, erau mai mulţi. Paşii lor răsunau cu rapiditate. Hunter le auzeau răsuflarea.

În acelaşi moment, lângă Beacon Hill, cineva porni un motor cu sunete discordante. Hunter cunoştea zgomotul acestui motor; îl mai auzise cu puţin înainte.

Persoanele care veneau pe jos din parcare începeau să iasă din umbră şi erau trei. Hunter le privi cu atenţie şi inima începu să-i bată cu putere.

Val era acolo. Johnny era acolo. A treia persoană avea un aspect familiar... Evident! Books Figarone, *îl consigliere.*

Hunter ieşi din adăpost, dădu ocol locului de întâlnire apoi se apropie fără zgomot ca o felină.

Stătea în întuneric la şase-şapte metri în spatele lupului şi căprioarei şi îi vedea pe cei trei apropiindu-se.

Mai înainte ca aceştia să ajungă în raza de lumină a felinarului, Hunter zise cu o voce plină de răceală:

— Opreşte-te acolo, Books!

Avocatul se poticni uşor apoi se opri.

— Hunter? zise încetişor avocatul. Totul e bine. Fratele tău şi domnişoara Querente sunt lângă mine. Totul merge bine.

Asta era foarte ipotetic!

Domnul şi doamna Greene se întorseseră şi încercau să vadă în întunericul în care stătea Hunter.

— Vreau să-i aud, zise Hunter.

— Da, Bob, suntem bine, glăsuiră ostaticii.

— Bob! îl strigă Johnny. Tipul ăsta a zis că e intermediarul nostru, dar eu cred că e un ticălos!

— Nu vă mişcaţi, ordonă Exterminatorul. Tu, Books, înaintează până la lumină!

Al 88 arunca în jur priviri neliniştite întrebându-se probabil unde erau oamenii lui.

Books înaintă cu un pas ezitant, înspăimântat, aruncând şi el priviri îngrijorate în jur.

— OK, opreşte-te. Uită-te la tipul ăsta, Books. Îl cunoşti?

— Este acel domn Greene, răspunse *consigliere.* Nu l-am mai

întâlnit niciodată, Hunter. Nu e vina mea dacă...

— E într-adevăr Greene. Dar mai e cineva. Spune-i cine eşti, Guarini!

Omul rămase nemişcat, cu umerii uşor aduşi în faţă, biciuind cu privirea în direcţia din care venea vocea lui Hunter.

Omul de la Cambridge începea să înţeleagă. Făcu un pas.

— Al? întrebă el. E...

— Este maestrul celor optzeci şi opt de clape, nu-i aşa, doamnă Greene?

— Dumnezeule mare! exclamă Figarone.

Zgomotul motorului se apropia şi Hunter îşi amintea unde îl mai auzise.

Hunter îi zise avocatului eu o voce cât se poate de serioasă:

— Ai face bine să-l asculţi pe domnul, o să-ţi spună ce trebuie să faci, Books.

Apoi se adresă celuilalt:

— Guarini! Trimite-l de-aici pe *consigliere,* spune-i să-i oprească pe vânătorii de scalp, să le spună să plece de-aici! Imediat, până nu apăs pe trăgaci!

Chiar şi Al 88 cunoştea nervozitatea unui deget agitat.

— Fă cum spune el, Books, ordonă Guarini.

— Recunoşti vocea asta, Books?

Figarone îndreptă brusc spatele la limita zonei luminate.

— Camionul, Al! strigă el.

— Opreşte-l! imploră cel care cinase la Casa Albă.

Consigliere se năpusti în întuneric, încercând să oprească fatalitatea care se pusese deja în mişcare.

— Val! Johnny! strigă Hunter. Plecaţi, alergaţi drept înainte până la primul poliţist!

Atunci se auzi vocea femeii.

— Nu! Vă rog, domnule Hunter, daţi-mi voie să vă ajut. Pot să-i scot de-aici în siguranţă!

— De ce-ai face asta? întrebă Hunter.

— Pentru asta am venit.

Se depărtă de Guarini şi ridică un pistol mic ca să i-l arate lui Hunter.

— L-am constrâns să vină. Ştiam ce pune la cale. Te implor să ai încredere în mine! Nu există decât o singură ieşire sigură!

Val şi Johnny rămăseseră pe loc. Aşteptau hotărârea lui Hunter.

Doamna Greene îl imploră din nou:

— Pentru ce motiv aş fi putut să vin? Nu puteam să suport

gândul... Crede-mă, asta e singura soluţie. M-am înarmat ca să fiu sigură. Te rog!

Femeia îi dădu astfel o idee lui Guarini. Acesta zise fără ezitare:

— Spune adevărul, Hunter. Crede-mă, toţi trebuie să plecăm de-aici. Să acceptăm un armistiţiu şi să plecăm cât încă mai e timp!

— Nici vorbă, nu te mişti de-aici!

Ceea ce însemna că nici Hunter nu pleca. Dar ce vor face nevinovaţii?

— Val? Ce zici?

— Vreau să plec cu ea, răspunse Val. Dar de ce să nu plecăm cu toţii?

— Voi veni şi eu mai târziu, răspunse Hunter. Ştiu unde mergi. Acum pleacă! Haide, Johhny!

Doamna Greene le arătă drumul. Ostaticii trecură un moment prin zona luminată, cu ochii spre penumbra în care stătea Hunter, apoi o urmară pe doamna de la Back Bay.

Al 88 stătea ca o statuie sub felinar, scotocind cu privirea în întuneric, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot. Se vedea bine că îi era frică.

— Să părăsim locul ăsta până nu e prea târziu, Hunter.

— Prea târziu, îi răspunse Exterminatorul.

Era adevărat. Două faruri se apropiau însoţite de zgomotul tânguitor al motorului. Camionul de la *Sanitation Department* sosea plin cu o cohortă de asasini.

O formă apăru în faţa farurilor, gesticulând nebuneşte, încercând să oprească înaintarea ucigaşilor.

O rafală răsună în noapte şi Books Figarone nu mai alergă, se prăbuşi şi se chirci în iarbă. Apoi camionul trecu peste corpul lui.

„Mi-am ţinut cuvântul, Books, nu ţi-am făcut nimic”, îşi zise Hunter.

Guarini gemu şi făcu un pas spre întuneric.

— Nu mişca! îi strigă Hunter.

— Dar ai văzut ce s-a întâmplat!

— Ba bine că nu!

— Vor trage în tot ce mişcă! Aşa au primit ordin!

— Păi, atunci nu mişca, îi sugeră Hunter.

Guarini nu se aşteptase ca Hunter să-i ia vorbele întocmai, iar ceea ce voia să-l facă să înţeleagă era deja cunoscut.

Camionul plin de pistolari traversa parcul. Ordinul era să tragă în tot ce mişca, să cureţe parcul, să nu lase să scape nimic. Dacă

din întâmplare gărzile se mai aflau acolo, cu atât mai rău pentru ele.

Un băiat de cincisprezece ani şi o femeie tânără nevinovată trebuiau şi ei să moară.

Al 88 calculase lovitura la fix.

Din păcate pentru el, prea la fix.

— Cară-te! îi strigă Hunter.

Omul nu ezită. Ieşi din zona luminoasă şi reuşi să alerge vreo douăzeci de metri înainte de a se pomeni în linia de tir a celor din camion. Primi vreo cincizeci de gloanţe în spate apoi se prăbuşi la pământ şi nu se mai ridică.

Al 88 făcea parte din Istorie când Hunter trecu la atac.

Aruncă o grenadă în faţa farurilor camionului. Gestul lui Hunter fu urmat de un zgomot de tunet şi de un fulger orbitor. O cohortă de pistolari părăsi în grabă bena şi ateriză forţat în cele patru colţuri ale parcului. Hunter le expedie a doua grenadă. Vânătorii deveniseră vânat. În noapte răsunau strigăte de alarmă şi de durere.

Hunter se apropie cu arma în mână şi puse capăt ţipetelor.

Examină cadavrele şi recunoscu rămăşiţele lui Skip Sicilia şi Hoops Tramitelli.

Apoi, cu un pas rapid, părăsi parcul, evitând poliţiştii şi pe ceilalţi mafioţi din jur, convins că noaptea îi purta noroc.

Ea îi spusese: „Îmi iubesc soţul, domnule Hunter...” totuşi...

Căprioara muşcase lupii.

Hunter nu venise degeaba la Boston.

EPILOG

Băiatul stătea în faţa lui şi îl privea neîncrezător. Era puţin jenat şi nu ştia ce-ar fi trebuit să spună.

Hunter strigă de bucurie şi îl ridică în braţe pe tânărul său frate, învârtindu-se cu el în loc.

Când îl aşeză jos, toată lumea avea ochii umezi. Johnny reuşi să vorbească.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu faţa ta, Bob. Când o văd pe afişe şi în ziare e una, dar e cu totul altceva când o văd de aproape.

— Ce înseamnă o faţă, Johnny? îl întrebă Hunter.

Băiatul îi răspunse imediat:

— O mască, Bob. Nimic altceva decât o mască.

Apoi Johnny se scuză discret şi părăsi încăperea ca să se ducă la doamna Greene.

— E distrusă, zise el înainte de a ieşi.

Val şi Bob se uitau unul la celălalt.

— Eşti superbă, Val, îi zise Hunter.

Ea se aruncă în braţele lui şi nu-şi spuseră nimic preţ de câteva minute.

Apoi Hunter o prinse de mână şi o ajută să se aşeze într-un fotoliu. Discutară aproape o oră, uneori serios, alteori cu o mare emoţie!

Când Hunter părăsi biblioteca casei de la Back Bay, Val era cu ochii în lacrimi şi pe faţă avea aceeaşi expresie pe care o avusese toată ziua.

Leopold Turrin, ascuns în spatele unor ochelari negri şi al unui fular de mătase, îi aştepta în hol.

— Ora aproape că a trecut, sergente... Trantham a riscat mult acordându-ţi-o. Dacă aş fi în locul tău, aş părăsi oraşul ăsta cât aş putea de repede.

— Mda, mormăi Hunter.

Apoi îl întrebă pe prietenul lui:

— Leo, ce trebuie să spună un mort femeii pe care o iubeşte?

— Dumnezeule mare, habar n-am! Dar dacă voi afla asta o să-i spun imediat Angelinei.

Hunter îl bătu uşor pe umăr şi se îndreptară spre uşă.

— Pune-i la adăpost, Leo. Şi spune-i lui Johnny că... că sunt foarte, foarte mândru de el.

— Bineînţeles. Ăăă... cineva te aşteaptă afară.

— Cine?

— Brognola. Vrea să-ţi vorbească neoficial. Am impresia că nu mai are linişte de când a aflat cine era Al 88. Vedea în asta tot felul de semne şi cred că îi e chiar frică să discute cu superiorii. Înţelegi ce vreau să spun. Nu ştii cu cine ai de-a face.

— Da, ştiu.

— Ei bine, stai de vorbă cu el. Spune-i adevărul şi ascultă-l, îţi va vorbi pe faţă, nu în calitate de agent federal.

— Înţeleg.

Hunter bănuia propunerile lui Brognola.

În realitate, ce avea să-i spună agentul din capitală nu ar fi avut prea mare importanţă, deoarece luase deja hotărârea să meargă la Washington. Balaurii care intrau la Casa Albă îl agasau, chiar şi în vis.

Deschise uşa apoi se întoarse din nou spre Turrin.

— Spune-le că-i iubesc, Leo.

Poliţistul dădu din cap.

— Le voi spune.

Apoi se uită cum se depărta omul pe care îl văzuse dispărând în noapte în urmă cu două zile.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....19
CAPITOLUL IV.....27
CAPITOLUL V.....32
CAPITOLUL VI.....35
CAPITOLUL VII.....39
CAPITOLUL VIII.....44
CAPITOLUL IX.....50
CAPITOLUL X.....54
CAPITOLUL XI.....59
CAPITOLUL XII.....63
CAPITOLUL XIII.....68
CAPITOLUL XIV.....73
CAPITOLUL XV.....77
CAPITOLUL XVI.....83
CAPITOLUL XVII.....88
CAPITOLUL XVIII.....95

EPILOG.....100

CUPRINS.....102

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

O lumină bruscă se revărsă peste convoi, urmată de o explozie violentă. Podul şi maşina din frunte fură învăluite într-un nor de flăcări, apoi totul se prăbuşi în şanţ. Coloana de foc urcă spre cer provocată de explozia rezervoarelor primului vehicul ale cărui rămăşiţe începură deja să cadă de sus, ca o ploaie de metal, peste celelalte maşini.

Maşina care se afla lângă poarta de la intrare sări în aer, blocând astfel singura ieşire. Oamenii săriră din vehicule ţipând speriaţi. Dintre rămăşiţele epavelor se auzeau ţipetele şi gemetele răniţilor.

Apoi urmă o serie de explozii în zig-zag de-a lungul convoiului, fiecare maşină fiind transformată într-o grămadă de table rupte şi de geamuri sparte.

Izbucniră focuri, hrănite de râuleţe incandescente de benzină. Victimele alergau în toate direcţiile ca nişte furnici prinse într-un incendiu, cuprinse de panică din cauza brutalităţii atacului.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-69-3 Lei 10 000